

LÀU
VU
TÌNH

Thật lịch không mưa

AMUN

THƯ VIỆN EBOOK SÁCH MỚI.NET

Mục lục

Chương 1: Thời Niên Thiếu

Chương 2: Hàn Vũ

Chương 3: Lời Hứa

Chương 4: Bội Tín

Chương 5: Mưa Nước Mắt

Chương 6: Nhìn Từ Xa

Chương 7: Trái Tim Nghi Ngờ

Chương 8: Chờ Đợi

Chương 9: Trái Tim Khiếm Khuyết

Chương 10: Sự Vương Vãn Của Mùa Thu

Chương 11: Cắt Đứt Tình Yêu

Chương 12: Biệt Ly

Chương 13: Nhưng Nhớ

Chương 14: Vĩnh Hằng

Chương 15: Ngón Tay Tuyệt

Chương 16: Trở Về

Chương 17: Vĩnh Biệt

Chương 1: Thời Niên Thiếu

Tình yêu giống như lần đầu được ném thử quả khế mới chín,

Chua chua chát chát, nhưng không kìm được, vẫn muốn ném thêm lần nữa.

Trong quả khế chát xanh xanh nụ cười ngốc nghếch, ngọt ngào của anh, tình đầu thơ ngây, trong sáng của em lặng lẽ nảy mầm.

Chương 1: Thiên Tình

Tôi tên là Thẩm Thiên Tình.

Nếu nói đến cuộc đời tôi, chỉ e khó lòng kể hết trong một chốc một lát, sợ mọi người đọc sẽ thấy nặng đầu buồn ngủ, vậy nên tôi sẽ chỉ chọn vài trọng điểm để nói.

Cái gọi là “cuộc đời tôi” thật ra cũng chẳng dài, tính đến nay mới có mười bốn năm, ba trăm hai mươi bảy ngày, tám giờ, năm giây mà thôi.

Đầu tiên, cũng giống như tất cả mọi người, tôi có cha mẹ rất hiền từ, lại có một người anh vô cùng đẹp trai, ưu tú, khiến các nữ sinh nhìn thấy đều không kìm được mà hét lên ngưỡng mộ.

Về phần tôi, từ nhỏ đến lớn, nhận xét của các giáo viên nhìn chung đều quanh đi quẩn lại những từ như: cá tính, bốc đồng, bướng bỉnh, khó bảo, thích quạu chuyện người khác, vân vân và vân vân... Giáo viên nào tốt một chút sẽ nói tôi hoạt bát, hướng ngoại, giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha.

Nhưng thế thì có gì khác chứ? Chẳng qua chỉ đổi cách nói cho dễ nghe hơn thôi, vẫn khiến tôi bị tổn thương.

Cái gì? Bạn không tin ư?! Để tôi giải thích cho mà nghe nhé!

Hoạt bát, hướng ngoại: nghĩa là tôi rất nghịch, nghịch vô cùng, nghịch đến mức bị phạt đánh.

Giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha: nói cách khác, chính là gây chuyện thị phi, nghịch

ngọt, phá phách.

Tôi hận nhất là năm lớp năm, cô giáo chủ nhiệm còn ghi trong sổ liên lạc của tôi là: ngu muội dốt nát, thiếu tôn trọng bậc bề trên, hung hăng càn quấy, không biết hối cải, mong phụ huynh quản lý nghiêm ngặt hơn, tránh gây hại cho nếp sống đẹp của xã hội.

Vậy là cô ấy đã trang trọng biến tôi thành con quỷ phá hoại thế giới, làm băng hoại nếp sống xã hội, sự khởi sắc hay tụt dốc của nền kinh tế cũng liên quan đến tôi, hơn nữa, ngay cả việc Khổng Minh tiên sinh “xuất sư vị tiếp thân tiên tử[1]”, sự thành bại, thịnh suy của Trung Quốc trong năm nghìn năm qua cũng đều là lỗi của tôi, chỉ thiếu nước bắt tôi mổ bụng tự sát để tạ tội với thế giới.

[1] Trong bài thơ Thực tướng của Đỗ Phủ viết về Gia Cát Lượng có câu: “Xuất sư vị tiếp thân tiên tử. Trường sử anh hùng lệ mãn khâm”, tạm dịch: Ra quân chưa kịp chiến thắng thân đã khuất, khiến người đời sau cũng phải chạnh lòng, nước mắt đầm đầy vạt áo. Có nghĩa là chưa kịp thành công thì người đã chết.

Tôi chẳng qua chỉ đặt biệt danh “Diệt Tuyệt sư thái[2]” sau lưng cô giáo quá lừa lỡ thì đó, ngoài ra còn cá cược với bạn bè trong lớp về màu sắc nội y của cô, mọi người thử nói xem, như thế có được coi là phạm tội chết ngàn lần không?

[2] Nhân vật hư cấu trong tác phẩm Y thiên đồ long ký của nhà văn Kim Dung, là chương môn nhân đời thứ ba của phái Nga Mi, nổi tiếng là người cứng nhắc, giáo điều, định kiến nặng nề.

Mẹ phạt tôi quỳ cũng chẳng sao; muốn tôi ngày mai xin lỗi Diệt Tuyệt... à, cô giáo Ngô thì tôi cũng đồng ý; viết bản kiểm điểm bày tỏ sự ăn năn, hối hận lại càng là chuyện nhỏ, đảm bảo sẽ rất chân thành và đặc sắc gần bằng “Thư ly biệt vợ”; nhưng... điều tôi không thể chấp nhận nhất là mẹ lại không cho phép tôi ăn tối, đã thế còn cố ý nấu món thịt kho tàu “đầu sư tử”[3] mà tôi thích nhất nữa chứ!

[3] Thịt viên lớn, có kích thước khoảng 5 – 10 cm.

Đây đúng là hình phạt vô nhân đạo nhất trên đời này!

Có điều, vẫn còn may, anh trai luôn bảo vệ tôi bất cứ lúc nào.

Hồi nhỏ, nhiều lần bị phạt, tôi thường hờn tủi hỏi mẹ: “Mẹ ơi, con không phải do mẹ sinh ra đúng không?”

“Đúng rồi đấy! Con được móc lên từ cống rãnh hôi thối.” Thật quá đáng! Sao mẹ trả lời dứt khoát như vậy? Lại còn làm vẻ mặt “Cả đời con, lúc này là thông minh nhất đấy!” nữa chứ.

Trái ngược với tôi, anh trai là người tài đức vẹn toàn, rất đáng ngưỡng mộ. Mà quả thật tôi cũng sùng bái anh vô cùng.

Khi ấy, điều kiện kinh tế nhà tôi không tốt lắm, gia đình làm nghề nông, cha mẹ hằng ngày đầu tắt mặt tối, không thể chăm sóc tôi chu đáo, tôi chẳng khác nào do một tay anh trai nuôi lớn. Đối với tôi, anh trai không chỉ là anh trai mà còn là người hiểu tôi nhất trên thế gian này. Không giống những người khác luôn phê phán, chỉ trích tôi, anh đối xử với tôi hoàn toàn khác, bao dung mọi hành vi của tôi. Mỗi lần tôi gây chuyện, giữa vô vàn cặp mắt chau lại nhìn tôi, luôn có một khuôn mặt mỉm cười, ánh mắt tràn đầy sự bao dung, thấu hiểu, âm thầm ủng hộ tôi.

Ngay từ khi còn rất bé, tôi đã biết anh trai là người vô cùng quan trọng với tôi. Anh vừa là thần hộ mệnh vừa là nơi tránh nạn của tôi, mỗi lần xảy ra chuyện gì, người đầu tiên chạy đến bên tôi bao giờ cũng là anh; mỗi khi gây họa, tôi cũng tìm đến anh trước nhất. Từ rất lâu rồi, tôi đã nhận thức được rằng mình có thể mất đi tất cả nhưng không thể không có anh trai.

Có lần, cực kỳ buồn chán vì không có việc gì làm, tôi ngồi xỏm một bên xem đám bạn hàng xóm chơi trò “cô dâu, chú rể”, sau khi về nhà thì luôn miệng kêu gào đòi được gả cho anh trai. Trong những năm tháng trẻ thơ vô tri, hồ đồ đó, tôi cũng không hiểu từ “gả” có nghĩa là gì, nhưng Đại Mao – anh bạn hàng xóm hơn tôi hai tuổi đã nói với tôi một cách rất người lớn rằng, “gả” có nghĩa là sống bên người mình thích nhất, mãi mãi không lìa xa.

Người mà mình thích nhất? Đó chẳng phải là anh trai ư?

Cho nên tôi mới hỏi anh trai có muốn được “gả” cho tôi không.

Anh trai nói không được.

“Tại sao?”

“Bởi vì anh là con trai, không thể “gả” cho em được.”

“Vậy, gả em cho anh là được chứ gì.”

“Vẫn không được.”

“Tại sao?” Lần đầu tiên tôi cảm thấy anh trai thật lắm chuyện, bèn ra sức trừng mắt với anh.

Anh khẽ cười, xoa xoa đầu tôi: “Bởi vì chúng ta là anh em.”

Anh em? Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, bởi vì là anh em nên tôi không thể được gả cho người anh trai mà mình thích nhất sao?

Năm đó, tôi ba tuổi rưỡi, lần đầu tiên ghét hai chữ “Anh em”.

Một hôm, nửa đêm tỉnh giấc, không thấy anh trai đâu, tôi hốt hoảng xuống giường đi tìm. Lần theo ánh đèn yếu ớt, tôi nhìn thấy anh đang đứng trước cửa phòng cha mẹ, vẻ mặt dờ dẫn, sững sờ.

“Anh...”

“Suyt!” Anh trai đưa ngón tay lên môi, ra hiệu cho tôi yên lặng.

Tôi gật đầu nghe lời, đi về phía anh, không gây ra một tiếng động nào, loáng thoáng nghe thấy tiếng cha mẹ nói chuyện trong phòng.

Mùa đông năm đó rất lạnh, anh trai thấy tôi không đi giày liền bế tôi lên, đưa về phòng.

Tôi rất tò mò, hỏi anh: “Anh nghe trộm...”

“Anh không nghe trộm. Anh dậy uống trà, vô tình nghe được thôi.” Anh đặt tôi lên giường, quỳ xuống phúi bụi bẩn trên chân tôi. Đôi chân bé nhỏ của tôi không an phận, cứ đung đưa, đung đưa.

“Tình, đừng động đây!” Anh lật chăn lên, túm lấy chiếc tất mà tôi đã đá ra, đi vào chân cho tôi.

“Hi hi... Anh trai, anh trai...” Tôi nũng nịu nhào tới ôm cổ, hôn lên mặt anh, để lại một vệt nước bọt dính dính.

Từ trước đến nay anh không bao giờ chê bẩn, chỉ cười cười ấn tôi vào trong chăn rồi nằm xuống bên cạnh.

“Tình, việc tối nay không được nói cho ai biết nhé!”

“Chuyện anh nghe trộm á?”

“Anh không nghe trộm, mà là vô tình nghe được.”

“Không nghe trộm... mà là vô tình?”

“Đúng, cho nên Tình đừng nói.”

Tôi nhoẻn miệng cười, ra chiều đã hiểu, gật đầu lia lịa.

“Không được nói anh nghe trộm... Anh không nghe trộm!”

“Vô tình?”

“Đúng, vô tình.”

“Vô tình nghe trộm.”

“...” Anh thở dài. “Tiểu Tiểu Tình à, em nhất định đến chết cũng phải giữ chữ “nghe trộm” sao?”

Tôi không nói với anh, thật ra tôi cũng nghe thấy rồi.

Giống như anh trai – vô tình nghe trộm.

Không biết vì sao tôi lại ghi nhớ mấy từ quan trọng đó, mà tôi thậm chí còn chẳng biết cái từ quan trọng đó có ý nghĩa gì nữa.

Nó cứ lớn vồn trong đầu, ngày ngày quấy rầy tôi.

Thế là tôi liền hỏi anh trai: “Cô nhi là gì hả anh?”.

Anh đang tắm cho tôi liền dừng lại, lạ lùng hỏi: “Em nghe được từ đâu vậy?”

“Tối hôm đó. anh nghe trộm...”

“Chẳng phải anh đã bảo em không được nhắc đến chuyện đấy nữa rồi cơ mà?”

“Vậy cô nhi là gì?”

“Cô nhi là...” Anh dừng lại một lúc, giúp tôi mặc quần áo, cân nhắc lựa chọn từ ngữ. “Những đứa trẻ không có cha, không có mẹ, cũng không có người thân...”

“Mẹ nói em là cô nhi, em không có người thân ư?”

Cho nên cha không phải của tôi, mẹ cũng không phải của tôi, đến anh trai cũng không phải của tôi, tôi... là cô nhi?!

Anh đột nhiên không nói gì, ôm chặt tôi vào lòng.

Rất lâu, rất lâu sau đó, tôi mới hiểu được cái ôm đó chính là sự đau lòng.

Dần dần hiểu chuyện, rốt cuộc tôi đã biết cô nhi thực chất là thế nào, cũng hiểu được sự thương xót trong cái ôm đó, song tôi cũng chẳng có cảm giác gì nhiều, vì chưa kịp buồn phiền thì đã có quá nhiều cảm giác len lỏi trong trái tim rồi, đầy đến nỗi không còn chỗ để chứa cái khác.

Rốt cuộc có đúng là được móc lên từ cống rãnh hôi thối hay không, tôi chẳng muốn chứng minh, bởi vì cho dù không có thứ gì, tôi vẫn có một người thực sự yêu thương tôi hết mực, không bao giờ cô đơn.

Anh trai, thật sự không chỉ là anh trai.

Vậy thì là cái gì? Tôi vẫn chưa có đáp án, nhưng trước ngày hôm đó, tôi đã vô thức giấu hết số tình mà những người ngưỡng mộ nhờ tôi gửi cho anh trai.

Năm lớp bốn, cô bạn thân nhất của tôi khen anh đẹp trai, toàn mượn cớ đến nhà tôi chơi, thế là trước khi kết thúc học kỳ đó, tôi đã cắt đứt quan hệ với nó, chính thức tuyệt giao, đồng thời hiểu ra một đạo lý ngàn năm không đổi, đó là: tình bạn giữa nữ giới tương đối mong manh.

Năm lớp bảy, hoa khôi lớp tôi theo đuôi anh trai, tôi yêu cầu anh không được đến trường đón tôi nữa, tôi sẽ tự về nhà. Anh cử tưởng tôi không thích dựa dẫm vào anh vì muốn làm ra vẻ “người nhón”.

Đùa chứ! Sao tôi có thể để anh trai khôi ngô, tuấn tú của mình hằng ngày bị một bầy con gái si tình dùng ánh mắt cuồng bức được?

Anh trai là của tôi, của riêng mình tôi thôi!

Ham muốn chiếm hữu anh trai của tôi khá cao, điều này tôi chưa từng phủ nhận.

Dần dần tôi bắt đầu hiểu ra, đằng sau ham muốn chiếm hữu mãnh liệt này là gì. Đó chính là tình cảm của một thiếu nữ mười bốn tuổi...

Chương 2: Hàn Vũ

Tôi tên là Thẩm Hàn Vũ.

Cuộc đời tôi thực ra cũng chẳng có gì cao trào, kịch tính, tất cả đều xoay quanh một trọng tâm duy nhất là cô gái có tên Thẩm Thiên Tình.

Cái gọi là “cuộc đời tôi” thật ra cũng chẳng dài, tính tới bây giờ mới được mười bảy năm, hai trăm bốn mươi ngày, chín giờ, ba mươi lăm phút, chín giây mà thôi.

Từ nhỏ tới lớn, nhận xét của giáo viên về tôi nói chung đều quanh đi quẩn lại mấy từ như: phẩm hạnh tốt, biểu hiện xuất sắc, ham học, có chí tiến thủ. Kỳ thực, đó cũng chỉ là vì hoàn cảnh gia đình, muốn lĩnh học bổng ấy mà.

Giống như tất cả mọi người, tôi có một người cha và một người mẹ luôn tôn trọng lẫn nhau, còn có một cô em gái vô cùng đáng yêu, hoạt bát nhưng lại không thích được khen là đáng yêu, vì đó là biểu hiện của sự non nớt, chưa trưởng thành, cũng không thích được khen là hoạt bát vì bệnh nghi ngờ của nó rất nặng, cho rằng như thế là có ý mỉa mai nó nghịch ngợm.

Cậu con trai đầu tiên thổ lộ tình cảm với nó đã hy sinh oanh liệt.

Tình hỏi cậu ta thích con bé ở điểm gì?

Ai dè cậu ta trả lời: “Vì cậu rất đáng yêu, hoạt bát.”

Không khó để tưởng tượng anh chàng này sẽ chết thảm thế nào, nhỉ?

Tình thấy cậu con trai đó thật đáng ghét, dám dùng cách này để chế giễu nó.

Còn tôi lại cảm thấy con bé bị mắc chứng sợ mơ mộng hão huyền.

Lần đầu tiên cô em gái được tỏ tình, kết quả là đối phương bị đánh bẹp đầu, xin hỏi tôi nên có phản ứng gì?

Rất xin lỗi, tôi hôm đó tôi cười đến sái quai hàm, không rảnh để phát biểu cảm tưởng.

Tình nhà chúng tôi không giống những đứa trẻ khác, nó là một loài hoa lạ, từ nhỏ đã sôi... sôi nổi! (Từ này không phạm vào điều cấm kỵ của nó nhỉ?) Một đứa trẻ khỏe khoắn, hiếu động, chẳng có lấy

một khắc ngồi yên, vừa biết bò đã chui khắp phòng, sau khi biết đi, dùng hông con bé ngồi một chỗ, loáng một cái lại phải đi tìm nó khắp nơi.

Con bé rất thích chơi trò trốn tìm, chui bên đông, trốn bên tây; bắt người khác đi kiếm, nhưng rất lạ, cho dù nó trốn ở đâu tôi vẫn mò ra được, người đầu tiên tìm thấy nó luôn là tôi.

Điều khác thường nhất là, có một năm thu hoạch ruộng, cha mẹ không yên tâm để hai đứa trẻ ở nhà, liền đem chúng tôi theo, lúc đó Tình đã biết bò, đang học đi, cả ngày bò đi bò lại, hãnh diện thể hiện thành quả, không biết loay hoay thế nào lại bò lên đồng rạ đầy, cuối cùng không xuống được. Chẳng ai biết rốt cuộc làm thế nào mà con bé bò lên được trên đó, người lớn cũng không biết phải cứu kiểu gì. Nghe nói, nếu mà ngã từ độ cao đó xuống thì đủ khiến đứa trẻ chưa đầy một tuổi không biết trời cao đất dày ấy phải bỏ mạng.

Tuổi thơ của con bé chỉ toàn là mạo hiểm và kích động.

Thiên Tình là do một tay tôi chăm bẵm, có thể nói, tôi là người thân thiết nhất của nó, không ai có thể hiểu con bé hơn tôi, khi nó bi bô tập nói, từ đầu tiên biết gọi không phải cha, cũng không phải mẹ, mà là anh.

Tên đầu tiên con bé nhớ là Thẩm Hàn Vũ.

Đói, mệt, bị thương, té ngã, chịu oan ức... nó chỉ biết đến tìm anh trai.

Còn nhớ có một năm, nó đi lạc, cả nhà lo lắng phát điên, ra sức tìm kiếm, cuối cùng nhận được điện thoại của sở cảnh sát, liền vội vàng tới nơi, con bé ăn no uống đủ, vừa nhìn thấy tôi liền lao ngay vào vòng tay, cười ngô nghê rồi ngủ thiếp đi.

Nhân viên cảnh sát kể cho cha mẹ tôi: “Cô bé này nói chưa sôi, hỏi cái gì cũng không biết, nhà có những ai, chỉ trả lời “anh”, hỏi cha mẹ tên gì nó cũng không nói được, bản thân tên gì càng không biết, kỳ lạ là tên anh trai thì lại nhớ rất rõ, cũng may nó nhớ, nếu không chúng tôi thực sự không biết làm thế nào. Cô bé ăn uống xong liền khóc toáng lên đòi tìm anh, khiến mọi người chúng tôi được một phen rối loạn.”

Sau một phen hú hồn, con bé ngủ ngoan, say giấc nồng trong vòng tay tôi, hoàn toàn không để ý tới những người lớn vì nó mà nhón nháo, cứ như chỉ cần có tôi ở bên, trời long đất lở cũng chẳng làm nó hốt hoảng.

Con bé là bảo bối của tôi. Tôi luôn cho rằng mình có thể bảo vệ, yêu thương nó như thế, cho đến khi giao nó vào tay người đàn ông khác để anh ta tiếp tục nhiệm vụ bảo vệ, yêu thương con bé.

Cho tới năm bảy tuổi, vô tình nghe thấy cha mẹ nói chuyện, giữa tôi và con bé đã có sự thay đổi, em gái không còn chỉ là em gái...

Con bé non dại, không hiểu hoàn cảnh đáng thương của mình, nhưng tôi lại đau lòng thay nó, thương đứa bé không có gì cả.

Tôi tự nhủ với mình, sẽ đối tốt với con bé gấp bội, sẽ bù đắp toàn bộ những thiếu sót của ông trời.

Tình rất vui vẻ, còn vui vẻ hơn tôi tưởng. Tính cách lạc quan, cởi mở khiến con bé lúc nào cũng nở nụ cười rạng rỡ, vô lo. Chưa từng thấy nó vì cái gì mà đau lòng tới mức không thể vượt qua.

Dù gây họa bị phạt, dù tất cả mọi người đều không hiểu nó, chỉ cần tôi hiểu là đủ.

Chỉ cần tôi hiểu, con bé liền cười.

Khi Tình học lớp năm, cô giáo chủ nhiệm tố hết tội trạng của nó trong sổ liên lạc, mẹ có vẻ rất tức giận, nhưng tôi biết Tình không nghịch ngợm như họ nghĩ, nó không phải đứa bé trể vô cớ gây chuyện, nhất định có nguyên nhân gì đây.

Tôi lặng lẽ chuẩn bị sẵn bữa tối cho con bé, hỏi nó vì sao lại lấy gương để soi dưới váy cô chủ nhiệm.

Tình trả lời: “Em ghét cô ấy!”

“Được, Tình ghét, anh cũng ghét. Nhưng có thể nói cho anh biết vì sao không?”

“Cô ấy vu oan cho em!” Tình nhếch miệng, nước mắt dâng lên.

Vu oan? Tôi nhíu mày: “Cô ấy vu oan cho em cái gì?”

“Cả lớp đều ghét cô ấy, có người bỏ con gián vào cốc trà của cô ấy, tìm không ra thủ phạm, cô ấy liền đổ lên đầu em. Chẳng lẽ vì em thường hay gây chuyện mà việc xấu nào cũng nhất định là do em làm ư? Sao có thể như vậy chứ?”

Giọng nói lộ rõ sự tủi thân, non nớt, con bé không thể hiểu, cũng không thể chấp nhận sự đối xử thiên vị.

“Tình, em dậy đi!” Tôi sẽ không để em gái phải chịu phạt oan ức. “Ăn cơm xong còn đi tắm rồi ngủ, ngày mai anh đưa em đến trường.”

“Nhưng mẹ...”

“Anh sẽ nói với mẹ giúp em. Nhưng em làm thế cũng không đúng, biết không Tình? Cho dù em ghét cô giáo cỡ nào, cũng không thể làm như vậy, hiểu không?”

Con bé gật đầu: “Anh có cảm thấy em là đứa trẻ hư không?”

“Đương nhiên không phải!” Con bé là do tôi trông nom từ nhỏ, sao tôi không hiểu nó chứ? Nó chưa bao giờ hư, chỉ là sự hoạt bát gây cho nó nhiều khó khăn, mạo hiểm hơn người khác, tính tình lại ngay thẳng, yêu ghét rõ ràng, không giả dối.

Tôi chưa bao giờ cho rằng như thế có gì không tốt, thậm chí còn hy vọng con bé mãi mãi giữ được sự ngây thơ như vậy. “Anh trai là tốt nhất, người khác không hiểu cũng chẳng sao, chỉ cần anh hiểu là được rồi.” Con bé hay nói câu này nhất.

Điều đó khiến tôi hiểu rằng, nó coi tôi quan trọng hơn cả cha mẹ, hơn tất cả mọi người thậm chí là chính bản thân nó. Nó có thể bình tĩnh tiếp nhận việc mình là trẻ mồ côi bởi vì nó còn có tôi.

Trong lòng nó có thể không có cha, không có mẹ, không làm con gái nhà họ Thẩm, nhưng không thể không có tôi.

Điều này đã vượt quá mối quan hệ anh trai, em gái thông thường. Đó không chỉ là tình cảm anh em đơn thuần nữa, mà còn có thêm nhiều ràng buộc, nhiều sự lưu luyến không rời.

Khi nhìn thấu điểm này, con bé đã là sự ràng buộc và trách nhiệm không thể từ bỏ cả đời này của tôi, vì ngày hôm đó, tôi đã ngoắc tay với con bé, hứa sẽ mãi mãi bên nhau.

Chương 3: Lời Hứa

“Tình!” Trên đường từ trường về, thái độ phớt lờ của em gái khiến lòng Thẩm Hàn Vũ đầy nghi hoặc.

Anh theo cô vào phòng, thấy cô lấy sách ra, liền quan tâm bước lên phía trước hỏi: “Viết bài à? Có cần anh dạy không?”

“Không cần, em tự viết, anh đi ra đi!”

Thẩm Hàn Vũ ngẩn người. Đây là lần đầu tiên cô bé xua đuổi anh. Trước nay cô chỉ biết quần lấy anh, chưa từng như thế này bao giờ.

Hôm nay rốt cuộc cô bé làm sao vậy nhỉ?

“Tình...”

“Em không rảnh!” Cô giơ cao quyển sách, che mặt.

“Nhưng...”

“Đừng làm ồn!”

“Anh muốn nói là...”

“Phiền phức quá, không thấy em đang học à?” Cô bé đặt sách xuống, gân cổ hét to.

Anh thở dài: “Anh chỉ muốn nhắc là em cầm ngược sách rồi.”

Cô cúi đầu nhìn một cái rồi ngẩng lên trợn mắt với anh, phồng má, không nói nên lời.

Biểu hiện này khiến anh bật cười.

Chỉ cần tức giận là hai má Tình liền đỏ ửng, giống như quả táo đỏ, khiến người ta muốn cắn một cái.

“Cười cái gì mà cười! Cười cho đứt ruột mà chết đi! Anh tưởng là học sinh gương mẫu thì ghê gớm lắm à?” Trong cơn tức giận, quyển sách liền bay vèo tới chỗ anh, tròng mắt cô đỏ hoe, túi thân muốn khóc.

Thẩm Hàn Vũ không cười được nữa, hoảng sợ hỏi: “Sao vậy? Nói khóc liền khóc luôn à?”

“Sao em phải nói với anh? Đi ra đi!” Thiên Tình hờn dỗi hất cánh tay vỗ về của anh.

Thẩm Hàn Vũ nhìn chăm chăm vào cánh tay bị đẩy ra, trong phút chốc không kịp phản ứng.

Xem ra tâm trạng cô bé thực sự rất xấu. Anh cũng không thêm chấp, gật đầu, nhân nhượng cô:

“Được rồi, vậy em đọc sách đi, anh ra ngoài, không làm phiền em nữa.”

Anh nhặt quyển sách lên, đặt vào tay cô bé. Cô ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng anh dần biến mất sau cánh cửa, không dám quát anh, chỉ có thể chán nản đập mạnh cặp sách.

“Đồ ngốc! Thẩm Hàn Vũ là đồ đại ngốc...”

Không khí căng thẳng kéo dài tới bữa tối, đến cha mẹ cũng cảm thấy điều bất thường ở hai đứa.

Thiên Tình bình thường lắm lời, đột nhiên lười như bị mèo ăn trộm mất, lặng lẽ không nói gì, chẳng trách ai tin được chứ?

“Tiểu Tình, hôm nay con thấy khó chịu à?” Cha mẹ quan tâm hỏi han.

“Không ạ.” Cô bé cúi đầu và còm.

Một ánh mắt thân thiết nhìn cô chăm chăm, cô cảm nhận được nhưng cố chấp không thêm đáp lại.

“Món thịt kho tàu “đầu sư tử” em thích ăn nhất đây...” Thẩm Hàn Vũ theo thói quen gấp cho cô.

“Tự em gấp được, không cần anh nhiều chuyện!” Cô chẳng thèm nhìn, đẩy bát đi.

Đôi đứa sững lại giữa không trung, anh lúng túng ngây người.

“Tiểu Tình, sao con có thể nói với anh như vậy!” Mẹ nghiêm mặt quở trách.

“Mẹ, không sao mà...” Thẩm Hàn Vũ cười gượng gạo, muốn xoa dịu tình hình.

“Cái gì mà không sao, Tiểu Tình, xin lỗi anh con đi!”

“Con không muốn!” Cô giận dỗi cãi lại.

“Mẹ nói là xin lỗi anh đi, Thẩm Thiên Tình!”

“Mẹ, thực sự không cần...”

“Thảm Hàn Vũ, không cần lòng tốt giả tạo của anh.”

“Thảm Hàn Vũ là để cho con gọi à? Không biết lớn nhỏ, nó là anh con đấy! Đừng ý mình ít tuổi mà tùy tiện, khi anh trai ở tuổi con, hiểu chuyện hơn con gấp trăm lần!”

“Tiểu Tình, con xin lỗi đi! Lần này là con không đúng.” Đến người cha vốn ít nói cũng lên tiếng.

Cô uất ức đầy bụng, đặt mạnh đĩa xuống: “Con biết anh cái gì cũng đúng, cái gì cũng tốt, con thì việc gì cũng làm không tốt, chỉ để thầy cô giáo mách tội, mất mặt cha mẹ. Không cần cha mẹ phải nhắc lại. Dù sao con cũng là người thừa trong cái nhà này, cha mẹ có anh để làm niềm tự hào như vậy là được rồi!”

Nói xong, cô đẩy ghế, quay người chạy ra ngoài.

Còn lại ba người ngồi sờ bên bàn ăn.

“Nói xằng bậy gì vậy?” Mẹ nhíu mày. “Đầu con bé này có chỗ nào không ổn à?”

Thảm Hàn Vũ cắn môi không nói, nhìn theo bóng cô dần mất hút, nhíu mày suy nghĩ.

Là do tài năng của anh quá bộc lộ, làm tổn thương lòng tự tôn của cô bé chăng?

Cô luôn tỏ ra cởi mở, thoải mái, anh chưa từng nghĩ sự nổi bật quá mức của mình có thể tạo áp lực cho cô. Là ai đem hai đứa ra so sánh, khiến cô bị tổn thương?

“Các con cãi nhau à?” Cha quan tâm hỏi, có chậm hiểu cũng thấy rõ sự khác thường.

Đây quả là một việc kỳ lạ, chẳng phải thường ngày tình cảm của hai anh em tốt tới mức khiến người ta ghen tỵ sao? Hai đứa cũng có lúc giận dỗi ư?

“Không ạ. Cha đừng lo con sẽ giải quyết việc này.”

“Con ấy à, đừng có nuông chiều nó quá, con bé này coi trời bằng vung rồi!” Mẹ lắc đầu, thở dài nói.

Ánh mắt chuyển sang chỗ trống bên cạnh, bát cơm bỏ lại trên bàn, chưa ăn được mấy miếng, anh nói khẽ: “Tình không phải như vậy đâu.”

Anh biết cô sẽ không như thế, vì anh hiểu cô còn hơn cả bản thân mình.

“Tiểu thư, chỉ có một mình à? Có muốn đi uống cốc trà cùng ta không?”

Anh tựa vào thân cây, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên giữa đám cành lá rậm rạp có một dáng người nhỏ nhắn đang ngồi.

Rõ ràng anh là người có tính khí thận trọng nhưng lại học giọng điệu nói năng tùy tiện của giới trẻ. Nếu là trước kia, cô nhất định sẽ bị anh chọc cho bật cười, nhưng bây giờ, cô chẳng có tâm trạng đùa mà xem anh đùa.

“Anh đến làm gì?” Cô trừng mắt nhìn.

“Muộn thế này mà em chưa về, anh có thể không tới sao?”

Lần sau phải đổi chỗ trốn mới được! Cô thầm nhủ.

“Ai cần anh nhiều chuyện? Em không thích chút nào.”

“Không phải nhiều chuyện, mà là quan tâm.” Anh dịu dàng trả lời, không mấy may bị ảnh hưởng bởi tính nóng nảy của cô. “Em không xuống hả? Vậy anh phải lên đó rồi!”

“Không cần!” Cô căng thẳng la to.

Anh nhướn mày, cười khế. Cho dù trong lòng cô rất chán ghét nhưng vẫn quan tâm tới anh.

Hồi nhỏ, người lớn đều nói cô giống con sư tử hoang dã, chẳng chịu ngồi yên dù chỉ một giây, khác hẳn người anh trai chín chắn, hiểu chuyện. Năm lên sáu tuổi, cô tìm thấy thú vui mới – trèo cây, kết quả là lên được nhưng không xuống được, ngồi trên cây gào khóc gọi anh trai tới cứu.

Lúc đó, anh đang đọc sách dưới gốc cây, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, lần đầu tiên trong đời trèo cây để cứu cô.

Kết cục của tình cảm anh em sâu sắc ấy là anh bị ngã, tay trái bị trật khớp, chân phải bị gãy, phải nằm trên giường hai tháng.

Hai tháng đó, ngày ngày cô đều khóc bên giường, nhấn chìm anh trong nước mắt, đồng thời chỉ lên trời thề sau này sẽ không trèo cây nữa. Song thực tế đã chứng minh cô là loại người không có vết thương mới liền quên ngay vết đau cũ, sau khi anh có thể xuống giường đi lại, cô bé đã quên bằng lời thề hào khí ngút mây lúc đó.

Thế là anh trai thức thời đành giúp cô mượn cớ. “Ôi, anh muốn ăn khế, Tình hái giúp anh được không?”

Có thể giúp anh làm việc gì, Tình đều cười rất vui vẻ. Cô nhỏ tuổi, không phân biệt được quả nào

chín, hái bừa một đồng, anh còn nhớ quả khế đó chưa tới tận xương tủy mà vẫn phải gượng cười.

Giây phút ấy, lần đầu tiên anh lĩnh ngộ được thế nào là “Tự tạo nghiệp chương, không thể sống được”.

Thấy nụ cười nơi khóe miệng anh, Thẩm Thiên Tình cảm thấy mình giống con chuột bị mèo vờn, tức giận thu lại cái chân đang thò xuống: “Vì sao em phải nghe anh? Em không xuống!”

Anh gật đầu ra chiều đã hiểu, chẳng nói hai lời, xắn tay áo định trèo lên.

“Này, này!” Cô vội nói. “Anh đừng lên!”

“Vậy em xuống đi!” Nếu cô không xuống thì anh phải lên, không có thương lượng.

Thẩm Thiên Tình thở hổn hển, nhất thời bị sự tự tôn nực cười của mình quán chết, tiến thoái lưỡng nan.

“Tốt nhất em mau quyết định đi, nếu anh không nhầm, bên tay trái em, hướng hai giờ, có một con sâu đang tiến về vị trí em ngồi với tốc độ 0.1 km/h đấy.”

Anh còn chưa nói dứt lời, cô đã sợ hãi đập vào khoảng không, biểu diễn màn rơi tự do mạo hiểm, một lần nữa mình chứng cho lực hút của trái đất.

Thẩm Hàn Vũ phản ứng nhanh chóng, hiểu đạo nghĩa mà tự động cứu mỹ nhân.

Chỉ là, anh phải nói thêm một điều, phim truyền hình nhiều tập toàn là lừa người ta, sau pha lặn mạn không chịu nổi này, do nữ chính nhảy từ trên xuống, dưới tác động của trọng lực cộng thêm tốc độ, anh hùng cứu mỹ nhân chỉ có thể bị đè chết.

Có lẽ vài năm nữa anh mới có khả năng đỡ được cô, nhưng bây giờ, rất xin lỗi, anh vẫn chưa dũng mãnh như thần.

Không chịu nổi sức nặng của cô, anh cùng cô ngã nhào, thật là mất hình tượng!

“A!” Anh hít một hơi, hai tay bị cô ép chặt, chà xát vào da, đau âm ỉ, nhưng ít ra cũng giúp cô không bị thương.

Xem đi, hình tượng xấu đến vậy, các nhà biên kịch có thể nói cho bạn không chứ?

Anh hùng quả nhiên không phải ai cũng làm được.

“Xin lỗi, tại hạ năng lực có hạn.” Anh cười khan, nhặt cọng cỏ trên đầu cô.

Thẩm Thiên Tình ngượng ngùng đẩy anh ra, ngồi dậy.

Nhìn thấy quả khế cô tiện tay hái trong lúc cấp bách, anh thuận tay đón lấy, chà vào áo hai lần, sau đó cho lên miệng.

Vẫn chua như thế!

Cô vội vàng giơ tay đẩy ra. “Anh đừng ăn! Quả đó chưa chín.”

Anh cười, ánh mắt chăm chú nhìn cô vô cùng dịu dàng.

“Không sao.”

Là do cô hái nên có chua nữa anh cũng vẫn ăn.

“Anh đừng có hiểu lầm, không phải là em quan tâm đến anh đâu, anh có bị đau bụng hay không thì cũng mặc kệ. Anh là con trai cưng của cha mẹ, có sơ suất gì, người bị mắng lại là em”, cô nói ngang.

Anh không cười nữa. “Em rất dễ tâm, phải không?”

“Gì cơ?” Cô vui mặt vào đầu gối, giọng nói buồn bã.

“Sự tồn tại của anh.” Anh nhẹ nhàng bổ sung. “Có một người anh trai như anh là áp lực rất lớn với em, đúng không?”

Cô ngẩng đầu, mở to mắt.

Đôi mắt của Tình rất đẹp, giống như hai ngôi sao trong đêm mùa hạ, rất sáng và có hồn.

“Xin lỗi, là anh không tốt, không nghĩ đến tâm trạng của em.” Anh xoa nhẹ mái tóc ngắn chưa tới vai của cô, khẽ hỏi: “Tình, em muốn anh làm thế nào?” Phải làm thế nào thì cô mới vui lên?

“Anh cho rằng em đang ghen tỵ với anh ư?” Cô lên tiếng, nhảy dựng lên như bị sỉ nhục.

“Anh không có ý đó.” Là mắt xích nào có vấn đề? Anh dùng từ không đúng ư? Tại sao lại khiến cô có cảm giác này?

Cô tức tối, ra sức hất cánh tay vỗ về của anh. “Thẩm Hàn Vũ, anh là đồ... ngu ngốc nhất thế kỷ, ngu ngốc không ai bằng! Em... em sắp bị anh làm cho tức chết rồi!”

Thắm Hàn Vũ tròn tròn mắt, ngẩn người nhìn bóng dáng cô đang chạy như bay xa dần, chưa kịp hoàn hồn.

Không phải như vậy ư? Vậy rốt cuộc vấn đề là ở đâu?

Anh như rơi vào đám sương mù, một hồi sau mới phát hiện trái tim con gái quả là khó hiểu.

Nghi ngờ này cứ quấy rầy anh mãi, không tìm ra đáp án, tối nay anh mất ngủ mất thôi.

Cả buổi tối lật đi lật lại trên giường, giấc ngủ mãi chưa tới, anh mở mắt, nhìn chăm chú sang chỗ trống bên cạnh, thờ dài.

Hồi nhỏ, hoàn cảnh gia đình không được khá giả, anh và Tình ở chung một phòng, ngủ cùng một giường, trong đêm đông lạnh lẽo, cơ thể bé nhỏ của Tình vô cùng ấm áp.

Sau này, cuộc sống cải thiện hơn, khi đó cô vừa lên lớp một, cha mẹ cho rằng hai đứa lớn rồi, không thích hợp để ngủ chung nữa, sau khi suy nghĩ một hồi, bèn quyết định coi nới thêm một phòng.

Hai đứa đều có phòng riêng nhưng Tình không quen, mỗi lần mất ngủ đều ôm gối chạy sang gõ cửa phòng anh, nói: “Em đã quen có anh ở bên cạnh, nửa đêm tỉnh dậy, đột nhiên không thấy anh đâu, chỉ còn mình em, em đương nhiên sẽ sợ hãi!”

Cứ như vậy, cha mẹ cũng không tách họ ra nữa, để mặc cô ở lý phòng anh thêm một năm. Sau khi lên lớp hai, cô mới từ từ chấp nhận sự thật rằng cô phải ngủ một mình, không còn hơi một tí là ôm gối tìm anh.

Nhưng thi thoảng bốc đồng, cô lại mang theo nụ cười ngọt ngào, xuất hiện trước cửa phòng anh, nũng nịu hỏi: “Anh, tối nay ngủ với anh được không?”

Nghĩ tới sự bất thường của cô, Thắm Hàn Vũ ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào bức tường trắng.

Tình hiếm khi khó chịu với anh như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Anh cố gắng nhớ lại, lần bất thường trước hình như là năm cô mười ba tuổi, khi kỳ kinh nguyệt đầu tiên xuất hiện, cô cả ngày kỳ quặc, không còn hờ ra là ườn trên người anh nữa.

Anh còn tưởng mình có chỗ nào đặc tội với cô, mất một lúc lâu mới hiểu là cô bé lớn rồi, đã biết xấu hổ.

Hồi đó, mỗi lần thấy anh, cô đều lúng túng, không biết phải nói gì, đành thẹn thùng quay người chạy đi.

Vậy còn bây giờ? Không lẽ là thời kỳ mãn kinh? Em gái mới mười lăm tuổi mà!

Anh cảm thấy buồn cười với suy nghĩ của mình, cứ phán đoán lung tung như vậy, sớm muộn gì anh cũng thần kinh mất thôi!

Anh tung chăn, tới phòng bên cạnh, gõ nhẹ hai cái: “Em gái, ngủ rồi à?”

Im ắng một lúc, không có tiếng đáp lại.

Anh xoay nắm đấm cửa, chắc chắn rằng cô không đá chăn đi mới nhìn lên bàn, thấy bát cơm anh phần cô đã được ăn hết, anh bèn thu dọn cái bát rỗng, rồi nhẹ nhàng đóng cửa.

Lúc anh rửa bát, cha cũng vào bếp rót nước.

“Tiểu Tình ngủ rồi à?”

“Vâng.”

“Tình cảm hai anh em con vẫn tốt chứ?”

Bàn tay đang rửa bát hơi khựng lại: “... Vâng.”

“Từ nhỏ, con bé này chẳng quăn ai, chỉ quăn con. Mỗi lần nó khóc, chỉ có con mới dỗ dành nổi. Nó chỉ nghe lời con, chịu uất ức cũng tìm anh trai khóc lóc, kể lể. Cha thấy rõ, nó rất ỷ lại vào con, coi trọng con hơn bất cứ người nào.”

“Cha?” Anh lạ lùng nhìn cha, không rõ vì sao cha đột nhiên nhắc tới chuyện này.

“Không có gì, cha chỉ muốn con nhớ một điều, con bé là em gái duy nhất của con, con là người quan trọng nhất với nó trên thế gian này, con phải có trách nhiệm với con bé.”

“Con biết.”

“Vậy con phải hứa với cha, cả đời này sẽ không vứt bỏ, lơ là nó, bất cứ lúc nào cũng phải bảo vệ, chăm sóc nó.”

Biết rằng cha không chỉ đang nói chuyện phiếm, thái độ của anh trở nên thận trọng hơn, nghiêm túc trả lời từ chính con tim mình: “Vâng, thưa cha.”

“Được, vậy cha giao Tiểu Tình cho con, đừng để cha thất vọng!”

Thẩm Hàn Vũ khóa vòi nước, giặt mình quay người.

Đây... là sự phò thác ư?

Thân thể của Tình từ lâu đã là một bí mật công khai giữa anh và cô, chỉ có điều không ai nói thẳng ra. Đối với anh, cho dù có huyết thống hay không, cô vẫn là đứa em gái anh yêu thương nhất. Điều này chẳng ảnh hưởng chút nào đến vị trí của cô trong trái tim anh và trong gia đình này.

Còn cha? Cha phát hiện hai đứa đã biết rõ chuyện này từ khi nào? Thậm chí còn có ý giao phò cả đời Tình cho anh?

Vì sao lúc này ai cũng đều kỳ lạ vậy?

“Tình!

Tan học đợi anh, anh tới đón em, có chuyện muốn nói.

Ký tên: Anh trai.”

Tối qua, anh để lại dòng chữ này cho cô, sáng nay cô đã ra ngoài trước anh một bước, nhưng khi đến phòng cô, nhìn thấy mảnh giấy bị vo tròn, anh biết cô đã đọc.

Sau khi tan học, anh đến trường cô, cũng là trường cũ mà anh đã tốt nghiệp ba năm trước, đợi cô cả buổi, mãi mà chẳng thấy.

Thấy giáo viên, học sinh cả trường đã về gần hết, anh bắt đầu lo lắng, không lẽ cô lại gây ra chuyện gì khiến thầy cô giáo phạt, bắt ở lại trường ư?

Sau đó, vài nữ sinh chạy tới gọi anh là “học trưởng[1]“, tự giới thiệu là bạn học của Tình, quán lấy anh nói chuyện.

[1] Đàn anh lớp trên.

Anh từng là nhân vật quan trọng của trường này, nổi tiếng là một học sinh giỏi toàn diện, hoàn hảo cả về năm mặt: thể chất, trí tuệ, phẩm hạnh, thẩm mỹ và tinh thần tập thể, tài hoa phong nhã trời sinh, trên bục trao học bổng không bao giờ thiếu bóng dáng anh. Cho tới bây giờ, đã ba năm trôi qua, rất nhiều thầy cô, học sinh vẫn còn bàn tán xôn xao. Năm đó Tình vừa mới vào học, vì thân phận “em gái tài tử của trường – Thẩm Hàn Vũ” mà thu hút không ít ánh nhìn.

Ba năm trước, do thành tích đứng đầu bảng toàn huyện, anh thi đỗ vào trường trung học thành phố, khiến cho ngôi trường vô danh của thị trấn nhỏ này có thêm không ít ánh hào quang. Chẳng trách ngày hôm nay, cái tên Thẩm Hàn Vũ vẫn còn vang dội khắp trường.

Cũng vì quá rõ mối quan hệ của họ nên không ít người nói những lời như: “Cái gì? Anh chàng Thẩm Hàn Vũ đẹp trai ưu tú đó là anh của cậu ư? Hai anh em cậu chẳng giống nhau chút nào cả...” Anh lo lắng những lời nói vô ý vô tứ đó sẽ làm tổn thương lòng tự tôn của cô bé.

Bạn bè của Thiên Tình nói cô đã rời trường từ lâu, anh vô tâm bỏ lại sự mơ mộng của các cô thiếu nữ này, vội vàng về nhà.

Quả nhiên, Tình đã về, đang yên lặng ngồi học từ vựng tiếng Anh.

“Hàn Vũ, sao hôm nay con về muộn thế? Chẳng phải nói là đi đón Tiểu Tình sao? Tiểu Tình về từ lâu rồi mà.”

Anh quay đầu, nhìn thẳng vào Tình. “Dạ... Con bận nói chút chuyện với thầy giáo nên bị trễ, sợ Tình đợi lâu nên để em về trước.”

“VẬY Ạ?” Mẹ gạt đầu rồi đi vào bếp.

Thấy mẹ đã đi xa, anh tới trước mặt cô, khẽ hỏi: “Sao không đợi anh?”

“Em vốn dĩ đâu có đồng ý.”

“Tình, em ngẩng đầu lên, chúng ta nói chuyện!”

“Ngày mai em có bài kiểm tra tiếng Anh.” Cô vẫn cố chấp nhìn chăm chú vào cuốn sách.

“Em chăm chỉ tới mức không có cả thời gian nói chuyện với anh từ bao giờ vậy?”

“Bây giờ.”

Thẩm Hàn Vũ hít một hơi: “Ngẩng đầu lên đi, có gì bất mãn thì hãy nói thẳng với anh, anh không chấp nhận kiểu chiến tranh lạnh trẻ con này đâu.”

“Không có.”

“Anh nói ngẩng đầu lên!” Giọng nói có phần hơi kích động của anh lập tức thu hút ánh mắt cha đang ngồi đọc báo ở xa.

“Sao thế? Hàn Vũ?”

“Xin lỗi cha, chúng con không sao ạ.” Anh giơ tay kéo cô vào phòng, đóng cửa lại. “Hai ngày nay em làm sao thế? Thẩm Thiên Tình mà anh biết không bao giờ vô cớ gây sự thế này, rốt cuộc là thế nào

vậy?”

Thẩm Thiên Tinh định nói gì đó, lặng lẽ ngược mắt lên, thấy bức thư thoang thoảng mùi thơm trong tay anh, cô cắn môi, tức giận không nói nữa.

Nương theo ánh mắt cô, anh giờ bức thư viết tên mình lên: “Còn nữa, chuyện thư từ này là thế nào? Nghe nói có không ít thư gửi cho anh nhưng nửa lá anh cũng không nhìn thấy, vì chiếu cố đến thể diện của em, anh mới không vạch trần chuyện này trước mặt bạn em, nhưng anh nghĩ em nợ anh một lời giải thích.”

“Anh quan tâm ư? Có biết bao nữ sinh ngưỡng mộ, viết thư tình cho anh, điều này làm thỏa mãn thói hư vinh của anh, đúng không?” Anh trai coi trọng thư tình của những nữ sinh không biết tên hơn cả cô, khiến cô cảm thấy bị tổn thương, trong lòng chua chát tựa như bị vô số mũi kim nhỏ châm vào...

“Vấn đề không phải là quan tâm hay không, mà là chúng liên quan tới anh, em có nghĩa vụ báo cho anh biết, còn quan tâm hay không, đó là việc của anh.”

“Được, em thừa nhận mình đã giấu thư đi, vậy thì sao?”

“Đem ra đây!”

“Không!”

“Anh nói em đem ra đây!”

“Không, không, không!” Cô buống bình phản ứng lại, vênh mặt trợn mắt nhìn anh, không chút sợ hãi.

“Thẩm Thiên Tinh, em đừng làm anh tức giận.”

“Anh tức cũng chẳng có tác dụng gì, những bức thư đó em đều xé hết, đốt hết, vứt hết rồi, một bức cũng chẳng còn, chắc là anh tiếc lắm nhỉ? Tất cả anh đều không được nhìn thấy nữa đâu, trong đó còn có cả thư của hoa khôi lớp, hoa khôi trường, ai cũng xinh đẹp vô cùng. Anh mắng em đi, đánh em đi! Dù sao những bức thư đó cũng quan trọng hơn em, vì chúng mà anh trở nên hung dữ với em...”

Thẩm Hàn Vũ nhíu mày: “Anh tùy việc mà xét. Nếu em không đồng ý, có thể từ chối. Nhận sự giao phó của người ta thì phải làm cho trọn. Đây không phải là thái độ đối nhân xử thế đúng mực, anh cực kỳ không thích hành vi này của em. »

Anh nói anh không thích cô, vậy là bây giờ anh không thích cô nữa rồi...

Giọt lệ tủi thân rơm rớm trên viền mi, cô tức giận chạy ra khỏi phòng, chẳng mấy chốc đã quay lại, ném cả tập thư vào người anh: “Cầm lấy, anh thích thì cứ giữ đi, đừng gior cái bộ mặt đòi nợ ra nữa, ai thèm chứ!”

Thẩm Hàn Vũ sững người, từng bức, từng bức lả tả như tuyết rơi, khi ngẩng đầu lên, cô đã mất hút khỏi tầm mắt.

Buổi tối, Thiên Tình không ra ăn cơm, mẹ quan tâm vào phòng một chuyến, cô nói không hứng thú, không muốn ăn.

Mẹ ít nhiều cũng nhìn ra giữa hai đứa đang có mâu thuẫn, bèn khuyên anh: “Tĩnh Tiểu Tình là vậy, con làm anh thì nhường nó chút đi, đừng chấp nó nữa!”

“Mẹ...” Anh không nói nữa.

Mẹ cười: “Nó cũng chẳng cố ý chọc giận con đâu, nhất cử nhất động của con đều có ảnh hưởng rất lớn đến nó, nếu con không tha thứ cho nó, e là nó sẽ tuyệt thực đến chết đói đấy!”

Vấn đề là cô có cần sự tha thứ của anh hay không?

Thẩm Hàn Vũ gấp mấy món ăn cô thích, mang vào phòng.

Bên trong tối om, anh bật đèn, thấy cô nằm trên giường. Cô vội quay lưng, kéo chăn kín đầu, không nhìn anh.

Anh đặt cơm tối lên bàn, ngồi xuống cạnh giường: “Vẫn không vui vì những lời anh nói à?”

“...” Trong căn im lặng một hồi.

Anh lại mở miệng: “Thực sự giận anh đến thế sao? Giận tới mức muốn tuyệt thực phản đối?”

“...” Vẫn không nói năng gì.

“Không được như thế nữa, Tình, quay mặt lại đây cho anh!” Anh dùng tay kéo chăn, lật người cô, bỗng nhiên phát hiện mặt cô đầy nước mắt, gò ửng đỏ một mảng.

Anh kinh hãi: “Tình, em...”

“Xin lỗi, em không biết những bức thư đó quan trọng với anh đến thế, sau này em tuyệt đối không giấu thư của anh nữa, anh đừng giận, đừng ghét em..

Chuyện này... Thế này là thế nào?

Cô nhào tới ôm chầm lấy anh, khóc toáng trên ngực anh.

“Tiểu Tình...”

“Em chỉ sợ... sợ bọn họ phân tán sự chú ý của anh, sau đó... anh sẽ không còn thương em nữa, không còn quan tâm đến em nữa... Em không cố ý làm anh tức giận, em cũng biết như thế là không đúng... Nhưng, nhưng... em thực sự không biết như vậy khiến anh càng ghét em...”

Là vậy ư? Chỉ vì sợ mất đi sự yêu thương của anh nên cô mới giấu thư tình?

Anh dạy dỗ cô theo góc độ về lý mà quên không nghĩ tới suy nghĩ của một cô gái đa cảm, tinh tế...

“Đừng khóc, anh không giận em đâu.” Anh nhẹ nhàng vỗ về.

“Nói dối, rõ ràng anh đã hung dữ với em.” Cô thút thít lên án.

“Anh chỉ nói to thôi.”

“Anh nói em vô cớ gây sự.”

“Nếu anh mà nói câu này, ra đường sẽ bị sét đánh.”

“Anh ghét em.”

“Nói bậy, đó là việc cả đời này không thể nào xảy ra.”

Cô ngừng khóc: “Thật không?”

Anh thề với vẻ mặt thận trọng: “Nếu anh lừa em, cả đời em sẽ không lấy được chồng, làm bà cô già.”

“Sao anh thề mà người bị trừng phạt lại là em?” Cô la oai oái, bất mãn phản đối.

“Đâu có! Đâu có! Nếu em không lấy được chồng, anh sẽ phải nuôi em, vậy ai thiệt hơn ai?”

“Anh... phải nuôi em?” Thật không? Cả đời á!

“Đương nhiên rồi!” Chiến thuật ngăn chặn nước mắt thành công, anh rút giấy ăn ra lau mũi cho cô.
“Em là em gái anh, anh không nuôi em thì nuôi ai? Xì mũi đi nào.”

“Người ta mười lăm tuổi rồi, anh đừng coi em là trẻ con nữa!” Nói tới nói lui cô vẫn nghe lời xì mũi.

“Trong mắt anh, em mãi mãi là đứa bé khóc chạy theo đuôi anh.” Anh gấp đôi tờ giấy. “Lần nữa nào!”

Cô dùng sức xì sạch nước mũi, hỏi tiếp: “Em ăn khỏe lắm, có thể sẽ ăn cho anh sạt nghiệp đấy. Hơn nữa, sau này anh kết hôn, còn phải nuôi vợ, nuôi con, anh nuôi nổi em không?”

Anh nhún vai, vút “những viên vẩn thẩn vừa ra lò” cứng đơ đó vào thùng rác. “Vậy thì không kết hôn nữa, dốc sức nuôi em là được” Anh bung bát cơm, đặt vào tay cô. “Ăn đi, để anh xem em ăn khỏe tới mức nào.”

“Được, vậy em cũng không lấy chồng nữa, mãi mãi ở bên cạnh anh.” Cô vui vẻ tuyên bố.

Anh cười khê: “Nói dễ nghe nhỉ, chỉ sợ tới lúc thấy anh chàng đẹp trai nào đó, nửa đêm liền gói đồ đi theo người ta. Lúc đó thì còn coi ông anh trai này ra gì nữa!”

“Sẽ không có chuyện đó đâu! Không ai có thể đẹp trai hơn anh.” Không có ai xuất sắc, ưu tú hơn anh, vậy sao cô phải lấy chồng chứ?

“Hừm, vậy em có thể nói cho ông anh rất đẹp trai này biết vì sao mấy hôm nay em không để ý tới anh không?”

Miếng ớt xanh trong miệng chưa kịp nuốt xuống.

Thấy cô trầm mặc, anh nhẹ nhàng nói: “Tình, chẳng phải chúng ta đã nói không có bí mật ư? Lúc nhỏ, có việc gì em đều kể cho anh, anh thích Tiểu Tiểu Tình nằm lười trên người anh nói chuyện trên trời dưới đất, không thích đáng vẻ bây giờ, việc gì cũng giấu trong lòng, gặp mặt cứ như người dưng.”

“Chẳng phải chính anh có chuyện gì cũng không kể cho em biết đấy sao!” Giọng cô lí nha lí nhí, nhưng vẫn nghe thấy được.

“Ví dụ?”

“Việc anh được cử đi học, vì sao không nói với em?”

Anh hơi ngạc nhiên. “Anh...”

“Nếu em không phát hiện, có phải anh sẽ trốn đi Đài Bắc học, không cho em biết hay không?”

“Anh... không...”

Anh nhất thời bị á khẩu, không nói được gì. Hóa ra mấy ngày nay cô khó chịu vì chuyện này? Cô tưởng anh không cần cô nữa ư?

Cô không phải muốn đối đầu với anh, chỉ là dùng cách này để phản đối, bộc lộ sự đau lòng và lo sợ bị ruồng bỏ...

Anh không hề có ý muốn giấu cô, chỉ vì thừa biết cô sẽ đau lòng, mỗi lần đối diện cô, anh không nói ra nổi, thậm chí anh đã nghĩ hay, là từ bỏ, đổi sang chọn trường phía Nam...

Từ nhỏ tới lớn, anh luôn ở chỗ cô có thể nhìn thấy để bảo vệ cô, họ chưa bao giờ ở cách nhau quá xa, quá lâu. Anh sợ nhờ may cô lại gây chuyện, nhờ may cô muốn tìm người nói chuyện, nhờ may nửa đêm cô tỉnh dậy không tìm thấy anh... thì làm thế nào?

Nhưng mẹ nhẹ nhàng khuyên: “Có anh em nào không phải rời xa, mỗi người đi con đường riêng? Không phải bây giờ, cũng sẽ là sau này, vậy bây giờ con cố chấp thì cũng có ý nghĩa gì?”

Anh không trả lời được, không thể nói cho mẹ biết, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ rời xa Tình. Từ trước tới nay, Tình chính là toàn bộ thế giới của anh, thậm chí anh còn đương nhiên cho rằng mình sẽ luôn ở bên cô, cho đến khi già, cho đến khi chết...

“Tình... không muốn anh đi Đài Bắc à?”

“...” Nói vâng thì có phần quá ích kỷ. Thực ra, trong lòng cô rõ hơn ai hết; tài hoa trời sinh của anh trai không thể che giấu được. Anh nổi bật như vậy, bị chôn vùi trong thị trấn nhỏ này thì quả là không công bằng.

“Em chỉ là... không muốn xa anh...” Cô lúng túng nói khẽ.

“Vậy, Tình có thể cố gắng hơn, chỉ cần thành tích tốt hơn một chút, anh có thể thuyết phục cha mẹ để em tới Đài Bắc học, làm bạn với anh.”

“Có thể... như vậy không?” Chỉ cần thành tích tốt thì sẽ không phải xa anh ư?

“Chuyện đó còn phải xem liệu em có cố gắng hết mình, có vào được trường cấp ba công lập hay không đã!”

“Vậy nếu... không được thì sao?” Cô không tin vào bản thân. Học không nằm trong hứng thú của cô,

cô luôn chỉ cần đạt điểm trung bình là tốt rồi, sẽ không phải suy nghĩ nhiều, bây giờ cố gắng vẫn kịp chứ?

Nếu thực sự như vậy, anh cũng không nhất định phải đi Đài Bắc. “Lúc ấy nói sau, việc này anh sẽ suy nghĩ, được không?”

“Vậy anh sẽ không lên đi chứ?”

“Ừ.”

“Không được để em không tìm thấy anh nhé!”

“Ừ.”

“Không được không cần em!”

“Ồ đâu ra người nói nhiều thế này nhỉ? Cứ như bà già ấy!” Anh cười trêu chọc.

“Vậy anh có muốn đồng ý không?”

“Ừ, ừ, ừ, anh sẽ không lên đi, không để em không tìm thấy anh, không thể không cần em. Anh sẽ để em luôn nhìn thấy, chạm vào được, cho tới khi em nhìn chán phát ói, như vậy em yên tâm rồi chứ?”

“Ngoắc tay chứ?”

Đôi mắt mà anh yêu nhất sáng ngời, rực rỡ liếc nhìn anh, dưới ánh mắt chăm chú, nghiêm túc không gì sánh bằng ấy, anh kiên quyết ngoắc tay với cô.

Trong lòng anh biết rõ, đây không phải trò chơi trẻ con, mà là lời hứa phải dùng cả đời để thực hiện.

Chương 4: Bội Tín

Từ khi anh trai đồng ý sẽ không lén đi, nụ cười ngây thơ, vô lo lại trở về trên khuôn mặt cô, mỗi ngày cô đều cười rất vui vẻ, dường như trên thế giới không gì có thể khiến cô ưu phiền.

Cô từng cho rằng, anh trai muốn vứt bỏ cô, một mình rời đi, cô cảm thấy rất sợ hãi, giống như hồi nhỏ bị cậu bạn hàng xóm Đại Mao cướp mất món đồ chơi yêu thích, chỉ có thể khóc òa lên thể hiện sự đau lòng.

Lúc đó, cô còn có thể chạy tới mách anh, nhưng bây giờ, người bị cướp là anh trai, cô không biết phải tìm ai. Người anh trai tốt tính ấy vô tình vô nghĩa, chuyện gì cũng không nói với cô...

Nhưng bây giờ, cô biết anh trai sẽ mãi mãi để ý đến cô, cho dù anh ở đâu, nhất định cũng sẽ trở về tìm cô, cô yên tâm rồi, không còn hực hặc nữa.

Có lúc cô cảm thấy anh trai thật ngớ ngẩn, cho rằng cô ghen tỵ vì có một người anh giỏi giang.

Ông anh ngốc nghếch, lẽ nào anh không biết cô rất vui sướng khi có một người anh xuất sắc như thế ư? Mỗi lần bạn bè nói với cô bằng ngữ khí ngưỡng mộ: “Thiên Tình, anh cậu giỏi thế, cái gì cũng biết, có thể dạy cậu làm bài, chẳng giống anh tở, dốt chết đi được, đi thi bị thầy giáo đánh vào lòng bàn tay, về nhà thì giật tóc tở, giành đồ với tở, không giống anh cậu, đối xử tốt với cậu, còn đợi cậu cùng về nhà.”

Cô cảm thấy rất hạnh diện vì anh trai cô là độc nhất vô nhị, không ai sánh bằng.

Cô thích anh trai, thích vô cùng.

Vì vậy, bắt đầu từ bây giờ, cô phải chăm chỉ học hành, như vậy mới có thể đi Đài Bắc ở cùng anh.

Cuối cùng, sát ngày thi học kỳ, vì quá căng thẳng, cô có chút thất thường, anh trai an ủi: “Không sao, cứ cố gắng hết sức là được.”

Nghỉ hè, trường tổ chức sinh hoạt đoàn để giúp họ phục hồi tâm trạng sau khi thi xong, cũng là để lưu lại cho họ ký ức vui vẻ trong kỳ nghỉ cuối cùng.

Cô nói chuyện này với anh, anh khuyến khích cô đi.

“Những năm ngày bốn đêm cơ đấy! Cảm giác lâu quá!” Như vậy là năm ngày bốn đêm không được

gặp anh rồi...

“Chẳng phải em vẫn kêu gào mình lớn rồi ư? Mới rời nhà có năm ngày bốn đêm đã bỏ cuộc sao?” Anh trai cười cười trêu cô.

“Không phải như thế!”

“Vậy thì thể hiện cho anh xem nào! Thắm Tiểu Tình, cố lên, để anh trai thấy sự độc lập của em đi!”

Cô định nói nhưng rồi nén lại, đổi thành: “Anh, anh còn nhớ mùng Bảy tháng Bảy là ngày gì không?”

“Ai chẳng biết là ngày lễ Tình nhân.”

“Còn gì nữa?” Cô chớp mắt, gương mặt tràn đầy hy vọng.

“Ừm...” Anh nghiêng đầu nghĩ một chút. “Ngày Ngưu Lang và Chức Nữ được gặp nhau.”

“Còn gì nữa?”

“Còn nữa à... Để anh nghĩ đã. Dựa theo kinh nghiệm bao năm qua của anh, hầu như năm nào trời cũng mưa vào ngày này...”

“Người ta không phải nói điều đó!” Cô sốt ruột, khó lòng nói rõ.

Anh phì cười, vuốt vuốt tóc cô: “Ai chẳng biết đó là ngày sinh nhật của tiểu công chúa nhà chúng ta, không cần em nhắc, anh nào dám quên.”

“Thật không?” Cô lại mỉm cười, chìa hai tay ra. “Vậy quà đâu? Anh phải chúc mừng sinh nhật tuổi mười lăm của em như thế nào?”

“Bây giờ đòi quà chẳng phải hơi sớm sao?”

“Không thì nói trước cho em đi, quà là gì vậy?”

“Không được, như vậy sẽ mất cảm giác hồi hộp đợi quà, dù sao cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi, bao giờ em đi sinh hoạt đoàn về thì sẽ biết ngay mà.”

“Vậy sau khi em về là có thể thấy quà chứ?”

“Ừ, em gái thật biết bắt bí, anh không khoan tay chịu trói liệu có được không?” Anh trêu. “Có điều, nói trước nhé, anh rất nghèo, không thể tặng quà to đâu.”

“Không sao.” Chỉ cần là quà anh tặng, cô sẽ rất thích.

Ngày hôm đó, ánh tà dương thật đẹp, chỉ tiếc là trời lại đổ mưa nhỏ, bọn họ tựa lưng vào nhau, ngồi bên cửa sổ cùng ngắm mưa.

“Ghét quá, lại mưa rồi!” Hy vọng ngày sinh nhật cô, bầu trời sẽ trong.

“Ừ, trời không biết chiều lòng người, thật đáng ghét!” Anh cười cười, nói.

Hồi nhỏ, người lớn nói với hai đứa, Thất tịch[1] sẽ mưa, bởi vì một năm Ngưu Lang và Chức Nữ chỉ có thể gặp nhau một lần, khi tương phùng liền rơi những giọt lệ nhưng nhớ vì xúc động, thành mưa Thất tịch.

[1] Ngày mùng Bảy tháng Bảy Âm lịch.

Cô bé thật biết lựa ngày, chọn đúng ngày này để ra đời. Có một năm, anh nói với cô, đợi mưa tạnh, anh sẽ dẫn cô ra ngoài thả diều, bắt cá, để cô có một ngày sinh nhật vui vẻ nhất.

Nhưng tiếc rằng, vài năm liền thời tiết không tốt khiến ngày thực hiện lời hứa của họ bị hoãn vô thời hạn.

“Hừ, anh đợi đó, hôm đây nhất định không mưa, xem anh quỵt nợ thế nào nhé!”

“Thật không?” Anh dùng ánh mắt nghi ngờ liếc xuống cô bé vừa nói những lời lẽ hùng hồn.

“Nếu không thể đưa quà bây giờ, em có thể đòi trước chút lãi không?”

“Em muốn gì?”

Cô quay người, vẻ mặt nghiêm túc. “Anh, anh không tin em lớn rồi à?”

Cô đột nhiên nói ra câu này khiến anh không hiểu gì, nghi ngờ quay sang. “Cái...”

Ngày hôm đó, cô đã làm một việc rất to gan, đến cô cũng không dám tin.

Cô rướn người lên phía trước, đôi môi ấm áp khẽ chạm vào môi anh.

Cô vĩnh viễn ghi nhớ, khi ấy vẻ mặt anh đầy thảng thốt, kinh ngạc.

“Tình! Thẩm Thiên Tình!”

Bạn học vồ vai từ đằng sau khiến cô chột hoàn hồn, trong phút chốc không biết mình đang ở đâu.

Đúng rồi, cô vừa tham gia sinh hoạt đoàn, năm ngày bốn đêm, bây giờ đang trên đường về nhà.

Năm ngày bốn đêm này dài như một đời, cả con tim cô đã bay về nhà từ lâu, thả trên người chàng trai khôi ngô, tuấn tú sẽ đợi cô.

Từ trước tới nay, cô không dám tin mình đã hôn anh. Cảm giác bay bổng, không thật chút nào, cô thực sự đã làm thế ư? Hay đó chỉ là sự mơ mộng hão huyền của cô mà thôi, vì nó quá chân thực nên mới bất cần cho rằng nó là thật?

Nói thẳng ra, đó không thể được coi là nhất thời xúc động, từ lâu trong lòng cô đã tưởng tượng biết bao lần, nếu nụ hôn ngọt ngào lãng mạn được miêu tả trong tiểu thuyết xảy ra giữa cô và anh trai thì sẽ thế nào?

Từ khi hiểu chuyện tới nay, anh đã ở trong trái tim cô, trước nay chỉ có anh mới hiểu cô là người có máu phiêu lưu, không bao giờ bằng lòng với cuộc sống ổn định, bình thường, sẽ không thể lấy quy tắc thực tế ra yêu cầu cô, muốn cô làm thực nữ dịu dàng, ít nói; chỉ có anh chia sẻ hỷ nộ ái ố trong quá trình cô lớn lên, nhìn cô lột xác, trưởng thành.

Đã quen với sự có mặt của anh trong mỗi giai đoạn của cuộc sống, dần dần lớn lên, hạt giống trong lúc không cẩn thận đã rơi vào trái tim, nảy mầm, trở thành một cây đại thụ gốc rễ chằng chịt, cành lá đan xen, không thể nào nhổ đi được nữa. Ở từng độ tuổi khác nhau trong thời thanh xuân tươi đẹp, cô lúc nào cũng chỉ thấy anh, những người khác hoàn toàn không có cơ hội lọt vào mắt.

Ngoài anh ra, cô chưa từng nghĩ tới việc chia sẻ với bất cứ ai tất cả những thứ thân mật này.

Anh... có lẽ cũng có suy nghĩ như cô chứ?

Sau đó những lá thư tình bao năm qua kia được giao hết vào tay cô.

“Cái này...”

“Muốn xé, muốn đốt, muốn vứt, đều tùy em. Sau này, những thứ như vậy không cần đưa anh nữa, anh không cần.” Anh nói với cô như vậy.

“Nhưng chẳng phải anh rất để tâm đến chúng ư?” Những lá thư này, một lá cũng chưa bóc!

“Anh giao cho em toàn quyền xử lý, việc này rất khác so với việc em tự ý giấu chúng. Lúc ấy là anh đang giảng đạo lý với em chứ không phải vì anh để ý đến mấy lá thư này.”

“Ồ.” Hình như cô hơi hiểu ra rồi.

Anh không quan tâm cho nên sự ái mộ của các cô gái đó chẳng có ý nghĩa gì với anh cả, thế thì... anh quan tâm cái gì? Cái gì mới có ý nghĩa đây?

Đêm hôm đó, cô lại chạy tới cùng giường chung gối với anh, ngủ trong vòng tay anh.

Lúc sắp ngủ, anh hỏi khẽ: “Em biết chúng ta sẽ trở thành thế nào chưa? Em thực sự... chuẩn bị tốt chưa?”

Khi đó, cô bị giấc ngủ chinh phục, trí óc mơ hồ, lộn xộn, không nghĩ ngợi nhiều, nhưng trong năm ngày bốn đêm qua, cô suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng hiểu lời anh.

Ý anh là: Cô đã chuẩn bị... yêu anh chưa?

Lời anh nói quả là ngốc nghếch, yêu thì cần gì chuẩn bị chứ! Muốn yêu là yêu thôi!

Cô đã lên kế hoạch rồi, việc đầu tiên trở về nhà chính là phải nhảy vào lòng anh, nói lớn với anh: “Em đã chuẩn bị xong từ lâu rồi!”

Nghĩ tới điều này, cô càng thấy nhớ nhà, chỉ muốn bay ngay tới bên cạnh anh.

Cô vốn cho rằng về tới nhà sẽ thấy anh đứng trước cửa, khẽ cười, kiên nhẫn chờ cô, nhưng lại chẳng thấy anh đâu cả.

Anh từng nói, người đầu tiên cô nhìn thấy khi trở về sẽ là anh.

Nhưng cô tìm khắp phòng khách, phòng bếp cùng mọi góc ngách trong nhà mà vẫn chẳng thấy bóng dáng anh.

Cha nói anh đi rồi, đi Đài Bắc, bắt đầu một quãng đời khác, một quãng đời có hy vọng, có tương lai.

Cha nói thế là có ý gì? Quãng đời khác của anh ư? Vậy quãng đời này thì sao? Quãng đời bị anh để lại ấy? Không có hy vọng, không có tương lai ư? Cô nghĩ thế nào cũng không hiểu.

Anh là vật phát sáng trời sinh, điều này cô rõ, nếu thị trấn nhỏ bình thường này chôn vùi anh, cô có thể đi cùng anh tới bất cứ nơi đâu, điều này rõ ràng anh đã biết!

Anh từng nói, cho dù đi tới đâu cũng sẽ mang cô theo. Anh trai chưa từng lừa cô, sẽ không nuốt lời!

Nhưng vì sao... anh lại đi như vậy? Không gặp, không nói với cô một câu đã đi không lời từ biệt?

Mới đầu, cô không tin anh sẽ tuyệt tình mà vứt bỏ cô, mặc kệ trái tim cô tan vỡ, cô kiên nhẫn chờ đợi, đợi anh về đón cô. Bọn họ đã ngoắc tay, nói sẽ ở bên nhau cả đời cơ mà, cô tin anh!

Nhưng một ngày, hai ngày; một tháng, hai tháng... cô chỉ đợi được một bức thư gửi cho cô, thậm chí chỉ vắn vẹn vài chữ:

“Tất cả bình yên, đừng lo!”

Tất cả bình yên, vậy sao anh không hỏi cô có ổn không?

Anh không biết cô sẽ bị tổn thương ư?

Anh không biết cô sẽ bất lực mà khóc ư?

Anh không biết khi ngủ cô sẽ đá chăn ư? Tỉnh dậy trong đêm không thấy anh, cô phải làm thế nào?

Anh không biết... Anh không biết cô không thể thiếu anh ư?

Cho dù thế giới đổ sập trước mắt, chỉ cần có anh, cô sẽ dũng cảm, không sợ hãi, nhưng bây giờ, thế giới không sụp đổ, giấc mộng của cô lại sụp đổ, giấc mộng bé nhỏ mà chính anh đã duy trì cho cô...

Theo thời gian, cô dần chấp nhận anh sẽ không trở về, món quà sinh nhật cô từng hồi hộp mong ngóng hóa ra chỉ là sự ruồng bỏ vô tình.

Lần sinh nhật năm mười lăm tuổi đó, cô đau tới nỗi khắc cốt ghi tâm, cả đời khó quên.

Sau khi anh rời nhà, trong chốc lát cha dường như già đi mấy tuổi, sức khỏe ngày càng kém, không lâu sau thì ngã bệnh; có lẽ mẹ không chấp nhận được áp lực và đòn tấn công đột ngột này tâm trạng cũng trở nên bất ổn, động một chút là đánh cô, không còn là người mẹ dịu dàng, hiền từ trước đây nữa...

Người anh trai thân thương nhất đã đi rồi, người cha kính yêu nhất thì đổ bệnh, còn người mẹ yêu quý nhất lại gần như phát điên, cả thế giới của cô trở nên đảo lộn trong phút chốc, nhưng không ai có thể nói cho cô biết vì sao lại như vậy.

Tâm trí mẹ không còn tỉnh táo, thường cuồng loạn lặp đi lặp lại: “Đều là lỗi của mày, đều là do mày hại! Vì sao mày tới thế giới này? Vì sao phải hủy hoại nhà tao...”

Thật không? Anh trai ra đi, cha bị bệnh, đều là do cô hại? Vậy, ai nói cho cô biết, cô đã làm sai điều gì?

Cô hàng xóm muốn cô đừng nghĩ nhiều quá, khuyên rằng những lời mẹ nói là do tinh thần và trí tuệ không còn minh mẫn, nhưng cô tin, cô thực sự tin. Vài lần vào ban đêm, cô trốn trong phòng anh, đếm số vết sẹo trên cơ thể mà mẹ gây ra cho cô trong lúc mất tỉnh táo, rơi nước mắt tự kiểm điểm.

Là vì thành tích thi cử của cô không lý tưởng như mong đợi nên anh trai tức giận?

Hay là vì cô không hiểu chuyện, quấy rầy, đòi anh tặng quà sinh nhật, anh không tặng được nên mới bỏ đi?

Biết rõ đây không phải sự thật, nhưng cô buộc phải nghĩ như vậy mới có thể khiến bản thân vui hơn một chút.

Cô thực sự tin tất cả là lỗi của cô.

Từ đó, cô không bao giờ đón sinh nhật nữa.

Có lúc, cô không nén nổi suy nghĩ, phải chăng anh đã đoán đúng rằng cô sẽ khóc lóc âm ỉ nên mới cố ý rời xa cô, không cho cô cơ hội quẩn quýt đến chết không rời?

Nhìn bao viết thương trên người, kỳ thực đau nhất lại là trái tim.

Trước đây, khi cô bị bắt nạt, đã có anh bảo vệ; khi cô bị thương, đã có anh thương xót; khi cô gây họa, đã có anh giải quyết giúp cô. Nhưng bây giờ, không còn tìm thấy anh nữa, cô không biết phải làm thế nào. Người anh trai trước giờ luôn yêu thương cô nhất có biết đến sự bất lực của cô chẳng? Anh có biết rằng, giây phút anh quay lưng cũng chính là lúc mang đi ánh nắng và nụ cười vui vẻ trong cuộc đời cô hay không?

Chương 5: Mưa Nước Mắt

“Anh!

Dạo này anh khỏe không? Em rất nhớ anh.

Ba năm nay em đã viết vô số thư nhưng vẫn không nhận được hồi âm của anh, không biết anh sống ở Đài Bắc có tốt không, phải chăng vì bận quá nên không có thời gian viết thư cho em? Không sao, em sẽ không khóc, không làm âm lên, em sẽ kiên nhẫn chờ đợi, nhưng ít nhất anh cũng cho em ít tin tức, được không? Cho dù là vài chữ thôi cũng được, để em biết anh đã nhận được thư của em, biết được nỗi nhớ của em.

Anh biết nỗi nhớ là cảm giác thế nào không? Giống như cơ thể bị hàng vạn con kiến đốt, vừa ngứa, vừa tê, vừa đau, nhưng không biết phải làm thế nào mới có thể hết ngứa. Em nghĩ, tới ngày gặp lại anh, những con kiến này mới có thể biến mất!

Em nói những lời này không phải cố ý làm khó anh đâu, chẳng qua muốn anh biết, ngày nào em cũng nhớ anh, nhớ vô cùng! Mỗi lần nhớ anh đến nỗi đôi mắt bỗng rát, sống mũi cay cay, em liền giam mình trong phòng anh, nhìn từng thứ anh từng dùng, tưởng tượng anh vẫn ở bên cạnh em. Em không khóc đâu, thật đấy, em thề!

Bây giờ em đã trở nên rất kiên cường, rất hiểu chuyện, anh không muốn thấy sự thay đổi của em ư? Anh, khi nào anh về? Em sẽ không đòi đầu với anh, sẽ không vô cớ gây sự nữa, chỉ cần anh trở về, em sẽ hết sức nghe lời anh, không làm anh tức giận, được không? Được không anh?

Mấy ngày nay lại mưa, thật đáng ghét, sao ông trời có nhiều nước đến thế? Trút xuống mãi không hết. Lại sắp tới sinh nhật em rồi, từ khi anh đi, em không còn nhận bất cứ món quà sinh nhật nào nữa, em sẽ không quên, chính ngày hôm đó em đã mất anh, mỗi lần chỉ cần nhớ tới điều này, tim em lại nhói lên đau đớn, gần như không thể thở nổi...

Chỉ còn vài ngày nữa thôi là em sẽ tròn mười tám tuổi, hy vọng hôm đó trời trong, cầu mong, chỉ cần một lần thôi, năm nay trời đừng mưa nữa, em thực sự hi vọng ngày hôm đó có thể có anh ở bên.

Em tin, chỉ cần không ngừng cầu nguyện, sẽ có một ngày ông trời nghe thấy lời thỉnh cầu của em, đúng không? Em sẽ đợi, năm nay không được thì còn có năm sau, năm sau không được thì còn có năm sau nữa, năm sau nữa nữa...

Bởi vì anh từng nói, chỉ cần trời không mưa, anh sẽ trở về, đưa em đi thả diều, bắt cá bên con rạch, đúng chứ?

Gần đây, tình trạng sức khỏe của cha không tốt lắm, bác sĩ muốn chúng ta chuẩn bị hậu sự. Tuy cha không nói nhưng em có thể thấy cha rất nhớ anh. Anh, tranh thủ thời gian về nhà một chuyến nhé! Chẳng lẽ anh thực sự không quan tâm đến chuyện mình có thể không gặp được cha lần cuối cùng ư?

Tình. Nửa tháng trước sinh nhật.”

Lại vài ngày qua đi, giống như trước, bức thư vẫn chìm trong biển rộng.

Ba năm nay, anh chưa về một lần.

Năm đầu tiên, cô còn tràn đầy hy vọng anh sẽ đột nhiên xuất hiện, thực hiện lời hứa của anh, đưa cô đi.

Năm thứ hai, cô đã không dám ước mong quá nhiều, chỉ cần anh trở về nhìn cô một lần, như vậy đã đủ rồi.

©STENT

Nhưng hy vọng lại tan vỡ, năm thứ ba, cô chẳng dám nghĩ gì nữa, chỉ cần một cuộc điện thoại, một lá thư để cô biết anh không quên cô, như vậy đã mãn nguyện lắm rồi.

Ngày nào cũng vậy, cô đều tràn đầy hy vọng đứng canh bên hòm thư, chờ người đưa thư đến, để rồi lại thất vọng. Trong lòng cô không khỏi thắc mắc, liệu anh có nhận được thư không? Cô gửi nhiều thư đến vậy, một bức anh cũng không nhận được ư? Hay là mẹ quên không gửi cho cô?

Cô không biết anh học trường nào, khoa gì, cũng không biết địa chỉ, phương thức liên lạc của anh, muốn gửi gắm nỗi nhớ cũng chẳng biết gửi đi đâu.

Cô không dám hỏi mẹ, sợ mẹ tức giận, tinh thần lại mất kiểm soát.

Bệnh tình của cha ngày một xấu đi, chỉ còn thoi thóp, cô biết, cha thực sự rất muốn gặp anh lần cuối.

Suy nghĩ mấy ngày, nhớ ra những món đồ quan trọng của mẹ đều được cất trong ngăn tủ có khóa, nhân lúc mẹ vào bệnh viện chăm sóc cha, cô lấy trộm chìa khóa, tìm thấy địa chỉ của anh ở Đài Bắc.

Cô biết, nếu cô lén chạy tới tìm anh, mẹ sẽ phát điên, có thể sẽ đánh chết cô, nhưng cô đã không còn quan tâm nhiều đến vậy, cô nhớ anh trai, nhớ vô cùng!

Cô cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ chết cùng cha mất.

Đúng vào ngày sinh nhật của cô năm ấy, mưa trút xối xả, cô bất chấp tất cả, rời khỏi ngôi nhà đó, chạy tới thành phố của anh.

Ngồi trên chuyến tàu hỏa đi lên phía bắc, trong lòng cô rất sợ hãi, bởi vì cô chưa từng rời xa nhà để đến một thành phố hoàn toàn lạ lẫm như vậy, nhưng cô tự nhủ, chỉ cần tới bên anh thì chẳng phải sợ gì nữa...

Đoàn tàu băng qua hết ga này tới ga khác, có trạm dừng quen, có trạm không quen, từng trạm, từng trạm cứ vụt qua trước mắt. Cứ qua một trạm, cô lại cách nhà một xa, cũng là gần anh hơn một chút, chỉ cần nghĩ như vậy, cô lại có thể chờ đợi được.

Nhà ga Đài Bắc to hơn cô tưởng, người ở đây rất đông, rất hỗn loạn, hoàn toàn khác với Bình Đông. Cô nhìn tới nỗi choáng váng, hỏi vài người, ngồi nhầm vài chuyến xe bus, cuối cùng cũng tìm thấy nơi anh trai sống.

Đó là một tòa nhà có vẻ cũ kỹ, cô không biết mẹ có gửi phí sinh hoạt cho anh không, sống trong thành phố lớn này chắc chẳng dễ dàng gì. Anh phải nộp học phí, tiền thuê phòng, ngoài ra còn những nhu cầu thiết yếu khác trong sinh hoạt...

Có điều, không sao cả, cô đã tốt nghiệp trung học rồi, ba năm nay cô vừa học vừa làm, cũng tích lũy được chút kinh nghiệm, cô không muốn học tiếp, dù sao học hành cũng không nằm trong phạm vi hứng thú của cô, cô muốn kiếm tiền, để không trở thành gánh nặng cho anh trai.

Cô ấn chuông cửa, nhưng không có tiếng đáp lại, có lẽ anh trai đang đi học, anh vốn dĩ rất chăm chỉ mà.

Không sao, cô sẽ đợi.

Những giọt mưa nào nê lại tiếp tục rơi, hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng lại, toàn thân cô ướt đầm, run rẩy vì lạnh nhưng anh vẫn chưa về.

Ba tiếng, bốn tiếng, năm tiếng... cô không nhớ mình đã đợi bao lâu, trời tối dần, mưa rớt trên người, lạnh tới mức sắp không còn cảm giác nữa, sau đó, cô mệt mỏi ngồi xõm trên đôi chân tê dại cho tới khi nhìn thấy bóng dáng vừa quen thuộc vừa xa lạ ngưng tụ trong tầm mắt mơ hồ...

“Tôi thấy con người bây giờ á, ăn ngon mặc đẹp, sống trong nhung lụa, tâm hồn đều bị mục ruỗng hết cả. Cổ nhân đã dạy, “sinh ư ưu hoạn, tử ư an lạc[1]”, cuối thời Minh có Ngô Tam Quế bán nước cầu vinh, thời mạt Thanh thì có lão yêu bà Từ Hy làm những việc đồi bại như cắt đất đền bù, mất

quyền nhục nước, trong thời đại dân chủ sắp bước vào thế kỷ hai mươi mốt, lại có những kẻ vì không muốn bị ướm như chuột lột mà làm cái việc trộm cắp vô sỉ, đúng là thói đời, thời nay đạo đức con người suy giảm mất rồi, ai cũng chăm chăm tự bảo vệ quyền lợi của mình trước, lẽ nghĩa liêm sỉ gì cũng chẳng còn...”

[1] Nghĩa là: Sống nhờ khó khăn hoạn nạn, chết vì an nhàn hưởng lạc, ý muốn nói cuộc sống gian khổ giúp con người quyết chí vươn lên để tồn tại, còn sự an nhàn sung sướng dễ làm hư hỏng con người mà dẫn đến diệt vong.

“Cậu nói đủ chưa?” Bị mắc kẹt dưới mái hiên vì trận mưa lớn, tâm trạng Thẩm Hàn Vũ đã đủ bức bối rồi, cậu bạn cùng phòng lại còn ồn ào bên tai, ai mà chịu được chứ?

Vớ lại, chỉ bị mất cái ô thôi mà, có cần phải nghiêm trọng vậy không? Hơn nữa đó là ô của anh, anh không kêu, cậu ta việc gì phải ca thán? Lại còn “mất quyền nhục nước” gì gì nữa!

“Người anh em, rõ ràng cậu không biết cái gọi là nhìn lá rụng, biết mùa thu, thấy mầm biết cây, từ cái nhỏ có thể thấy được nỗi lo lớn. Việc chúng ta bị ướm chỉ là chuyện nhỏ, chỉ số đạo đức con người suy giảm mới là chuyện lớn.”

“Chuyện này thì liên quan gì tới suy giảm đạo đức?” Đến chịu cậu ta, thế mà cũng có thể thổi phồng thành một bài diễn thuyết dài ngoằng.

“Tại sao lại không chứ? Chúng ta chỉ vào mua hai bát mì thôi, đi ra đã không thấy ô đâu, thân thủ hăn quả là nhanh nhẹn, sao có thể không cảm khái được? Vô sỉ nhất là chúng ta đã đủ nghèo rồi, hăn không ăn trộm của người khác mà lại ra tay với chúng ta, lấy cắp của người còn nghèo hơn, đúng là vô lương tâm, cậu nói tôi có nên rửa hăn té xuống cống nước thôi, để hăn còn thảm hại hơn cả chúng ta không?”

Thẩm Hàn Vũ lười biếng liếc cậu bạn một cái: “Sáng ra khỏi nhà tôi đã nhắc cậu mang ô rồi còn gì, chính cậu ghét phiền phức nên mới không mang đấy chứ.” Dù sao cậu ta cũng mặt dạn mày dày chui vào ô của anh, đui thế nào cũng không chịu đi, có ô hay không đều bị ướm như nhau, giờ bị mất ô cũng đâu cần phí sức tỏ ra bị phẫn như vậy!

“Tôi nào biết cậu linh thế? Nói mưa liền mưa thật.” Tề Quang Ngạn lẩm bẩm.

“Không phải tôi linh thiêng, mà là kinh nghiệm cho tôi biết ngày này năm nào cũng mưa.”

“Cậu làm gì mà rảnh rỗi để ý ngày này có mưa hay không vậy?” Tề Quang Ngạn ngạc nhiên liếc anh một cái.

Thẩm Hàn Vũ nghe thấy câu hỏi ấy, thần sắc ngẩn ngơ.

Anh mất hướng về phía màn mưa, anh nhắm đo khoảng cách, hít một hơi thật sâu, định bụng chạy một mạch qua con đường này...

Anh cần chút mưa để quay về hiện thực.

“Này Thẩm Hàn Vũ, đợi tôi với!” Tề Quang Ngạn vội vàng đuổi theo.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Còn cách nhà chưa tới một trăm mét, anh đột ngột dừng bước, hại Tề Quang Ngạn suýt chút nữa đâm sầm vào.

“Thẩm Hàn Vũ, cậu làm cái...” Nhìn theo ánh mắt anh, Tề Quang Ngạn lập tức huyết sáo. “Oa, một mỹ nhân xinh đẹp! Lẽ nào cậu nhìn đến mức ngơ ngẩn rồi...”

Một khắc sau, mỹ nhân “xinh đẹp” mà Tề Quang Ngạn vừa nói tới nhanh chóng chạy về phía họ, ôm chặt Thẩm Hàn Vũ.

“Anh...”

Nước mưa vô tình thấm ướt toàn thân, Thẩm Hàn Vũ hoảng hốt, đầu óc trống rỗng.

“Oa, Thẩm Hàn Vũ, cậu thật chẳng ra sao, có cô em gái xinh đẹp, đáng yêu thế này mà lại không bao giờ nhắc tới. Nếu tôi biết sớm, cần gì phải khổ sở tìm kiếm trong các rừng hoa, cứ tới thẳng nhà cậu có phải hơn không...”

Thẩm Hàn Vũ thất thần tựa vào cửa, nhìn cô em gái đã ba năm không gặp. Anh không ngờ cô có thể ôm túi chạy lên phía Bắc tìm anh. Đến tận bây giờ, khi cô đã ngồi trong phòng anh, thay sang bộ quần áo khô ráo, chậm chậm lau mái tóc dài, anh vẫn không dám tin cô thực sự đã ở bên cạnh anh.

Ba năm không gặp, cô thay đổi rất nhiều. Lúc anh rời đi cô mới tốt nghiệp cấp hai, giống như tất cả các nữ sinh khác tóc ngắn chưa tới vai, chưa hết vẻ ngây thơ, còn bây giờ, tóc cô đã nuôi dài, khuôn mặt hình quả táo tròn tròn dễ thương trong ký ức đi biến thành gương mặt trái xoan thanh tú, thêm vài phần trang nhã xinh đẹp, thướt tha dịu dàng...

Cô thay đổi rất nhiều, duy chỉ có đôi mắt to tròn là vẫn vậy, khi nhìn anh, dường như toàn bộ thế giới chỉ xoay quanh anh...

Lòng ngực anh như bị co thắt, đau đớn vô cùng, anh nhắm mắt, không cho phép mình nghĩ sâu xa

thêm nữa.

Hồi đó, anh ra đi là vì muốn chặt đứt nỗi nhớ của cô. Anh không thể; cũng không cho phép mình gieo cho cô bất kỳ mơ mộng sai lầm nào...

“Này, anh em các người chẳng phải lâu lắm không gặp rồi ư? Vậy chắc có nhiều điều cần nói lắm nhỉ? Cái đó... Thảm Hàn Vũ, cậu có cần nói gì không? Em Thảm...”

Tề Quang Ngạn cảm thấy không khí... yên lặng có phần kỳ quái.

“Em tên là Thảm Thiên Tình.” Cô nhẹ nhàng nói với anh ta.

“Sao không nói sớm! Chỉ cần là tên của mỹ nhân, anh sẽ vui lòng ghi nhớ tới khi sông cạn đá mòn.”

Thảm Thiên Tình bật cười trước lời nói khoa trương của anh ta: “Anh, bạn học của anh thú vị quá!”

“Được mỹ nhân khen ngợi là vinh hạnh của anh.” Tề Quang Ngạn quỳ nửa người theo kiểu kịch, cầm mu bàn tay cô định hôn. “Em gái xinh đẹp, chào em, anh tên Tề...”

Đột nhiên một bàn tay giơ ra ngăn nụ hôn lang sói. Thảm Hàn Vũ giật tay em gái lại, không để bàn tay thanh khiết của cô bị vấy bẩn.

“Tránh xa em gái tôi ra!” Anh lạnh lùng cảnh cáo, đồng thời giải thích: “Cậu ta học Luật, anh học Y, không được coi là bạn học.” Có loại bạn hớ tí là “nổi máu dê” thật mất mặt, anh chỉ hận không thể quăng cậu ta ra xa tới mười vạn tám nghìn dặm.

“Vậy sao bọn anh quen nhau?”

“Cái gã chẳng cần thể diện này không có tiền ăn trưa, bèn hành động như bọn thổ phỉ, cướp bánh bao của anh.”

“Này này này, việc cũ tám trăm năm trước, cậu còn nhắc tới làm gì? Hơn nữa, thực ra cậu rất thích tính cách không câu nệ tiểu tiết của tôi, đúng không? Nếu không, khi đó sao cậu có thể không tính toán với tôi?”

“Sai rồi! Lúc ấy tôi chỉ nghĩ, mình đã nghèo lắm rồi, vậy mà còn có người nghèo hơn mình, đến cái bánh bao cũng chẳng có mà gặm, thế nên tôi mới thấy thương cậu, đừng có tưởng ai cũng mê mình.”

“Ôi, đau lòng quá, uống công tôi coi cậu như anh em...” Tề Quang Ngạn ra vẻ Tây Thi dâng trái tim, vờ yếu điệu.

Đúng là không thể tiêu hóa nổi, Thẩm Hàn Vũ khinh thường ngoảnh mặt sang một bên.

“Sau đó thì sao?” Thẩm Thiên Tình hứng thú hỏi.

“Sau đó cậu ta liền ỷ vào anh tới mức nghiện. Một hôm cậu ta nói, tình cảm anh em chúng ta còn vững chắc hơn đá, mời anh tới ở cùng để tiện bề chăm sóc lẫn nhau, anh nhìn người không rõ, lên nhăm thuyền địch, phát hiện hóa ra cậu ta không trả được tiền nhà mới tìm cách tiếp cận anh! Em có tin trên đời này có loại người vô sỉ đến vậy không?”

Tề Quang Ngạn gãi gãi đầu, chột dạ cười khan: “Bạn bè có nghĩa vụ chia sẻ vật chất với nhau mà! Tôi cũng không muốn như vậy đâu, nhưng lạ một điều là, cứ mỗi lần cần tiền tôi lại phát hiện trong túi chỉ còn vài đồng, cảm giác đó rất đau lòng!”

“Lúc cậu hào phóng ra tay với mỹ nhân, sao chẳng thấy đau lòng vì tiền?”

“Đó là vì ông trời không công bằng, tôi bẩm sinh chẳng có gì ưu tú, chỉ có thể dựa vào nỗ lực sau này của bản thân, nào giống anh chàng đẹp trai họ Thẩm nhà cậu, chẳng cần tốn chút suy nghĩ, phụ nữ vẫn chọn không hết, dùng không hết.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebooks.com>

Thẩm Thiên Tình cười khế, nghiêng đầu liếc anh: “Nhân duyên với phụ nữ của anh tốt lắm à?”

Thẩm Hàn Vũ lập tức nghiêm mặt, lúng túng trốn mắt nhìn bạn cùng phòng: “Bẩm sinh chẳng có gì ưu tú ư? Cậu còn bị rối loạn cơ năng đấy! Cậu sinh non mà!”

“No, No, No!” Tề Quang Ngạn giơ ngón trỏ ra lắc lắc. “Cậu có thể sỉ nhục nhân cách tôi, nhưng không thể sỉ nhục cơ thể tôi. Tôi đảm bảo “cơ năng” của mình vô cùng tốt, vì tôi đã nhiều lần khiến các cô gái có cảm giác hạnh phúc như sống trong mùa xuân nên có thể thấy rõ điều đó.”

Thẩm Hàn Vũ sầm mặt: “Đừng nói linh tinh trước mặt em gái tôi!”

“Cô ấy chẳng phải thiếu nữ vị thành niên, nói một chút cũng không được sao? Cậu đưa phụ nữ về nhà, để tôi nghe “âm thanh mờ ám” cả đêm, tôi cũng rộng lượng mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho cậu đấy thôi.”

Lời vừa nói ra, Thẩm Hàn Vũ đã cứng người tới nỗi không thể cứng hơn được nữa.

Cảm giác ánh mắt Tình đang chiếu vào mình, anh hoàn toàn không có dũng khí nhìn về mặt cô.

“Đủ rồi đấy, anh em chúng tôi đã lâu không gặp, có thể cho chúng tôi chút không gian riêng để ôn

lại chuyện cũ không? Đừng đứng ì ra ở đây nói những chuyện đòi truy rác rưởi, làm ô nhiễm tai em gái tôi.”

Nhận ra Thẩm Hàn Vũ đang ngậm tức giận, trong lòng Tề Quang Ngạn vô cùng sửng sốt.

Ai quen Thẩm Hàn Vũ cũng biết cậu ta rất điềm đạm, điềm đạm tới mức chẳng buồn cau kinh bao giờ, cơm trưa bị cướp cũng không có phản ứng gì thái quá. Có người nói tính khí cậu ta tốt; nhưng dựa theo năng lực quan sát nhạy bén của “luật sư kiệt suất tương lai”, Tề Quang Ngạn thấy cậu ta căn bản không quan tâm tới điều gì, giống như một đầm nước chết, tê liệt, không cảm giác mà sống qua ngày.

Tê liệt ư? Không thể nào? Cậu ta mới ngoài hai mươi, các giáo sư yêu thích cậu ta, đám con gái ngưỡng mộ cậu ta, tiền đồ tương lai thênh thang rộng mở, cậu ta có lý do gì để biến mình thành một kẻ trầm lặng, mất hết sức sống chứ?

Trực giác mách bảo Tề Quang Ngạn, người con gái này chiếm một phần rất lớn trong cuộc sống của Thẩm Hàn Vũ, vì cô vừa xuất hiện, Thẩm Hàn Vũ liền như sống lại, tinh thần bất ổn.

Chẳng thể hiểu nổi hai anh em kỳ quái này, anh nhún vai, biết điều quay người bỏ đi.

Thẩm Hàn Vũ nhìn cậu bạn cùng phòng rời đi, cửa phòng vừa đóng, một nguồn nhiệt bỗng dính vào người anh, phần eo bị ôm chặt, Thẩm Thiên Tình vui mặt vào ngực anh, khẽ nói: “Anh, em rất nhớ anh...”

Anh cứng người, cúi đầu nhìn chằm chằm xuống đỉnh đầu cô, đôi tay dừng lại trên vai cô không còn chút lực, không thể đẩy ra, cũng không thể ôm lấy.

“Đã lớn thế rồi còn nũng nịu.” Giọng anh khô khan, quay người đi với vẻ không tự nhiên, giả vờ lấy máy sấy tóc để tạo khoảng cách.

“Anh sấy tóc cho em đi!” Trước đây, mỗi lần gội đầu xong, cô liền chạy khắp phòng, muốn làm biếng, chờ cho tóc tự khô, nhưng anh đều tóm cô lại, ấn cô ngồi lên đùi mình, giúp cô sấy khô vì sợ cô bị cảm.

“Em mười tám tuổi rồi, đâu phải mới lên tám, tự mình sấy đi!”

“Vấn đề không phải là mấy tuổi, mà là sự cưng chiều của anh.”

Ánh mắt cô cực kỳ chăm chú, anh dường như không thể đón nhận đôi mắt sáng rực đó.

“Đừng nói những lời trẻ con ấy nữa, anh không thể ở bên em mãi được, em phải học cách tự lập, tự chăm sóc bản thân.”

“Sao lại không thể? Anh chẳng từng nói sẽ chăm sóc em cả đời ư?” Cô đứng dậy, đuổi theo anh để hỏi.

Thẩm Hàn Vũ mở cửa sổ, mưa lất phất hắt vào mặt anh, giống như buổi chiều tối trước khi họ biệt ly của ba năm về trước...

“Mẹ biết em đến Đài Bắc tìm anh không?”

“Năm đó vì sao anh không nói một tiếng đã lên chạy tới Đài Bắc?” Cô hỏi lại.

“Anh hỏi trước mà, Thẩm Thiên Tình.”

“Câu này ba năm trước em đã muốn hỏi, Thẩm Hàn Vũ.”

Anh vuốt nước trên mặt: “Trước khi quyết định, anh không kịp nói với em.”

“Đó không phải là lý do, em không tin anh vội đưa ra quyết định chỉ trong có vài ngày. Anh, anh đang lừa em đúng không?”

“Anh đã trả lời xong câu hỏi của em rồi, Thẩm Tiểu Tình.” Anh cười khẽ khiến người ta không phân biệt được thật giả.

Cô buồn rầu: “Anh!”

“Em còn biết anh là anh trai em ư? Với cái kiểu thâm văn phạm nhân như thế thì có vẻ không đúng lắm nhỉ? Còn nữa, anh không tin mẹ đồng ý cho em lên đây thăm anh.”

Thần sắc cô lập tức u ám, “Anh, em ở lại với anh được không? Em không muốn về.”

“Em đang đùa à?” Anh bị câu nói này dọa tới nỗi lòng dạ rối bời, không để ý đến biểu hiện bất thường của cô, “Em cũng thấy rồi đây, anh không ở một mình, hai thằng con trai sống với nhau, thêm một đứa con gái như em sẽ rất bất tiện. Hơn nữa, cái tên cầm thú kia vừa nhìn thấy con gái xinh đẹp liền nổi thú tính ngay, động dục không phân biệt mùa, em không sợ ư?”

Nếu Tề Quang Ngạn biết anh miêu tả cậu ta là con quỷ dâm loạn háo sắc, chắc chắn sẽ liều mạng với anh, nhưng anh không nghĩ nhiều đến thế, tạm thời nhất định phải hy sinh danh dự của người bạn cùng phòng.

“Vậy thì tìm cho em một phòng khác vậy. Em tốt nghiệp rồi, có thể đi tìm việc, giúp anh kiếm tiền, em sẽ không tạo gánh nặng cho anh.” Cô vội vàng đảm bảo.

“Em cho rằng sống ở Đài Bắc dễ vậy ư? Đây không phải là Bình Đông, tốt nghiệp trung học có thể tìm được công việc gì tốt chứ? Anh muốn em tiếp tục học hành, không được suy nghĩ linh tinh.”

“Nhưng em muốn ở cùng anh. Anh, xin anh đấy, cho em ở lại có được không? Anh đã biết ba năm nay...”

“Anh biết ba năm nay anh đi mà không từ biệt khiến em oán giận không ít, nhưng rất nhiều việc không phải chúng ta muốn thế nào thì được thế ấy. Nếu em thực sự ở lại đây, vậy thì cha làm thế nào? Mẹ làm thế nào? Ai chăm sóc họ? Chúng ta không thể việc gì cũng chỉ nghĩ tới bản thân!”

“Nhưng em...” Em không thể quay về! Ngôi nhà đó không dung nạp em, anh có biết không?

Song Thẩm Hàn Vũ lại không cho cô cơ hội nói ra những lời này.

“Đừng có tùy tiện, Tình. Hoàn cảnh của anh cũng rất khó, em hiểu chuyện một chút, được không?” Anh day day ấn đường, vẻ mặt mệt mỏi.

Vậy ra... ý anh là, cô quấy rầy anh ư?

Đây chính là nguyên nhân năm đó anh ra đi không lời từ biệt? Cô là một gánh nặng rất lớn, anh không gánh nổi, đúng không?

Có chuyện gì cũng không thể nói ra khiến anh thấy bất lực, càng nói chỉ càng làm anh thêm tự trách mình, đó không phải là điều cô mong nhìn thấy.

Cô cắn môi, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

Thẩm Hàn Vũ nhìn thấy mà đau lòng, bước lên ôm cô.

“Tình, anh xin lỗi.”

“Thật sự không còn cách nào ư? Anh, em thực sự không muốn xa anh...” Cô nghẹn lời, khóc không thành tiếng.

“Xin lỗi, anh thực tự xin lỗi. Coi như Tình giúp anh, thay anh chăm sóc cha mẹ, được không?”

Giúp.... anh trai?

Cô sứt sứt ngẩng đầu lên, lấy mu bàn tay quạt nước mắt dừng cảm gật đầu: “Được, em giúp anh!”

Cô từng hứa sẽ nghe lời anh, anh nói không được thì thực sự là không được, nếu có cách, anh sẽ

không cố ý vứt bỏ cô, vì vậy cô phải thông cảm cho anh.

“Tình...” Nhìn bộ dạng này của cô, trái tim anh như tan vỡ, không thể kìm nén. Trong phút chốc, anh dường như mất lý trí, mở miệng định giữ cô lại...

“Không sao, em sẽ đợi anh.” Cô cười khẽ, rất dịu dàng, rất nồng thắm...

Thẩm Hàn Vũ chân động, giống như bị rắn độc cắn, đau đớn, rồi loạn lùì lại.

“Anh?”

Cộc cộc!

Tiếng gõ cửa khiến anh hoảng loạn va vào góc bàn, Tề Quang Ngạn bước vào: “Hai người ôn chuyện cũ xong chưa? Tôi đói quá!” Nói rồi, anh ta liếc anh một cái với vẻ khó hiểu. “Thẩm Hàn Vũ, cậu căng thẳng gì vậy? Biểu hiện thấp thỏm hơn cả kẻ trộm.”

Anh ấn tay vào ngực, thở khẽ: “Cậu xuất quỷ nhập thần, có ai mà không bị dọa chết chứ?”

“Cậu chẳng làm việc gì xấu thì sợ cái gì?” Nếu không biết hai người họ là anh em, hẳn Tề Quang Ngạn sẽ cho rằng họ yêu đương vụng trộm bị anh bắt được.

“Không đôi co với đồ quỷ nhà cậu. Tình, em đói không?”

“Em chưa đói lắm.” Thực ra, từ sáng đến giờ cô chưa ăn gì, nhưng trong lòng chỉ muốn gặp anh, không hề thấy đói.

Thẩm Hàn Vũ ra khỏi phòng, mở tủ lạnh tìm xem có thứ gì ăn được không.

“Không cần tìm, cậu quên là vì trong nhà không còn gì, chúng ta đi mua mì nên mới bị kẻ xấu lấy mất ô à?” Tề Quang Ngạn mát mẻ nhắc nhở.

Đến cuối tháng, không còn cách nào, sinh viên nghèo chỉ có thể thắt lưng buộc bụng ăn mì qua ngày. Anh sao có thể để em gái ăn mì chứ?

Thẩm Hàn Vũ không nói lời nào, lấy chìa khóa: “Tôi mượn xe cậu!”

“Không cần đâu anh, ngoài trời đang mưa, em ăn mì cùng hai anh cũng được mà.”

Anh coi như không nghe thấy, đi thẳng ra ngoài.

“Anh mua về, em cũng không ăn!” Thẩm Hàn Vũ dừng bước, quay đầu trợn mắt nhìn cô.

“Em nói thật đấy, đợi anh về, em đã ăn no rồi.” Cô cao giọng.

Thẩm Hàn Vũ lại trừng mắt nhìn cô mấy giây, sau đó đầu hàng, bỏ chìa khóa xuống, lấy mì, giúp cô đổ gia vị, thêm nước, đập thêm một quả trứng còn sót lại.

“Còn tôi thì sao?” Tề Quang Ngạn chớp mắt, nhìn anh với ánh mắt đầy hy vọng.

Thẩm Hàn Vũ chẳng thèm đếm xỉa, vứt gói chưa bóc sang chỗ anh ta: “Tự úp đi!”

“Phân biệt đôi xử thế đấy!” Tề Quang Ngạn lẩm bẩm, cam chịu tự úp mì.

Thẩm Hàn Vũ chẳng buồn để ý tới anh ta, đi thẳng ra ban công.

“Anh không ăn à?”

“Em ăn trước đi, anh vẫn chưa đói.” Anh châm điếu thuốc, hút vài hơi.

Thẩm Thiên Tình nhú mày: “Anh học hút thuốc khi nào vậy?”

Tề Quang Ngạn nhiệt tình giải thích: “Thuốc lá của anh, cậu ta hiếm khi...”

“Cậu có thể im mồm lại và yên lặng ăn mì không?” Thẩm Hàn Vũ không hài lòng, liếc anh ta một cái.

Tề Quang Ngạn bĩu môi, chẳng buồn để ý đến Thẩm Hàn Vũ nữa.

Không biết hôm nay cậu ta ăn nhầm thuốc gì mà tính tình khó chịu thế? Anh em gặp mặt, chẳng phải nên vui ư? Sao biểu hiện của cậu ta hoàn toàn trái ngược vậy? Lẽ nào thời tiết u ám ảnh hưởng đến cả tâm trạng con người ư?

Mới ăn được nửa bát mì, chuông điện thoại reo, thấy Thẩm Hàn Vũ không có ý nhắc lên, Tề Quang Ngạn đành buông đũa, cầm điện thoại lên nói vài câu, sau khi ấn vào nút mở cửa lớn, đột nhiên ghé sát mặt vào Thẩm Hàn Vũ với vẻ nịnh bợ: “Tiểu Thẩm Thẩm, chúng ta là anh em tốt đúng không? Anh em tốt có phải là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu không?”

Thẩm Hàn Vũ dụi tắt đầu thuốc lá, vẻ mặt chán ghét đẩy cậu bạn cùng phòng ra. Tiểu Thẩm Thẩm cái gì chứ! “Cậu đang có mưu đồ gì với tôi vậy?”

“Cũng chẳng có gì, thì... tiểu học muội[2] xinh đẹp của cậu đến rồi.”

[2] Đàn em học khóa dưới.

“Tâm Bình à? Đến thì đến.” Có mỗi việc này thôi mà cũng phải bày ra vẻ mặt nịnh bợ ư?

Sự nghi ngờ của anh rất nhanh chóng có được lời giải đáp.

Chuông cửa vừa reo, Tề Quang Ngạn liền chạy như bay ra mở, tốc độ này chỉ có thể so sánh với khi theo đuổi người đẹp, nhưng người đẹp tuyên bố trái tim đã có chủ, vì vậy không nằm trong danh sách “săn bắn” của anh ta...

“Lại ăn mì đấy à? Em biết ngay mà. Hai anh vừa đến cuối tháng là đã bắt đầu ngược đãi dạ dày rồi.” Một giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại cất lên, miệng cười khẽ, tay giơ túi nilon về phía ban công.

“May mà em nhìn xa thấy trước, mua mấy món kho mang tới, mau qua đây ăn cho nóng.”

Anh cau mày, chân không nhích một bước: “Anh nói bao lần rồi, em đừng làm vậy nữa!”

Nụ cười của Lưu Tâm Bình hơi sững lại, nhưng thoáng một cái đã lại tươi rói: “Tiện đường mà, có phiền gì đâu.”

Con đường này khá xa để tiện đường.

Thẩm Hàn Vũ trong lòng biết rõ, song không nói thẳng ra.

Từ chối chỉ làm cô ấy khó xử, anh không nói nhiều nữa, bước vào phòng lấy bát ra đựng thức ăn. Ngẩng đầu thấy bộ dạng thèm ăn với vẻ mặt nịnh nọt của Tề Quang Ngạn, anh tức giận nói: “Nhìn gì tôi? Tôi đâu phải người bỏ tiền ra, đi mà hỏi Tâm Bình ấy!”

Cậu không bỏ tiền, nhưng người ta mang tới cho cậu mà! Tề Quang Ngạn lẩm bẩm trong lòng.

“Tiểu Bình Bình thân mến, em nên biết, người ta không thể chỉ coi người nhà của mình là người nhà, không thể chỉ coi con cái của mình là con cái. Tuy anh không phải học trưởng của em nhưng anh cũng rất cần sự quan tâm, yêu mến của em...”

Lưu Tâm Bình ngượng đỏ mặt: “Em có bảo anh không được ăn đâu.”

“Vạn tuế!” Tề Quang Ngạn bỏ nhào về phía thức ăn mà cướp: “Em đúng là thiên sứ do ông trời phái đến.”

Đúng là cái đồ không có khí tiết!

Trong lòng cảm thấy mất thể diện vì tên bạn cùng phòng chẳng khác nào ma đói đầu thai này. Thẩm Hàn Vũ liền quay mặt đi, gấp vài món, đặt bát vào tay em gái.

“Đừng ăn cái đó nữa, Tình!”

“Nhưng...” Cô mở miệng định nói gì đó, song anh đã giằng lấy bát mì cô đang ăn dở.

Lưu Tâm Bình sững người, trầm lặng không nói, nhìn họ.

Đây là tấm lòng của cô, vậy mà anh lại dễ dàng đưa cho một người con gái khác. Hành động chăm sóc ấy tuy đơn giản nhưng bộc lộ sự thân mật mà không một ngôn từ nào có thể diễn đạt...

Cô cảm thấy... rất bối rối.

“Không cần phải cảnh giác cao độ như thế đâu, đó là em gái cậu ta.” Không còn cách nào khác, đã ăn của người ta, răng miệng không sạch sẽ của Tề Quang Ngạn đành phải nói rõ.

“Thật ư?” Lưu Tâm Bình nhìn kỹ bọn họ, cảm thấy... không giống.

Thẩm Thiên Tình buông bát, lễ phép gật đầu với cô: “Chào chị, em là Thẩm Thiên Tình, cảm ơn chị đã chăm sóc anh trai em.”

Hóa ra là vậy. Lưu Tâm Bình khẽ cười thoải mái.

“Đâu có, em không cần nói như vậy. Trước đây chị chưa từng nghe học trưởng nhắc tới em gái, vì vậy lần đầu gặp khó tránh khỏi tò mò. Lần này em lên Đài Bắc thăm anh trai, định ở lại bao lâu? Chị sinh ra và lớn lên ở Đài Bắc, rất quen thuộc với nơi này, nếu dư dả thời gian, chị có thể đưa em đi dạo quanh!”

Thẩm Thiên Tình nhìn anh trai. Anh không nhìn cô, cũng không lên tiếng.

Cô thở dài: “Em cũng không biết...”

“Chiêu này cao thủ đấy, đầu tiên nịnh nọt em chồng, tạo mối quan hệ tốt, nào sợ ý trung nhân không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ...” Tề Quang Ngạn giơ ngón cái lên khen ngợi.

Lưu Tâm Bình đỏ mặt, xấu hổ không nói nên lời.

“Tề Quang Ngạn, cậu nói nhiều vậy không sợ ghen chết à?” Quen nhau lâu như vậy, Thẩm Hàn Vũ bây giờ mới bắt giác phát hiện cậu bạn cùng phòng cực kỳ thích bị ăn đòn!

Thẩm Thiên Tình chăm chú nhìn người con gái xinh đẹp, yêu kiều trước mặt, lại quay sang anh trai đang ở bên cạnh, dường như hiểu ra, há hốc miệng. Hóa ra... là như vậy ư?

Cô buông bát đũa, đột nhiên không còn cảm giác muốn ăn.

Sau khi dùng bữa xong, cô kiên quyết rửa bát, nghe thấy Tề Quang Ngạn huyền thuyên bên tai, nói là muốn để cho anh trai và học muội xinh đẹp tâm sự...

“Em gái anh xinh quá!”

“...”

“Cô ấy bao tuổi rồi? Chắc có bạn trai rồi chứ? Một cô gái như thế, bình thường chắc là mục tiêu theo đuổi của rất nhiều chàng trai.”

“...”

“Học trưởng!” Cô gọi liền ba tiếng, anh mới đột nhiên hoàn hồn.

“Cái gì? Em nhắc lại đi, anh nghe không rõ.” Thẩm Hàn Vũ dụi điếu thuốc, quay người nhìn cô.

Lưu Tâm Bình thở khẽ: “Hôm nay anh chẳng tập trung gì cả.” Con người anh đang nói chuyện với cô ngoài ban công nhưng hồn vía thì đã bay xa từ lâu.

“Vậy sao?”

“Em vừa hỏi anh, em gái anh có bạn trai chưa? Mẫu người như cô ấy chắc thu hút nhiều chàng trai lắm nhỉ?”

“Anh không biết.” Vậy ư? Có rất nhiều chàng trai thích Tình ư? Anh chưa từng nghĩ Tình sẽ nhận được nhiều sự ái mộ từ người khác giới...

“Xem ra anh chẳng làm tròn bổn phận của một ông anh trai gì cả.”

Anh lại châm điếu thuốc, ừ đột hút.

“Hút thuốc nhiều không có lợi cho sức khỏe đâu.” Cô cau mày với vẻ quan tâm, nhưng anh để ngoài tai, rít mạnh một hơi rồi nhả khói, dường như muốn trút hết sự ưu phiền đang tràn ngập trong lòng...

“Học trưởng...”

“Tâm Bình, em thích anh chứ?” Anh bất ngờ hỏi.

“Hả?” Cô sửng người, hai má lập tức đỏ ửng.

“Anh... Sao anh...”

“Em đối tốt với anh, anh thấy hết, nhưng anh cứ thay hết bạn gái này đến bạn gái khác, chính là vì không dám hứa với em một cách dễ dàng, vì anh không biết mình có thể cho em cái gì. Em là một người con gái rất tốt, xứng đáng với người tốt hơn, còn anh, trái tim này trôi nổi không dừng lại một nơi, anh không chắc có thể dừng lại nơi em, hay nói đúng hơn, anh không chắc có thể dừng lại ở bất cứ người nào, anh không muốn em chịu uất ức.”

Anh nhìn khói thuốc lượn lờ, chậm rãi nói.

“Không sao!” Cô vội vàng trả lời, một lúc sau mới phát hiện mình quá gấp gáp, bèn lúng túng cúi thấp đầu, nói khẽ: “Chẳng có gì uất ức cả, vì thích anh nên trong mắt em không còn nhìn thấy ai khác nữa, cho dù có người tốt hơn, trái tim em vẫn chỉ có anh. Em biết trái tim anh không thể dừng lại bên ai, giống như ngọn gió quen phiêu bạt, đã định sẵn em chỉ có thể chạy theo, tùy anh lúc thích lúc không, dầu vậy, em vẫn muốn thử, cho dù cuối cùng vẫn không giữ được anh, em cũng sẽ không một lời oán trách, vì ít ra em cũng đã từng có được anh.”

Vài hạt mưa bay vào ban công, làm tắt ngấm đầu thuốc, Thẩm Hàn Vũ vê vê, vút xuống dưới chân, quay đầu, chậm rãi nói: “Em có phiền lòng không nếu một người vừa hút thuốc xong hôn em?”

Lưu Tâm Bình mở to mắt. Anh giơ hai tay, kiên nhẫn đợi cô quyết định.

Sau đó, cô then đỏ mặt bước lại gần anh. Anh ôm lấy hai khuỷu tay cô, nhẹ nhàng hôn.

Đằng sau vọng lại một âm thanh khe khẽ, anh biết có một đôi mắt ở không xa vẫn nhìn anh chăm chú từ đầu đến cuối.

Hai tay anh càng siết chặt, nhắm mắt, đóng cửa trái tim, không muốn nghĩ ngợi điều gì.

Giờ khắc này, anh để bản thân hoàn toàn tê liệt.

Chỉ thấy Lưu Tâm Bình định nói gì rồi thôi, tư thế yêu kiều của người con gái nhỏ nhắn ngã vào Thẩm Hàn Vũ, ngu ngốc mấy cũng biết đã xảy ra chuyện gì tốt đẹp!

Có điều, bầu không khí giữa hai anh em này rất kỳ quặc, còn kỳ quặc ở chỗ nào thì không nói rõ được, chỉ biết đó là một sự căng thẳng nhạy cảm kỳ lạ.

Đến tối, Lưu Tâm Bình tạm biệt về nhà, vẫn không nở rời liên hỏi: “Anh có muốn tiễn em một đoạn không?”

Tề Quang Ngạn vội nói: “Không được! Em gái người ta vừa mới tới, em đã cướp anh trai của cô ấy

rồi. Dù sao hai người ngày tháng còn dài..”

Thẩm Hàn Vũ không đợi anh ta nói xong, nhẹ nhàng nói: “Để anh đưa em về.”

Hả? Tề Quang Ngạn tròn tròn mắt.

Thẩm Thiên Tình cứng đờ tại chỗ, không thể cử động.

Như vậy cũng chẳng có gì lạ, người ta từ xa tới thăm, cậu ta lại bỏ mặc cô ấy một bên để tâm sự chuyện tình yêu, cảm giác đó khó chịu biết bao, ông anh này đúng là vô tâm quá!

“Anh!” Cô gọi anh.

“Có chuyện gì đợi anh về rồi nói.” Anh chạm tay vào nắm đấm cửa, không quay đầu lại.

“Cha bệnh rất nặng, anh không về thăm cha ư?” Cô vội vàng nói.

Thẩm Hàn Vũ đột nhiên dừng bước, ngạc nhiên quay người.

Thiên Tình luôn nhạy cảm, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn: “Thư của em, anh không nhận được sao?”

“... Thư?” Anh ngẩn người.

“Em viết rất nhiều, mẹ gửi hộ em, anh không nhận được bức nào à?”

Anh im lặng một lúc...

“... Bạn quá, anh không có thời gian xem, không biết vứt ở đâu rồi.”

“Anh... vứt thư của em đi?”

Anh cứng đờ, kéo tay Lưu Tâm Bình ra cửa.

Thẩm Thiên Tình thất thần đứng nhìn anh đi khỏi, không có bất kỳ động tác nào, thậm chí không có biểu hiện cảm xúc...

“Ừm...” Tề Quang Ngạn nhìn mà không đành lòng, vốn định an ủi cô vài câu, ai dè cô chẳng nói năng gì, lặng lẽ quay người vào phòng.

Cô đứng trước giá sách, đầu ngón tay vuốt ve từng quyển sách. Trước đây, cô thường thích giở sách của anh ra xem, thấy những thứ mình hoàn toàn không hiểu thì cảm thấy anh thật lợi hại, thật giỏi giang.

Lúc đó, cô đã cảm thấy anh trai như thiên thần, đứng ở nơi rất cao, rất cao, phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy, nhưng bây giờ, anh đi càng nhanh, càng xa, bước chân bé nhỏ của cô không thể theo kịp nữa.

Cô cắn môi, hai hàng lệ thi nhau rơi xuống.

Anh không còn là anh trai cô từng quen thuộc rồi ư?

Anh trai của cô luôn coi cô là báu vật quan trọng nhất, sẽ không vứt bỏ cô.

Anh trai của cô, đến thư tình cũng đưa cô xử lý, sẽ không ôm người con gái khác.

Anh trai của cô... rất cưng chiều cô, sẽ không quên ngày sinh nhật cô.

Cô cất công tới đây chỉ vì muốn cùng anh yên lặng đón ngày này.

Cô luôn đợi anh nhớ ra, giống như mọi năm, rồi nói với cô: “Sinh nhật vui vẻ.”

Nhưng rốt cuộc cô không đợi được...

Để lại bức thư, cô không nói lời tạm biệt với anh, lặng lẽ rời đi.

Khi đến cô không cho anh biết, khi về cũng chẳng cần báo trước.

Tới nhà ga, cô cố tình mua vé chuyến tàu cuối cùng, lẻ loi đứng một góc, ôm tia hy vọng sau cuối, chú mục vào dòng người qua lại.

Cô luôn có cảm giác rất kỳ lạ rằng anh sẽ chạy đến...

Thời gian trôi qua, từng giây, từng phút, đoàn tàu này nối tiếp đoàn tàu kia, cho tới khi đoàn tàu cuối cùng dừng ở sân ga. Hơn mười một giờ rồi, nếu lỡ chuyến tàu này, đêm nay cô chỉ có thể ngủ ngoài đường...

Cô thở dài, bước chân nặng nề, xé vé, bước vào sân ga, vẫn cố quay đầu nhìn lại nhiều lần.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn không thấy anh...

“Oa! Thảm Hàn Vũ, cậu rớt xuống hồ nước nào vậy?” Vừa thấy bạn cùng phòng bước vào, Tề Quang Ngạn kinh ngạc kêu lên.

Thật là, toàn thân không chỗ nào không ướt, chẳng phải bọn họ che ô đi ư? Sao có thể như vừa bước ta khỏi vũng nước thế này?

Thấy ô nắm trong tay anh còn chưa mở, Tề Quang Ngạn lại ngẩng đầu nhìn anh: “Có ô mà không dùng, cậu bị thần kinh à?”

Thẩm Hàn Vũ không nói gì, đi thẳng vào phòng. Tề Quang Ngạn đi theo, dựa vào tường, kêu lên một tiếng: “Này!”

“Đừng làm phiền tôi!” Thẩm Hàn Vũ không quay đầu lại, vùi mặt vào lòng bàn tay. Một giây, hai giây, ba giây, đột nhiên anh ngẩng đầu lên. “Em gái tôi đâu?”

“Cuối cùng cũng nghĩ tới cô ấy rồi ư? Tôi còn tưởng cậu chìm trong men tình mà quên mất còn có em gái nữa cơ đấy!”

“Em gái tôi rốt cuộc đi đâu rồi?”

“Chẳng phải cậu kêu tôi đừng làm phiền sao?” Giọng nói tia tót bám vào từng nghĩa đen của câu chữ, cố tình khiêu khích anh.

Nếu Tề Quang Ngạn định kiểm tra tính kiên nhẫn của anh, chỉ e cậu ta sẽ thất vọng. Anh túm cổ áo Tề Quang Ngạn, nghiêng răng rít lên: “Tôi hỏi cậu, em gái tôi đi đâu rồi?”

“Về rồi! Thư cô ấy nhờ tôi gửi cho cậu đây!” Tề Quang Ngạn khó chịu hất tay anh ra.

Anh vội mở thư, trong đó chỉ viết vài chữ đơn giản:

“Anh, em về đây!”

Em không ngốc, sống với anh bao nhiêu năm như vậy, sao em không hiểu ý anh chứ!

Từ lúc gặp lại tới giờ, anh luôn bóng gió với em, quá khứ không bao giờ quay lại được nữa, rõ có, ngầm có, thậm chí là điều anh muốn làm, không muốn làm.

Thực ra, anh không cần làm vậy, em từng nói nghe lời anh thì sẽ ngoan ngoãn làm theo ý anh, vì vậy em sẽ trở về, lặng lẽ chờ đợi cho tới khi anh không còn cảm thấy em là gánh nặng mệt mỏi nữa.

Em biết, con người không thể không trưởng thành, rất nhiều việc đã thay đổi, cho dù chúng ta có muốn hay không, nhưng có vài việc mãi mãi không đổi thay, ví dụ như... vị của quả khế này.”

Anh nhìn quả khế mới chín trong tay, có một phần nhỏ đã bị dập nát. Dựa theo kinh nghiệm tích lũy được trong bao nhiêu năm ăn khế cô hái, anh biết, quả khế này rất chua nhưng trong vị chua lại mang cả vị ngọt.

Đôi mắt anh nhòa lệ.

Một câu “vị của quả khế này” đã nói hết tất cả nỗi lòng chua xót, khổ sở.

Cô biết anh hiểu, vì vậy mới viết ra câu này thay cho tất cả những điều không thể nói.

©STENT

Việc đã qua như một đoạn phim, từng cảnh, từng cảnh chạy lướt trong đầu, liên quan tới anh và cô, những ký ức cùng nhau cười khóc, mãi mãi không phai mờ...

Anh đang làm gì? Người con gái này là người từ trước tới nay anh luôn toàn tâm toàn ý bảo vệ, anh từng sợ cô tổn thương, đau lòng biết bao, nhưng bây giờ, chính tay anh lại đẩy cô ra, để cô một mình mù mịt, bất lực đối diện với cuộc sống cô độc...

Tề Quang Ngạn chăm chú quan sát vẻ mặt anh, lẩm bẩm nói: “Thực không hiểu nổi cậu nữa, rõ ràng rất quan tâm tới em gái, sao còn giả vờ, làm như muốn đuổi cô ấy đi...”

Thẩm Hàn Vũ vo lá thư trong tay, không thể nào nghĩ nhiều hơn, quay người chạy ra ngoài.

Anh phải đuổi theo cô! Nếu đuổi kịp, anh sẽ không màng tất cả mà giữ cô ở lại!

Nhảy lên xe, anh phóng như điên trên đường. Mưa càng lúc càng to, quất vào mắt anh, khiến tầm nhìn trở nên mờ mịt. Anh ném được vị nước mưa từ trong trong mắt chảy xuống, mằn mặn.

Tề Quang Ngạn sai rồi, không phải anh thần kinh có ô không dùng, mà là nếu không ướm mưa, anh sẽ không thể giải thích vì sao nước có thể chảy đầy mặt dù cách một cái ô...

Tiếng ngen ngào bật ra khỏi cổ họng, anh tăng ga, phóng điên cuồng trên đường lớn của Đài Bắc, trong mắt không nhìn thấy tín hiệu đèn giao thông, càng lúc càng phóng nhanh hơn! Chỉ cần nhanh hơn một chút anh có thể đuổi kịp cô...

Phía đối diện bỗng lóe lên ánh đèn xe chói mắt, anh không kịp phản ứng, chỉ nghe thấy tiếng va chạm đinh tai nhức óc, cảm thấy đau nhói tới tận xương tủy, đồng thời cũng mất đi cả thính giác, thị giác...

Nhưng ý thức của anh vẫn còn, trước khi nhắm mắt, trong tay anh vẫn nắm chặt bức thư cô để lại.

Tình, trái tim anh cũng không hề đổi thay, em biết không?

Chương 6: Nhìn Từ Xa

Ánh sáng và dáng hình, ngày và đêm, sự luân phiên của năm tháng chậm chạp.

Đàn ông và phụ nữ, sống và chết, hai đầu của cán cân tình yêu.

Thiên đường và địa ngục, em nhìn anh từ xa nhưng không thể chạm tới.

Sự dằng dụa giữa sống và chết như vậy nhưng lại mãi không thể gặp nhau ở cùng một điểm.

Chương 6: Gặp nhau ở cùng một điểm

“Tình!” Tỉnh lại sau cơn mơ, Thẩm Hàn Vũ thất thanh gọi.

Anh ngồi bật dậy, kinh ngạc thấy mình ướt đẫm mồ hôi.

Thẩm Hàn Vũ thở dốc, giơ tay bật ngọn đèn đầu giường, nhìn đồng hồ, mới hai rưỡi.

Anh quệt mặt, lau mồ hôi, không thể ngủ được nữa.

Tay phải vô thức xoa phía ngoài bắp đùi. Chỗ này có sẹo, sâu tới mức chướng mắt, là do vụ tai nạn ba năm trước để lại.

Nghĩ tới đây, anh nhắm mắt, cảm giác đau đớn trần trụi lại tuôn ra, không phải đến từ cơ thể mà là từ trái tim trong lồng ngực.

Lần đó, anh hôn mê gần một tháng, sau khi tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong bệnh viện. Anh không đuổi kịp cô, thậm chí bị thương nặng tới nỗi không thể động dậy, không đi đâu được.

Cuối cùng anh cũng rõ, đây là số mệnh của họ, ngay từ giây phút họ sinh ra đã định sẵn rồi, họ không có quyền phản đối, chỉ có thể thuận theo.

Sự kháng cự của anh chỉ đổi lấy vết thương trên thân thể.

Thậm chí, đến gặp mặt cha lần cuối và việc lo ma chay cho cha, anh cũng không làm được.

Bài học này đau quá, đau tới nỗi anh không thể không thấy rõ, đồng thời tiếp nhận sự thật: anh không có quyền làm theo ý mình.

Anh đã hiểu, cũng đã thỏa hiệp, ngày hôm đó, trên giường bệnh, anh không quan tâm tới những vết thương khắp người, chỉ cười to, cười tới chảy nước mắt khiến toàn bộ nhân viên điều dưỡng đều cho rằng anh bị sốc quá mạnh trong vụ tai nạn xe, bèn tìm bác sĩ tâm lý cùng hội chẩn.

Anh không điên, chỉ có bản thân anh biết mình không điên, chỉ là anh đã tỉnh rồi, vậy thôi!

Sau khi ra viện, anh chăm chỉ hơn bất cứ người nào, đặt hết suy nghĩ vào việc học hành, ngoài ra còn chịu khó làm thêm, kiếm tiền. Mọi thứ ở quê nhà Bình Đông: vị cỏ xanh xen lẫn gió nhẹ trong ký ức về những ngày hè, tiếng trống buổi sáng sớm, cảm giác đôi chân trần giẫm trong làn nước suối trong veo cùng với gương mặt cô bé thích cười, thích ồn ào đó... đều bị chôn giấu ở một nơi rất sâu, rất sâu trong trái tim. Thời gian trôi đi, cuối cùng sẽ quên lãng.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Năm cuối cùng, anh làm bác sĩ thực tập, vì phải luân phiên thay ca, giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi từ lâu đã không còn giống như lúc bình thường: tình trạng bệnh tình của bệnh nhân không thể thuận theo thời gian làm việc và nghỉ ngơi của bạn.

Tháng thứ tư, anh bị điều tới khoa Nhi. Đừng coi thường trẻ con, cho rằng chúng rất dễ đối phó, trên thực tế, chúng khóc âm ỉ nhưng lại không biết phải trái như người lớn. Một bác sĩ thực tập khác cùng đợt với anh đã nói thẳng là không chịu nổi, còn hỏi anh sao có thể “đương đầu” với đám “phản tử khủng bố” còn đáng sợ hơn Sa tăng đó.

Anh chỉ bĩu môi, ứng phó một câu: “Nhẫn nại đi!”

Có vài người còn trêu chọc sau lưng, anh không chỉ được lòng các cô gái, ngay cả với trẻ con anh cũng có cách đối phó, quả thực lớn nhỏ đều xử lý được. Họ đâu biết, em gái anh là do một tay anh chăm bẵm.

Anh rất có kinh nghiệm võ về trẻ con.

Hôm nay xảy ra một vụ ngộ độc tập thể trong bữa trưa ở một trường tiểu học, bệnh viện chật như nêm, một đám tiểu ma đầu cũng khóc âm ỉ, khiến người khác như sắp kiệt quệ tinh thần, không dễ gì hoàn thành mọi việc. Trở về nhà, anh mệt tới mức nằm vật xuống, không muốn động đậy.

“Hàn Vũ, anh ăn cơm chưa?” Một đôi tay nhỏ nhắn khẽ lắc người anh.

Anh mệt mỏi rên lên một tiếng, không mở nổi mí mắt.

Lưu Tâm Bình thấy anh mệt tới nỗi không nói ra câu, khẽ thở dài: “Thôi được rồi, anh nghỉ đi, em

làm ít đồ để trong lò vi sóng, anh tỉnh dậy hâm nóng rồi ăn. Em giúp anh lấy thư trong thùng thư vào rồi, để trên bàn ấy, anh có thời gian thì nhớ mở ra xem nhé!”

Anh không đáp lời, e rằng đã lên chín tầng mây từ lâu rồi.

Lưu Tâm Bình vuốt nhẹ gương mặt anh tuần đang say ngủ của anh với tình yêu và sự đau lòng không nói nổi thành lời...

“Thôi em về đây!” Giọng nói nhẹ tới mức gần như thì thầm. Cô luyến tiếc rút tay về, giúp anh đóng cửa.

Sau đó, Thẩm Hàn Vũ mở mắt, nhìn cửa phòng đã đóng.

Ba năm trước, khi anh bị tai nạn, Lưu Tâm Bình cả ngày ở trong viện chăm sóc anh, sau khi ra viện lại hỏi han ân cần, lo liệu việc sinh hoạt thường ngày của anh tỉ mỉ, chu đáo. Cô luôn như vậy, ở bên anh không oán trách, không hối hận.

Cho dù hôm ấy, anh bất ngờ hôn cô, sau đó lại trở nên xa lạ, không đưa ra lời giải thích hợp lý nào, chỉ nói một câu làm tổn thương người khác: “Xin lỗi.”

Hành động của anh rất khó hiểu nhưng cô chưa từng trách anh.

Tình cảm của cô đối với anh sâu nặng bao nhiêu, không ai có thể rõ hơn anh, thực ra, cô chưa từng nghĩ phải đạt được điều gì khi ở bên anh, chỉ cần có thể thấy anh, làm chút gì đó cho anh, biết anh sống tốt, thế là cô đã rất vui vẻ, yên tâm rồi.

Tề Quang Ngạn nói, anh đúng là giẫm phải bãi phân chó may mắn mới có thể gặp được một người con gái tốt, một lòng một dạ yêu anh như vậy, nếu anh không biết trân trọng thì đúng là ngu hết thuốc chữa!

Điều này không cần ai nói anh cũng biết. Vì cô quá tốt, anh mới không thể tùy tiện, thà quay lại với bất kỳ người con gái nào khác chứ không thể dừng lại bên cô.

Anh không muốn làm cô tổn thương.

Nghĩ tới xấp thư cô nói, anh gượng dậy, rời khỏi giường, cầm chồng thư xem một lượt, trừ hóa đơn thanh toán tiền điện, nước, thư quảng cáo, mắt anh dừng lại trên bức thư có địa chỉ quen thuộc, không hề động đậy.

Bao lâu rồi? Địa danh xa xôi này, dường như anh đã quên hẳn, Bình Đông...

Anh nhắm mắt, nặng nề thở ra một hơi.

Có nực cười không chứ? Nói phải quên nhưng mới nhìn thấy địa chỉ đã hít thở khó khăn, còn nói từ lâu đã không còn quan trọng, rốt cuộc là anh đang lừa ai đây?

Anh cố gắng không chế đôi tay, run rẩy bóc thư...

“Hàn Vũ!

Mẹ bệnh khó qua khỏi, tự biết thời gian không còn nhiều, đầu óc mơ hồ, hỗn độn mấy năm rồi. Trước khi đi đến điểm cuối cùng của cuộc đời người thì mẹ lại tỉnh táo lạ thường, rất nhiều việc cố chấp, câu nệ trước kia trong phút chốc đều trở nên rất mơ hồ, bé nhỏ, có vài lời nếu bây giờ không nói, sợ rằng không còn cơ hội.

Gần đây, mẹ thường nghĩ tới rất nhiều việc trước kia, trong đầu hay hiện ra dáng vẻ đáng yêu của Tiểu Tình hồi bé, gương mặt nhỏ nhắn hay cười, giống như trên thế giới này không nổi phiền não nào có thể quấy rầy con bé. Cho tới tận bây giờ, mẹ vẫn nhớ nó nói chưa sôi, gọi tiếng mẹ, vẻ nũng nịu giơ tay muốn ôm mẹ. Không phải con gái ruột thì sao chứ? Chẳng phải mẹ đã thương yêu nó bao năm ư? Nó cũng gọi mẹ là mẹ, vì sao phải để huyết thống thay đổi tất cả, quên rằng nó từng là đứa con gái mẹ yêu thương nhất? Những chuyện từ trước đến nay đâu phải do nó quyết định, nhưng mẹ lại tàn nhẫn đẩy nghiêng những việc nó không thể làm chủ, trút oán hận lên người con bé. Có lúc thấy nó rớt nước mắt, gương mặt tràn ngập sự vô tội gọi mẹ, mẹ cảm thấy... bản thân mình thật đáng sợ, con bé hoàn toàn không biết mình làm sai điều gì...

Sau khi mẹ sinh bệnh, Tiểu Tình không hề trách mẹ đối xử tệ với nó, chăm sóc mẹ không một lời căm hận, một vai gánh vác mọi việc, mặc kệ mẹ đánh mắng, chì chiết, vẫn cố chấp ở bên mẹ, mẹ mới đột nhiên tỉnh ra, rốt cuộc mình đã làm sai điều gì! Con bé ban ngày kiên cường đối diện với mọi thứ, xử lý tất cả mọi việc, đến tối liền trốn trong phòng con trước đây, nhìn ảnh bọn con chụp chung, nói: “Anh, em rất dũng cảm, rất dũng cảm, anh không cần lo, em sẽ chăm sóc mẹ, sẽ xử lý việc nhà, sẽ làm tốt tất cả mọi việc...”

Mẹ tự hào biết bao vì có một đứa con gái như vậy. Hàn Vũ, mẹ làm sai rất nhiều việc, nhưng mẹ không kịp bù đắp cho con bé rồi. Ngày hôm đó, mẹ ôm nó, hối hận khóc nức nở. Sau khi mẹ đi, người mẹ không yên tâm nhất chính là nó. Nó buồn khóc: “Mẹ, đừng đi, con chỉ còn mẹ, đừng để con lại một mình!” Nhưng mẹ biết, con bé sẽ không một mình, vì nó còn có con.

Hàn Vũ, nếu con đọc được bức thư này thì nhanh trở về nhé, thay mẹ ở bên nó, bây giờ nó cần con vô cùng. Mẹ biết, yêu cầu này gây khó khăn cho con nhưng mẹ thà coi như con đã không còn vướng bận. So với nỗi khổ mà Tiểu Tình chịu đựng, khó khăn của chúng ta đã là gì? Mẹ nợ con bé, cũng là

con nợ nó, Hàn Vũ, con có thể đồng ý với mẹ không?

Mẹ.”

Đọc thư xong, anh không thể cử động, cả người cứng đờ. Sững sờ hồi lâu, xem lại lá thư lần nữa, khẳng định không đọc nhầm chữ nào, anh nắm chặt lá thư, bất lực thả phịch người xuống ghế, suy nghĩ mơ hồ, vừa rõ vừa loạn...

Rời sân ga, trong lòng Thẩm Hàn Vũ phức tạp không nói rõ được.

Sau lần rời đi năm đó, suốt sáu năm qua, anh chưa từng đặt chân lại chốn này. Nơi này thay đổi nhiều quá! Con đường nhỏ ngoài đồng anh đã đi qua vô số lần, mỗi cái cây Tình trèo qua, con rạch nhỏ nơi anh tóm được con cá bụng to đổi lấy nụ cười rạng rỡ của Tình... tất cả đều đã khác xưa. Đến cô hàng xóm cạnh nhà cũng không còn nhận ra anh nữa.

Anh đi thẳng về nhà, bỗng hai chữ “kỵ trung”[1] rõ ràng trước cửa đập ngay vào mắt.

[1] Nghĩa là nhà có tang.

Anh sợ hãi, chạy như bay.

Trong phòng vô cùng tĩnh mịch, linh đường bày biện trước sảnh khiến đôi chân anh dường như mất hết sức lực, không lấy nổi can đảm bước lên phía trước. Anh vẫn chậm một bước!

Cắn răng nén đau thương, anh thấp ba nén nhang, quỳ trước linh đường, sám hối trước mẹ.

Có con như anh thật uổng, sáu năm chưa làm tròn đạo hiếu, đến gặp cha mẹ lần cuối cũng không làm được...

Anh lại vái ba lạy, cắm nhang lên bát hương rồi lau nước mắt bên má, nhìn xung quanh, tìm bóng dáng Tình.

Cửa lớn đang mở, hẳn là cô đang ở nhà. Thẩm Hàn Vũ đi vào bếp, vẫn không thấy người đâu, đột nhiên nghĩ ra, liền đi thẳng tới phòng anh. Mở cửa, trước mắt là bóng hình muốn gặp khiến anh không nén được, sống mũi cay cay.

Ráng chiều soi rọi căn phòng âm u, cô thu lu trong góc tối, ôm khung ảnh trong lòng, ánh mắt đờ đẫn, vô hồn.

Anh nhẹ nhàng bước tới, ngồi xuống trước mặt cô, gọi khẽ: “Tình?”

Cô ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt khô, hình bóng trước mắt dần trở nên rõ ràng: "...Anh?"

"Đúng, là anh. Anh về rồi đây!"

Cô hít một hơi, lẩm bẩm nói: "Em... không khóc, anh, em rất ngoan..."

Thẩm Hàn Vũ không chịu được nữa, khoang mắt ướt đầm, nghẹn ngào nói: "Không sao, anh trai đã về rồi, em có thể khóc trong lòng anh."

"Anh..." Tiếng nghẹn ngào thoát ra khỏi bờ môi. Thẩm Thiên Tình nhào vào lòng anh, khóc nức nở không thành tiếng: "Mẹ mất rồi..."

"Anh biết!" Thẩm Hàn Vũ hít một hơi, chớp đi ánh lệ.

"Anh làm sao biết được! Em cứ gọi mẹ, nhưng mẹ không để ý tới em. Cha mất, mẹ mất, anh cũng đi, còn lại mỗi mình em, không ai cần em cả, căn phòng này chỉ còn lại em, đêm xuống, vừa tối vừa yên tĩnh, trống rỗng một cách đáng sợ, em muốn tìm người nói chuyện, nhưng... nhưng..."

Trái tim Thẩm Hàn Vũ đau tới nỗi không còn cảm giác, anh ôm chặt cô, lặng lẽ khóc cùng cô.

Thời gian đã trôi qua bao lâu, anh cũng không để ý, mí mắt vừa bông rớt vừa cay sè, ngực ướt đầm một khoảng. Cảm thấy cô thở nhẹ nhẹ, anh cúi xuống, phát hiện cô khóc mệt quá, đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Hình như lâu lắm rồi cô chưa được ngủ ngon giấc. Quàng thâm nhàn nhạt dưới mắt cô khiến anh thấy lòng đau nhói.

Anh cẩn thận bế cô lên giường, kéo chăn đắp cho cô. Anh đoán mỗi tối cô đều ngủ ở phòng anh, trên giường chăn gối vẫn đủ cả, như thể anh chưa từng rời căn phòng này...

Cô ngủ rất say, anh không quấy rầy, lặng lẽ rời khỏi phòng. Gió nhẹ thổi tới trước mặt, thoang thoảng mùi đất nong xen lẫn hương cỏ xanh ngai ngái, khác hẳn với không khí ở chốn thị thành chật ních người xe. Sân trước cửa nhà hầu như trồng toàn cây thường xanh, mùi thơm ngào ngạt của cây húng quế sức nức mũi, anh thuận tay bứt vài chiếc lá khô, cầm cái chổi ở góc sân quét sạch lá rụng.

Một quả xanh chạm vào đỉnh đầu, anh ngẩng mặt, thấy cây khế.

Cây khế này là một trong những ký ức tươi sáng hồi nhỏ. Mỗi lần quả sai trĩu, Tình muốn ăn, liền cởi giày ném cho khế rụng; sau này lớn hơn, kỹ năng trèo cây ngày càng lợi hại, cô sẽ trực tiếp trèo lên cây hái, bảo anh ở dưới hứng quả, còn không cho phép hứng trượt.

Mỗi lần đi qua nơi này phải đặc biệt chú ý, để không bị khế rơi trúng đầu. Cha từng nói phải chặt nó đi nhưng cả anh và Tình đều không đồng ý, vì đây là hồi ức ngọt ngào nhất về thời niên thiếu của họ. Mùa hè, anh quen ngồi dưới gốc cây đọc sách, còn Tình ngủ trưa trong lòng anh...

Anh nghĩ, đây chắc cũng là nguyên nhân Tình thích trèo cây khế. Anh thường tìm thấy cô trốn trên những cây khế, mười lần chẳng sai.

Khi anh đang vun gọn lá rụng vào một góc, cô hàng xóm nhà bên đi mua nước tương về, trước khi vào nhà còn nhìn anh hồi lâu, cuối cùng quyết định dừng bước, đi về phía anh, hỏi với giọng không chắc chắn: “Cháu... là Vũ?”

Anh ngược mắt, khẽ gật đầu: “Cô.”

“Ôi! Cái thằng này, nghe nói cháu tới Đài Bắc học, đúng không? Bao năm không gặp, cô suýt thì không nhận ra nữa rồi!” Cô làm hàng xóm với cha mẹ mấy chục năm, chứng kiến anh trưởng thành, coi anh như con cháu trong nhà. Cô vỗ vỗ ngực anh, nhìn ngẩng từ trên xuống dưới, “Không tệ, ngực dày, vai rộng, ra dáng đàn ông, có thể gánh vác trách nhiệm rồi. Lần này cháu về, phải chăm sóc em gái cho tốt nhé, đừng bỏ nó lại, con bé này đáng thương lắm, cô nhìn cũng đau lòng...”

Thẩm Hàn Vũ im lặng, cụp mắt không nói.

Cô thấy anh trầm mặc, cũng chẳng có biểu hiện gì, không nén được liền lên tiếng trách mắng: “Cháu ấy à, cô cũng chẳng muốn nói cháu đâu, tiền đồ tuy quan trọng song không thể bỏ mặc gia đình, chẳng thềm chăm lo như thế, đến cha mẹ bệnh nặng cũng không về thăm, trút hết gánh nặng lên vai Tiểu Tình. Nó chỉ là một đứa trẻ, sao có thể gánh vác nhiều đến vậy chứ? Xảy ra việc thì nó biết tìm ai bàn bạc đây? Hồi trước cháu có như thế đâu, cháu luôn là đứa trẻ rất có trách nhiệm...”

Thẩm Hàn Vũ lặng lẽ nghe cô trách mắng, không cãi lại: “Cô à, Tình... con bé vẫn ổn chứ?”

“Ổn sao được! Sau khi cháu đi, mẹ cháu không biết phát bệnh gì, tâm lý và tính tình trở nên bất thường, chỉ cần không vừa ý là đánh Tiểu Tình để trút giận. Ban đầu cha cháu còn có thể bảo vệ nó, sau này cha cháu mất, đến chỗ dựa cuối cùng nó cũng không còn. Đại khái là cái chết của cha cháu mang đến cho bà ấy cú sốc quá lớn. Mẹ cháu như phát điên, đầu óc mơ mơ hồ hồ, có lúc còn gọi Tiểu Tình là hồ ly tinh gì đó, nắm tóc nó vừa đánh vừa chửi những câu người khác không hiểu nổi, có lần còn nói: “Đầu tiên mày cướp chồng tao, rồi lại ép con tao đi, rốt cuộc tao nợ mày cái gì mà mày phải đối xử với tao như vậy...” Cháu không biết đâu, mẹ cháu rất hung dữ, ánh mắt nhìn Tiểu Tình oán hận xiết bao, tới nỗi bọn cô cũng phải nổi da gà, không biết bà ấy bị trúng tà gì. Chẳng trách Tiểu Tình cảm thấy cha chết, anh trai đi đều là lỗi của nó, ngơ ngẩn mặc kệ mẹ cháu trút giận, cũng không biết đường trốn đi, nếu không có hàng xóm bọn cô đến giúp, Tiểu Tình bị đánh chết từ lâu rồi!

Còn nữa, hai, ba năm trước, chẳng phải nó lên Đài Bắc tìm cháu ư? Mẹ cháu giận điên lên, nói với nó, nếu nó dám đi thì đừng quay về, trở về bà nhất định sẽ đánh gãy chân nó! Nhưng nó khóc nói rất nhớ anh trai, cô cho rằng cháu sẽ giải quyết được việc này, không ngờ cháu lại bỏ mặc nó trở về lẻ loi một mình. Vũ à, tìm cháu trở nên tàn nhẫn từ khi nào vậy? Không quan tâm đến sự sống chết của em gái một chút nào cả. Lần đó Tiểu Tình thê thảm lắm, cháu có biết không? Đến cô nhìn thấy cũng không đành lòng, sao cháu có thể làm vậy với nó chứ? Thực sự là... thực sự là cô không biết phải nói thế nào với cháu nữa!”

Hóa ra... sau khi anh đi, Tình sống những ngày tháng như vậy ư? Nhưng gặp mặt rồi, vì sao cô không nói? Nếu anh biết sớm...

Thẩm Hàn Vũ nắm chặt tay, đột nhiên đau đớn nhớ ra, khi đó anh không cho cô cơ hội, hay không phải anh không biết mà là trong tiềm thức không dám biết, như vậy anh sẽ không bị khó xử, đau lòng... Anh thực sự ích kỷ một cách đáng chết.

Cô cho rằng anh trai sẽ bảo vệ cô, vì vậy mới không màng tới tất cả chạy đến tìm anh, nhưng anh đã làm gì?

Anh không dám tưởng tượng, trước khi lên tìm, không thấy anh, Tình sẽ oán hận biết bao...

Cô hàng xóm vỗ vỗ vai anh: “Cháu suy nghĩ kỹ đi nhé! Tiểu Tình dù sao cũng là đứa em gái mà cháu yêu thương từ nhỏ tới lớn, nên làm thế nào tự cháu khắc biết.”

Thẩm Hàn Vũ không nói gì, ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ.

Thời gian đã trôi qua bao lâu, anh cũng không để ý, cuối cùng, ánh tà dương hòa vào đường chân trời, bốn bề vắng lặng, chỉ còn tiếng thở của anh nhẹ tới mức không còn nhẹ hơn được nữa...

“Anh?” Tiếng gọi nhỏ nhuốm vẻ bất an vang lên phía sau, anh quay người lại, một thân hình nhỏ nhắn lao tới, anh đứng không vững, lùi lại mấy bước, phải dựa vào thân cây mới trụ vững được.

Anh ôm cô, nghi hoặc cúi đầu nhìn gương mặt đầy sợ hãi của cô: “Tình, sao thế? Không phải em đang ngủ à? Ra đây làm gì?” Đến giày cũng không mang, mắt cá chân trắng như tuyết giẫm lên đám lá.

“Em... tỉnh dậy không thấy anh... cứ tưởng... không được gặp anh nữa...” Thân hình nhỏ nhắn run rẩy, ôm chặt anh, không ngăn nổi nỗi sợ hãi.

Lòng Thẩm Hàn Vũ đau như cắt.

Cô tưởng anh lại im hơi lặng tiếng biến mất giống sáu năm trước ư? Vì vậy mới sợ tới nỗi đến giày

cũng chưa kịp đi, tìm anh khắp nhà?

Hồi ấy... cô cũng tìm anh như vậy ư?

Anh dùng hết sức ôm chặt cô, khàn giọng hứa: “Đừng sợ, Tình, nếu anh muốn đi, sẽ cho em biết.”

“Lần trước anh cũng nói như vậy...” Cô vùi mặt vào ngực anh, buồn rầu nói.

Anh đã nói người đầu tiên cô nhìn thấy khi trở về sẽ là anh, vậy mà anh lại để cô tìm kiếm trọn sáu năm ròng.

“Lần này sẽ không như thế đâu, anh thề!”

Thắm Thiên Tình ngẩng đầu, nhìn anh với vẻ không chắc chắn.

Thắm Hàn Vũ trêu mếu vuốt tóc cô: “Đói không? Có muốn ăn chút gì không?”

Cô nghĩ ngợi giây lát: “Anh muốn ăn gì?”

“Anh nhớ ở góc rẽ ngoài đầu ngõ có một quán vịt, trước đây chúng ta thường ăn, lâu rồi không tới đó, không biết bây giờ còn mở không?”

Cô gật đầu: “Vẫn còn mở.”

“Vậy chúng ta đi ăn nhé! Em vào đi giày đi, anh đợi em ở đây.”

Cô do dự một lúc, hai tay không muốn buông anh ra, không dám chắc liệu có phải anh lại mượn cớ rồi bỏ cô không.

Thắm Hàn Vũ nhìn thấu suy nghĩ của cô, dứt khoát vào nhà cùng, mang giày, lấy áo khoác mỏng đưa cô, đóng cửa, quay đầu lại nắm tay cô rồi cất bước.

Ăn xong bữa tối, về tới trước cửa nhà, cô nhìn bức tường bao cao chưa tới đầu người, đột nhiên nói: “Lúc nãy ra ngoài em quên mang chìa khóa, anh có thể trèo tường vào rồi mở cửa giúp em không?”

Thắm Hàn Vũ liếc xéo cô một cái: “Em quên mang chìa khóa à?”

Cô không trả lời, Thắm Hàn Vũ liền xắn tay áo, lấy hơi, dựa vào lực cánh tay, lanh lẹ nhảy qua tường rồi mở cửa cho cô vào.

Anh đứng trong sân, đang nghĩ cửa phía nào không khóa để anh có thể dễ dàng vào nhà, nào ngờ cô

ung dung lấy chìa khóa ra, mở cửa. Anh trợn tròn mắt. Con bé này...

Tắm xong, anh muốn cô đi ngủ còn anh túc trực bên linh cữu, nhưng chưa được bao lâu, anh lại thấy cô mặc bộ đồ ngủ đi ra.

“Anh, em không thể ngủ được.” Lúc nào cũng lo lắng, chỉ cần cô nhắm mắt là anh sẽ đi mất. Một đồng giấc mơ kỳ quái cứ quấy rầy, khiến cô vô cùng sợ hãi, liên tục khóc trong mơ, anh lại không thềm quay đầu, dứt khoát ra đi...

Thẩm Hàn Vũ ngồi dựa vào tường, nghĩ một chút rồi nói: “Vào trong lấy cái chăn mỏng ra đây, tới chỗ anh, anh ôm em ngủ...”

“Được ạ.” Cô lập tức đi lấy chăn, cuộn tròn cạnh anh. Thẩm Hàn Vũ giúp cô đắp chăn, ôm cô vỗ về: “Ngủ đi, có anh ở đây, em không cần lo lắng gì nữa.”

Tuy nền nhà lạnh giá không thoải mái bằng giường nhưng vì có cơ thể ấm áp của anh bên cạnh, cô cảm thấy yên tâm, xung quanh tĩnh lặng, cô chìm vào giấc ngủ...

“Tình, em ngủ rồi à?” Một lúc lâu sau, anh lên tiếng gọi cô.

“Vẫn chưa.” Cô khẽ trả lời.

“Vậy em nghe anh nói nhé, anh không thể ở đây quá lâu...” Cảm thấy cơ thể cô cứng đờ, bàn tay anh vỗ về xoa lưng cô.

“Giải quyết xong hậu sự của mẹ, em và anh sẽ cùng đi Đài Bắc.”

Thẩm Thiên Tình ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh chăm chú: “Anh... anh nói gì?” Anh muốn cô đi cùng anh? Cô có nghe nhầm không?

“Bây giờ em chỉ còn anh là người thân, đương nhiên anh phải chăm sóc em.”

“Nhưng...” Cô hoài nghi, cặp mắt sợ hãi: “Bây giờ anh có gánh nỗi gánh nặng là em không?”

Thẩm Hàn Vũ sững người, lập tức đau lòng tới mức không thốt nên lời.

Anh không ngờ, cô luôn ghi tạc những lời anh nói trong tim, coi bản thân là một sự phiền toái, một gánh nặng!

Anh thật sự muốn một đao chém chết mình!

“Tình không phải là gánh nặng! Em rất quan trọng với anh!”

“Nhưng như vậy anh sẽ rất mệt...” Tuy cô rất muốn ở cùng anh nhưng anh có gánh vác nổi không? Nghĩ tới là tim cô lại đau đớn vô cùng.

Cô cần gì phải quan tâm anh mệt hay không chứ? Đây vốn dĩ là điều anh nên làm mà!

“Bây giờ anh ở một mình, không bất tiện như trước đây, hơn nữa còn đang là bác sĩ thực tập, tuy thu nhập không cao nhưng cuộc sống cũng không quá khó khăn, em không cần lo lắng gì cả, chỉ cần tới ở cùng anh là được rồi, những thứ khác anh sẽ thu xếp.”

“Thật không... Có thể như vậy ư?” Điều này hoàn toàn ngoài dự liệu của cô, cô còn tưởng phải đợi lâu hơn nữa...

“Ừ. Nhưng em phải chịu thiệt thòi một chút, không thể có điều kiện sống tốt hơn, có điều, qua một năm nữa, đợi anh cầm bằng bác sĩ, tình hình chắc sẽ khá hơn.”

“Không sao.” Chỉ cần ở cùng anh trai, cô chẳng sợ gì hết.

Cô yên tâm cuộn tròn trong lòng anh, Thẩm Hàn Vũ kéo cao chăn, phủ quần hai người một cách thân mật, tựa cằm lên đỉnh đầu cô.

“Tình, em hận anh không?”

“Hận anh? Vì sao?” Cô kê mặt lên cổ anh, ầm ập tới nỗi muốn ngủ.

“Anh biết, mẹ đối xử với em không tốt, nhưng khi đó anh lại vứt bỏ em, không bảo vệ em kịp thời...”

“Không sao, em biết anh không cố ý. Anh cũng rất khó xử, nếu có cách, anh sẽ không thể không quan tâm tới em. Từ nhỏ, anh đã rất thông minh, lần nào người làm sai cũng là em, vì vậy em tin mỗi quyết định anh đưa ra đều đúng đắn.”

Đúng ư? Có trời mới biết!

Cô luôn tràn đầy lòng tin với anh, chưa từng nghi ngờ, nhưng trên thực tế, anh đã sai quá mức!

Nếu cô biết, trong khi cô thuyết phục bản thân phải hiểu chuyện, phải thông cảm cho anh, nhưng anh chỉ vì suy nghĩ đê hèn, vì bản khoăn khó hiểu mà khoanh tay đứng nhìn, để mặc cô chịu khổ sở, sợ hãi, liệu cô có hận anh đến chết hay không?

Chương 7: Trái Tim Nghi Ngờ

Giải quyết xong hậu sự của mẹ, Thẩm Hàn Vũ đưa em gái đi Đài Bắc, về tới chỗ ở thì trời đã sầm tối.

“Em đi tắm trước đi, lát nữa anh sẽ đưa em đi ăn tối, tiện thể mua thêm ít đồ dùng hằng ngày.” Anh lấy khăn bông, bàn chải mới, chỉ tay vào một góc: “Phòng tắm ở kia, có vấn đề gì thì gọi anh.”

Cô vừa quay người vào nhà tắm, điện thoại liền reo vang.

“Thẩm Hàn Vũ, cuối cùng cậu cũng ở nhà rồi! mấy ngày nay cậu chết ở đâu vậy hả? Điện thoại cũng không thèm nghe!” Vừa nhận điện thoại, giọng của Tề Quang Ngạn đã oang oang vọng tới từ đầu bên kia.

Anh đưa ống nghe ra xa một chút, tránh bị điếc tai.

“Này! Này! Thẩm Hàn Vũ, cậu còn sống không?”

“Cảm ơn cái miệng quạ của cậu!” Anh khó chịu. “Nhà có chút việc, tôi về Bình Đông một chuyến, cậu tìm tôi có việc gì?”

“Chính là muốn hỏi cậu, đi đâu sao không nhắn lại một tiếng? Tâm Bình tìm cậu không được, lo lắng gần chết, liền chạy tới nhờ tôi hỏi thăm cậu đấy!”

Thẩm Hàn Vũ nhìn chăm chú xuống nền nhà, khẽ nói: “Tôi và cô ấy chẳng là gì của nhau, sao phải nhắn cho cô ấy?”

“Thẩm Hàn Vũ! Cậu có còn là con người không hả? Tâm Bình đối với cậu tốt biết bao, chỉ cần không phải là tên ngốc thì nhìn ra được ngay.”

“Tôi không cần cô ấy tốt với tôi.”

“Cậu...” Tề Quang Ngạn lấy hết sức hít vài hơi. “Tâm Bình cần khuôn mặt có khuôn mặt, cần thân hình có thân hình, cần tính cách có tính cách, cái khó kiếm nhất là mấy năm nay cô ấy trước sau đều một lòng một dạ với cậu, chỉ cần là đàn ông thì nên cảm động mà đập đầu tạ ơn, rốt cuộc cậu không vừa lòng cái gì?”

“Không phải là tôi không vừa lòng, chỉ là...” Anh thở dài. “Cậu không hiểu đâu.”

Bỏ đi! Chẳng buồn nhiều lời với cậu ta. Tề Quang Ngạn đổi chủ đề: “Hôm nay là sinh nhật Tâm Bình, tôi đã hẹn Hoa Thái, Phở Tường, Bội Như, Tư Doanh, Uyên Huyền đi Tiễn Cự chúc mừng sinh nhật cô ấy, có muốn đi cùng không?”

“Không, dù sao cũng đông đủ mọi người rồi, chỉ thiếu mình tôi thôi mà.”

“Người đông không quan trọng, cậu mới là người mà cô ấy muốn gặp nhất.”

Thẩm Hàn Vũ không nói gì...

“Hỏi cậu một câu, rốt cuộc có đến hay không?” Thái độ này thể hiện rõ nếu anh dám nói không, sẽ có người đích thân tới nhà áp tải anh ra khỏi cửa.

“Thực sự không được, em gái tôi ở đây, tôi không thể để con bé lại một mình.”

“Oa, hóa ra tiểu mỹ nhân tới rồi!” Tính háo sắc hết như Trư Bát Giới của Tề Quang Ngạn lập tức lộ ra. “Vậy thì có vấn đề gì đâu, đưa cả cô ấy theo! Lâu lắm rồi tôi không gặp cô ấy, nhất định còn xinh đẹp hơn ba năm trước nhỉ?”

“Không được, Tình không quen mấy người đó, con bé sẽ không tự nhiên.” Anh lắc đầu. “Còn nữa, em gái tôi xinh hay không, không liên quan tới cậu, thu lại nước miếng của cậu đi!”

Tề Quang Ngạn khẽ lẩm bẩm, chưa sẵn sàng bỏ cuộc: “Không đến thật à?”

“Tôi đã bao giờ nói hai lời chưa?” Anh cúp máy, quay đầu, phát hiện Thẩm Thiên Tình đang đứng đằng sau: “Sao thế? Còn thiếu gì à?”

Cô lắc đầu: “Anh có việc thì đi đi! Em không sao đâu.”

“Không có gì đâu, em đừng nghĩ nhiều!” Cầm máy sấy tóc lên, anh ngoắc ngoắc ngón tay với cô, “Qua đây, anh sấy tóc cho em.”

Cô chậm chậm bước lên phía trước, khẽ nói: “Em có thể tự sấy...”

“Được, vậy em tự làm nhé, anh đi tắm, đúng mười phút nữa chúng ta sẽ ra ngoài.”

“Anh...”

Anh quay đầu trước cửa phòng tắm, thấy cô định nói gì nhưng lại thôi.

“Sao vậy?”

“Em tới đây... có quấy rầy cuộc sống của anh không?”

Thẩm Hàn Vũ dừng lại một lát, nhìn thấu nỗi sợ hãi trong sâu thẳm trái tim cô, đổi sắc mặt, nói:

“Tình, anh hy vọng em nhớ một điều, trên thế gian này, em chỉ còn lại anh, người thân duy nhất có thể dựa dẫm, với anh mà nói, chẳng phải cũng như vậy ư? Chúng ta là anh em, là hai người thân thiết nhất trên đời này, chẳng ai có thể thay đổi sự thật đó. Anh đã đồng ý với cha, chỉ cần anh còn một hơi thở thì sẽ chăm sóc em cho tới khi em không cần anh nữa, em hiểu không?”

“Vâng.” Cô cười, gật đầu lia lịa.

Thẩm Hàn Vũ lập tức dọn dẹp thư phòng một lượt, lục ra một cái chăn để cô dùng tạm, sau này rảnh thì thu xếp lại sau, nhờ Tề Quang Ngạn luôn mặt dày tới quấy rầy nên những thứ cần thiết đều không thiếu.

Đã quá mười hai giờ, Thẩm Hàn Vũ vẫn chưa buồn ngủ. Anh trở mình, chăm chú nhìn đồng hồ báo thức sáng như đom đóm trên bàn.

“Anh...” Tiếng gọi khe khẽ vang lên.

Thẩm Hàn Vũ ngồi dậy: “Sao vẫn chưa ngủ, lại lạ giường à?” Từ nhỏ Tình đã như vậy, lần đầu tới nơi lạ sẽ có cảm giác không an toàn.

Cửa hé mở, Thẩm Thiên Tình ôm chăn đứng ở cửa: “Anh, em có thể qua đây ngủ cùng anh không?”

Anh không đáp lời, chỉ chìa tay ra với cô. Cô thở phào một cái, lao như bay lên giường, hai tay ôm chặt anh, nép vào lòng anh, yên tâm nhắm mắt.

“Em ấy à, lớn thế này rồi, còn không sửa tật đó đi! Thế nhỡ phải thay đổi môi trường, chẳng lẽ cả đêm em không cần ngủ à?”

“Có vấn đề gì chứ? Trước đây anh đều ôm em ngủ...”

“Vấn đề là bây giờ em lớn rồi!”

“Lớn hơn cũng vẫn là em gái anh mà!” Cô nói một cách đương nhiên.

Anh cười: “Đúng, lớn hơn nữa cũng vẫn là em gái anh.” Anh em họ luôn giúp đỡ nhau, không rời xa, đây là lời anh đã đồng ý với cha.

Thẩm Hàn Vũ ôm cô vỗ về, che chở cô vào giấc ngủ.

Đợi bao năm rồi, cuối cùng cô lại được trở về bên anh, Thắm Thiên Tình mãn nguyện thở phào trong lòng.

Cho dù chỉ làm anh em cũng được, ít nhất cô cũng được nhìn thấy anh, chạm vào anh, không còn mỗi đêm mơ về anh mà không thể đến gần, sau khi tỉnh giấc thì tràn ngập cảm giác sợ hãi, không yên...

Trước khi đi vào giấc ngủ, cô vô thức hỏi khẽ: “Anh, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa, đúng không?”

“Ừ, không bao giờ xa nhau nữa...” Anh thở dài, nhìn chăm chú gương mặt buồn ngủ ngọt ngào ngây thơ khẽ cười, trong ngực vừa chua vừa ngọt, gần như cảm giác hạnh phúc và nỗi đau...

Anh sẽ dùng toàn bộ sức lực để bảo vệ cô, không bao giờ để cô phải chịu khổ sở, có điều, cả đời này anh mãi mãi chỉ có thể ở bên cạnh cô với thân phận anh trai.

Mãi mãi.

Thắm Hàn Vũ đánh thêm một chùm chìa khóa cho cô, nói sơ qua về những địa điểm gần nhà, sau khi thu xếp ổn thỏa, dặn cô có việc gì thì đợi anh tan làm rồi nói.

Cô biết, trước khi đi làm anh sẽ không đi nổi vì lo lắng cô sống không quen...

Thực ra anh lo hơi quá! Mấy năm nay không có anh ở bên, cô trưởng thành hơn rất nhiều, cũng hiểu chuyện hơn rất nhiều. Anh đã quá vất vả vì bận rộn với công việc rồi, cô sẽ cho anh thấy sự trưởng thành của cô, không cần anh phải phân tâm lo lắng.

Vì vậy, trong lúc anh không ở nhà, cô không chỉ giặt quần áo, quét nhà, lau cửa sổ, dọn dẹp lại căn phòng mà còn tìm được đường tới chợ, mua thức ăn, chuẩn bị làm cho anh một bữa tối thơm phức, coi như đền đáp một ngày lao động vất vả của anh.

Buổi trưa, anh không yên tâm về cô, vội tranh thủ thời gian gọi điện hỏi cô ăn cơm chưa, có gặp vấn đề gì không, còn nói, chiều về anh sẽ đưa cô ra ngoài ăn tối, muốn cô nghĩ trước sẽ ăn gì...

Cô nhìn chỗ thức ăn nóng hổi trên bàn, mỉm cười mãn nguyện.

Tuy chỉ có hai, ba món ăn đơn giản, chẳng hấp dẫn chút nào, nhưng khi anh nhìn thấy, nhất định sẽ rất vui, vì đó là bữa cơm đầu tiên cô làm cho anh.

Nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, cô nhảy lên, vui vẻ chạy ra đón.

“Anh, hoan nghênh anh trở về nhà!” Cô cười ngọt ngào, chào đón anh trở về.

Thẩm Hàn Vũ đón nhận cái ôm nồng nhiệt của cô, cười nói: “Hôm nay vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn ạ! Em đã giặt quần áo, lau bàn, quét nhà, dọn dẹp phòng khách, còn giúp anh đánh cúc áo nữa!” Cô ngẩng đầu, giơ ngón tay lên, tỉ mỉ đếm.

“Giỏi thế cơ à?” Về mặt anh tò mò. “Vậy còn mùi thơm anh đang ngửi thấy là gì?”

“Đó là cơm tối em làm, anh mau đi rửa tay rồi ra ăn!”

“Chẳng trách anh đói bụng rồi, nào, để anh xem em nấu những món gì nào.” Thẩm Hàn Vũ ôm vai cô, bước vào bếp.

“Mấy món đơn giản thường ngày ấy mà, chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ có hai chúng ta thôi, tha hồ ăn.” Cô xới cơm đưa anh.

Thẩm Hàn Vũ nhìn cô, ánh mắt dịu dàng.

Chỉ là vài động tác cực kỳ đơn giản, vài món ăn cực kỳ bình thường, nhưng lại khiến anh có cảm giác khó nói nên lời...

Vì có cô, anh lại một lần nữa cảm nhận được không khí gia đình và sự ấm áp khi có người chờ đợi, trái tim chết lặng từ lâu sống lại trong ngực, nóng hổi.

Vừa bung bát lên định ăn, chuông cửa reo, họ đưa mắt nhìn nhau.

“Em ăn trước đi, anh ra xem là ai.”

Anh buông bát đĩa, đứng dậy. Cửa vừa mở, Tề Quang Ngạn lập tức nhảy vào: “Ông già Noel mang quà tới nè!”

Thẩm Hàn Vũ tròn mắt nhìn anh ta: “Thần kinh!” Còn lâu mới tới Noel.

Lưu Tâm Bình ở đằng sau giơ cao hộp thức ăn trong tay, dịu dàng giải thích: “Hôm qua nghe Tề Quang Ngạn nói em gái anh đến, bình thường anh không chú trọng vào cơm nước, chắc cũng bắt Thiên Tình ăn linh tinh cùng anh, vì vậy em với Quang Ngạn mua chút đồ qua đây.”

“Không cần, Tình nấu rồi.” Anh lạnh nhạt nói, quay vào tiếp tục ăn cơm.

Lưu Tâm Bình bối rối, sững người tại chỗ, nhất thời không biết nên làm thế nào. Thẩm Thiên Tình

nghe thấy, vội vàng ra mặt hóa giải sự lúng túng này, cầm vài cái đĩa tới: “May quá, bọn em có thêm thức ăn rồi, nếu không ngại, mọi người cùng ăn nhé!”

“Vẫn là tiểu mỹ nhân của chúng ta hiểu đạo lý đối nhân xử thế, không giống như ai kia...” Tề Quang Ngạn dừng lại đúng lúc, liếc sang một hướng nào đó, ý tứ rất rõ ràng.

Thẩm Hàn Vũ vui đầu ăn cơm, hoàn toàn làm lơ.

Cả tối, anh dường như chỉ ăn thức ăn Thẩm Thiên Tình làm, nếu không phải Thiên Tình chủ động gấp vào bát anh, chỉ e những món khác, anh chẳng thèm đụng đũa.

Sau bữa cơm, Thẩm Thiên Tình rửa bát trong bếp, Tề Quang Ngạn buột miệng hỏi: “Lần này, cậu định giữ cô ấy bao lâu?”

“Không biết.”

“Không biết ư?” Lưu Tâm Bình không hiểu.

“Nghĩa là không có thời hạn nhất định.” Thẩm Hàn Vũ thản nhiên đáp, thuận tay lật đồng báo chí xếp gọn gàng bên cạnh.

“Thật không?” Ký ức lần trước vẫn còn rõ mồn một, biểu hiện tình cảm của hai anh em này khiến người khác thật khó lý giải, Tề Quang Ngạn cũng chẳng hy vọng hiểu được.

“Con bé muốn đi cũng không có chỗ nào mà đi.” Thẩm Hàn Vũ nói rõ hơn.

“Hóa ra là vậy, chẳng trách cậu giữ cô ấy lại.”

Thẩm Hàn Vũ nhú mày: “Không phải vì không đuổi được con bé nên tôi mới giữ nó lại, cậu đừng nói những lời thừa thãi với Tình.”

Ôi, bây giờ lại là cục cưng rồi ư? Sao bọn họ lại không thấy như vậy?

Tề Quang Ngạn nhướn mày: “Vậy lần trước là ai không quan tâm, đóng gói cô ấy vứt lên tàu?”

“Tôi...” Đang định nói, ánh mắt anh bỗng liếc thấy mấy dòng chữ được gạch chân trên tờ báo, sự chú ý của anh lập tức thay đổi, nhìn chăm chú nội dung của mẫu tin tuyển dụng đó.

Lưu Tâm Bình tò mò ghé sát lại: “Ồ, Thiên Tình muốn tìm việc à? Việc gì phải phiền phức đọc báo. Thử hỏi xem cô ấy muốn tìm công việc gì? Em quen rất nhiều người, có thể thu xếp giúp cô ấy.”

“Ồ, ồ! Chi bằng để phòng Hành chính chỗ chúng tôi sắp xếp vị trí cho cô ấy, bây giờ cạm bẫy việc làm nhiều đến thế, một cô bé xinh đẹp, non nớt, chưa bao giờ sống ở thành phố như Tình rất dễ bị lừa, cậu làm anh phải lưu ý một chút...”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Hàn Vũ đã cầm phất tờ báo lên, bước vào bếp.

“Tình, cái gì đây?”

Thẩm Thiên Tình ngạc nhiên nhìn thứ anh đang giơ lên: “Báo ạ!”

“Anh muốn nói nội dung trong đó cơ! Em muốn tìm việc, sao không bàn với anh trước?”

“Có cần không? Ý em là, nếu em ra ngoài làm việc, có thể giảm bớt gánh nặng cho anh...” Đây là điều đương nhiên, cô không hiểu vì sao anh phải tức giận.

“Ai cần em giảm bớt gánh nặng cho anh? Anh đã nói, em chỉ cần yên tâm ở đây là được, những thứ khác anh sẽ giải quyết, sao em không tin anh?”

“Thiên Tình cũng là có ý tốt mà, anh đừng gắt lên với cô ấy, bình tĩnh đã!”

Thấy tình cảnh căng thẳng, Lưu Tâm Bình vội vàng lên tiếng xoa dịu.

“Không phải là em không tin anh, em chỉ không muốn anh quá mệt, hơn nữa, cả ngày ở nhà em cũng chẳng có việc gì làm...”

“Ai nói em không có việc gì làm? Anh đã lên kế hoạch cả rồi, em chăm chỉ học cho anh, sang năm thi đại học, tiếp tục học cao lên.”

“Em không muốn! Anh biết từ nhỏ em đã không thích học rồi mà, học nhiều cũng vô ích thôi!”

“Em không thích học ư? Có thật như vậy không? Thẩm Thiên Tình, em lừa ai cũng được nhưng đừng nghĩ lừa được anh. Em tưởng anh không biết, thực ra vì hoàn cảnh gia đình, muốn cha mẹ toàn tâm toàn ý vun đắp cho anh nên em mới không bao giờ để tâm vào việc học hành ư?”

“Không phải như vậy...” Cô lên tiếng thanh minh.

“Có phải hay không, trong lòng anh biết rõ! Tình, em gọi anh tiếng “anh trai” bao nhiêu năm rồi? Anh hiểu em còn hơn cả bản thân em rất nhiều, em thông minh không thua kém anh, anh có thể học tới đại học, vì sao em không thể chứ? Cho dù em không thích học, vậy còn hội họa thì sao? Từ nhỏ em đã thích vẽ nguệch ngoạc, khi anh tức giận, em còn có thể vẽ tranh chọc anh cười, lẽ nào đó không phải mơ ước của em ư? Nghe lời anh, đi thi vào khoa Mỹ thuật, em có thể vẽ thỏa thuê.”

“Em không muốn! Đó là ý kiến của anh, còn em chưa từng đồng ý. Em dốt như thế, nhất định sẽ không thi đỗ, anh đừng lãng phí tâm sức. Em ghét học!” Cô cũng muốn đi học theo lời anh, nhưng học phí thì phải làm thế nào? Tuy anh trai nói rất nhẹ nhàng nhưng cô không thể vô trí đến mức không biết đây là một gánh nặng rất lớn. Cô không muốn anh vì cô mà mệt mỏi.

“Em ép anh nặng lời phải không? Thảm Thiên Tình, em có biết có một đứa em gái mới tốt nghiệp cấp ba thì mất mặt thế nào không? Nếu em không thi đỗ, ra ngoài đừng nói anh là anh trai em, mất thể diện lắm!”

“Hàn Vũ!”

“Thảm Hàn Vũ!” Hai giọng nói cùng lúc lên tiếng can ngăn. Lời nói này thực sự làm người khác tổn thương.

Thảm Thiên Tình cắn môi, trong lòng đau đớn nhưng không dám khóc thành tiếng.

Anh trai nói... ghét cô...

Không khí ngưng đọng trong ba phút, hai anh em trừng mắt nhìn nhau không ai chịu thỏa hiệp...

Như vậy có thể thuyết phục được cô ấy không? Con bé cố chấp này...

Thảm Hàn Vũ thở dài, đầu hàng.

Anh bước lên phía trước, ôm cô vào lòng, cuối cùng cũng nói ra những lời thật lòng: “Xin lỗi, anh không có ý nói những lời tệ hại làm tổn thương em, anh xin lỗi. Anh biết em đang nghĩ cho anh, nhưng Tình à, em có từng nghĩ tới tâm trạng anh chưa? Vì không kịp thời phát hiện ra cảnh ngộ của em, khiến em sống vất vả sáu năm, anh đã rất tức giận với chính mình, cho nên anh hy vọng từ nay về sau có thể khiến em vui vẻ, được làm những việc bản thân em muốn làm. Nếu ngay cả việc ở bên cạnh anh cũng khiến em bị thiệt thòi, anh sẽ không thể nào tha thứ cho mình, em hiểu không? Nếu em thực sự vì anh thì nghe lời anh đi, được không?”

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

“Nhưng...” Cô lưỡng lự. Đồng ý sẽ khiến anh vui hơn ư?

Cô ngược mắt nhìn anh: “Vậy chi bằng mỗi người chúng ta lùi một bước, nếu em thi đỗ, không ảnh hưởng tới tình hình học tập, anh phải cho em đi làm thêm...”

Anh vừa định mở miệng, cô đã nói tiếp: “Coi như là để lấy kinh nghiệm, như vậy đâu có gì không tốt chứ!”

Lưu Tâm Bình nắm đúng thời cơ giảng hòa: “Được rồi, Hàn Vũ, em thấy nên quyết định như vậy đi! Chuyện công việc không có gì to tát ấy để em thu xếp, em sẽ giúp anh trông nom em gái, một sợi tóc cũng không thiếu, như vậy anh có thể yên tâm rồi chứ?”

Thẩm Hàn Vũ nhú mày nhìn Thẩm Thiên Tình chăm chú, trầm giọng nói: “Vậy em phải hứa với anh, có vấn đề gì nhất định phải nói với anh ngay lập tức, không được giấu giếm.”

“Em hứa!” Thẩm Thiên Tình giơ bay ngón tay lên thề.

Thẩm Hàn Vũ nắm chặt tay cô: “Anh tin em.”

“Vậy là tốt rồi. Nếu học thì cần phải có sách vở. Em nhớ em gái một người bạn của em mới thi xong năm ngoái, sách cấp ba chắc vẫn còn giữ, để em đi hỏi xem có thể mượn vài quyển không.” Lưu Tâm Bình nghiêng đầu suy nghĩ.

“Như vậy sẽ không làm phiền chị Lưu chứ?”

“Không đâu!” Lưu Tâm Bình cười cười xua tay: “Em là em gái của Hàn Vũ, chị cũng coi như em gái mình, em có vấn đề gì cứ việc đến tìm chị, đừng khách sáo!”

Thẩm Thiên Tình ngược mắt nhìn anh, Thẩm Hàn Vũ hắng giọng, không nhìn lại: “Tình, em đi tắm trước đi! Những việc khác, sau khi bọn anh thảo luận xong sẽ cho em biết.”

Cô gật đầu, ngoan ngoãn vào bếp. Lưu Tâm Bình theo sau, anh đột nhiên gọi cô...

“Tâm Bình, cảm ơn em.”

Không đợi cô đáp lại, anh đi vượt lên trước, còn người được cảm ơn phía sau vẫn sững sờ, chưa kịp hoàn hồn.

Tình cảm sâu nặng cô dành cho anh, bao việc cô làm cho anh, anh chưa từng nói lời cảm ơn. Nhưng bây giờ, cô chỉ giúp em gái anh chút việc, vậy mà anh lại dễ dàng mở miệng bày tỏ sự cảm kích đến thế.

Lẽ nào... đối với anh, em gái còn quan trọng hơn cả bản thân mình?

Tề Quang Ngạn vỗ vỗ vai cô: “Em nên quen với việc này!” Thiên Tình có sức ảnh hưởng rất lớn đối với Thẩm Hàn Vũ, ba năm trước, anh đã từng chứng kiến.

Thẩm Thiên Tình tắm xong, ngồi xuống cạnh Thẩm Hàn Vũ, tham gia cuộc thảo luận của họ. Anh

nhìn cô: “Mặc thêm áo vào đi, kéo bị cảm lạnh.”

“Không sao đâu.” Cô ngại đứng lên, tựa vào người anh. Một tay Thẩm Hàn Vũ ôm cô để truyền hơi ấm, một tay đưa bảng tiến độ vừa dự tính ra trước mặt cô. “Anh nghĩ rồi, em tốt nghiệp đã lâu, muốn tự ôn cũng khá vất vả. Anh bận việc, không thể bao đồng tất cả, Tiểu Tề và Tâm Bình đồng ý làm gia sư giúp em. Tiểu Tề tuy nhìn có vẻ lưu manh nhưng môn Sử, Địa lại rất khá, môn Văn thì hỏi Tâm Bình, còn anh phụ trách môn Toán, Lý.”

Thẩm Thiên Tình cẩn thận cầm bảng tiến độ: “Cảm ơn mọi người.”

“Khách khí gì chứ! Anh đang nghĩ, vì em muốn ở đây lâu dài nên hôm nào đó anh sẽ đưa em đi dạo, giới thiệu vài người bạn cho em làm quen. Anh trai em bận việc, không thể việc gì cũng dựa vào cậu ấy, em cũng có cuộc sống của mình.” Tề Quang Ngạn cướp lời.

Thẩm Thiên Tình ngẩng đầu nhìn anh trai để hỏi ý.

Thẩm Hàn Vũ suy nghĩ một lát, gật đầu: “Quen thêm vài người bạn, mở mang tầm nhìn cũng tốt.” Sống trong môi trường xa lạ, ngoài anh ra, không còn ai khác nói chuyện với cô ấy, khó tránh khỏi cô đơn, để Tề Quang Ngạn giải quyết vấn đề này là được. Tuy con người này có hình tượng rất cảm thú, nhưng về cơ bản, anh tin tưởng nhân cách phẩm hạnh của cậu ta, nếu không đã không trở thành bạn thân với cậu ta. Giao Tình cho cậu ta, anh chẳng lo lắng điều gì.

“Những người bạn đó anh cũng quen à?” Cô tò mò hỏi.

“Quen chứ! Đa số là bạn thời đại học, có người còn từng qua lại với anh trai em, đến bây giờ vẫn chưa quên tình cũ với cậu ta đấy!”

“Thật ư?” Cô nghiêng đầu tìm sự chứng thực, Thẩm Hàn Vũ nhắm mắt, vẻ không tự nhiên.

“Em đừng nghe cậu ta nói bậy!”

“Tôi nói bậy ư? Cậu tự vấn lương tâm của mình xem, Gia Nghi chẳng phải từng qua lại với cậu sao? Vận Như là bạn gái cũ thứ mấy của cậu? Còn nữa, lần trước gặp Uyển Huyền, cô ấy nói bây giờ nghĩ tới cậu vẫn còn đau lòng, đã từng yêu cậu thì rất khó rung động với người đàn ông khác. Tốc độ thay người yêu như thay áo của cậu chẳng ai sánh kịp, đã thế, mỗi người con gái cậu từng qua lại đều chỉ mãi nhớ nhưng mà không hề oán giận cậu nữa chứ!”

Thẩm Hàn Vũ ho sặc sụa: “Cậu nhất định phải nói những lời này trước mặt em gái tôi sao?”

Kỳ thật, vì sao mỗi lần nhắc tới tình sử phong lưu của cậu ta trước mặt Thiên Tình, cậu ta liền có

dáng vẻ đứng ngồi không yên? Biểu hiện chẳng tự nhiên chút nào...

“Đi không ngay thẳng, ngồi không đoan chính còn sợ người khác nói ư? Thiên Tình, nói cho em biết, nhìn anh tuy có vẻ rất ăn chơi nhưng thực ra trong chuyện tình cảm lại thuần khiết đến tận xương tủy, nào giống anh trai em, bề ngoài là chính nhân quân tử nhưng sâu thẳm bên trong lại chơi bời dữ hơn bất kỳ ai. Đây gọi là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong!”

Nếu ánh mắt có thể giết người, hắc Tề Quang Ngạn đã tử trận rồi!

Không bịt được cái miệng này, anh thay đổi chủ đề: “Cũng không còn sớm nữa, Tình, chẳng phải em nên ngủ rồi ư?”

“Em muốn nghe thêm chuyện của anh, vẫn chưa muốn ngủ.”

“Những lời phát ra từ miệng tên này chẳng có gì bổ béo, không nghe cũng được.”

“VẬY em nghe chị Lưu nói...”

“Tình! Nghe lời anh đi!”

Thẩm Thiên Tình cam chịu ngậm miệng, đi được vài bước thì dừng lại, quay đầu nhìn anh.

“Muốn ngủ phòng anh không?” Anh hỏi.

Cô gật đầu: “Có được không?”

“Nằm phía trong ấy, nếu không em sẽ rớt xuống đất mất.”

“Cảm ơn anh.”

Đợi cô biến mất sau cánh cửa, Thẩm Hàn Vũ quay đầu lại, bắt gặp hai gương mặt kinh ngạc.

“Hai người... không phải ngủ chung đấy chứ?” Tề Quang Ngạn lắp bắp.

“Bọn tôi ngủ chung từ nhỏ, tôi còn giúp con bé tắm, thay bỉm cho nó.”

“Nhưng đó là hồi nhỏ mà, bây giờ cô ấy lớn như vậy...” Lưu Tâm Bình định nói nhưng lại thôi.

Thẩm Hàn Vũ liếc bọn họ một cái, lạnh nhạt nói: “Lớn hơn cũng vẫn là em gái tôi, con bé vừa tới một nơi xa lạ, tôi ở bên con bé thì có gì không đúng chứ?”

“Nhưng...” Tình cảm anh em dù có tốt hơn nữa cũng có giới hạn, bọn họ như vậy chẳng phải... thân

mật quá mức ư?

Tề Quang Ngạn nuốt nước bọt: “Điều đó... các người... có thật là anh em ruột không?”

Nhìn thấu sắc xuân ngập tràn đầu óc cậu ta, Thẩm Hàn Vũ cuộn tròn tờ báo, đập thẳng xuống.

Lưu Tâm Bình trầm mặc không nói, nhìn anh chăm chú như có điều suy nghĩ, đồng thời không bỏ sót khóe miệng mím chặt của anh, nó thể hiện vẻ đau khổ không dễ gì nhận biết...

Sau khi tiễn khách, Thẩm Hàn Vũ vào phòng xem xét, thấy vẻ mặt ngủ say của Tình, anh liền nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, bước ra cạnh cửa sổ để châm điếu thuốc, từ từ rít vào rồi lại nhả ra.

Đã lâu lắm rồi anh không hút thuốc. Trước đây, khi áp lực học hành và áp lực cuộc sống quá lớn, anh cũng ít khi dừng tới. Anh không biết người khác vì sao hút thuốc, nhưng đối với anh, hút thuốc có thể khiến anh cảm thấy tê liệt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng...

“Anh...”

“Mùi thuốc làm em tỉnh à?” Anh vội vàng dập ánh lửa yếu ớt duy nhất trong bóng tối, mở cửa sổ hết cỡ, để gió đêm thổi bay mùi thuốc lá còn vương lại trong phòng.

Cô lắc đầu: “Anh... Sao anh lại biết hút thuốc?”

“Thấy bạn bè bên cạnh hút nên tự nhiên biết thôi. Đó chỉ là một cách giải tỏa tâm lý, em yên tâm, anh ít khi hút lắm.”

“Bây giờ tâm trạng anh không tốt à?”

“Không phải đâu, em ngủ đi!” Thẩm Hàn Vũ vứt đầu mẩu thuốc lá, cầm quần áo vào phòng tắm.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng nước trong phòng tắm ngừng hẳn, chỗ trống cạnh cô trên giường hơi lún xuống, mùi thơm nam tính sau khi tắm xong vẫn vút bên mũi.

Sau khi im lặng một hồi, cô nhẹ nhàng hỏi: “Anh thực sự... qua lại với rất nhiều bạn gái ư?”

“Ừ.”

“Vì sao?”

“Vì cô đơn, vì muốn có người ở bên.” Vì sợ cảm giác bị thế giới vứt bỏ.

“Vậy còn tình yêu? Anh có từng yêu bọn họ không?”

Yêu ư? Anh bị hỏi đến nỗi ngớ người ra.

“Anh không biết.” Anh thực sự không biết đó có phải là yêu không, anh chỉ cần một người có thể ôm anh, lấy nhiệt độ cơ thể của loài người nguyên thủy an ủi lẫn nhau, xua tan cả một khoảng lớn lạnh lẽo, cô độc tới phát hoảng trong nội tâm sâu thẳm...

Cô không nói gì nữa.

Thẩm Hàn Vũ nhắm mắt, lồng ngực đau thắt: “Tình có cảm thấy anh rất thối nát không?” Đừng nói là cô, ngay cả anh cũng phỉ nhổ hành vi lãng nhăng của mình!

Cô đột nhiên quay người sang, ôm chặt anh: “Em cứ tưởng bị vứt bỏ là em, bây giờ mới biết hóa ra anh trai cũng bị vứt bỏ...”

Không ngờ cô lại nói vậy, Thẩm Hàn Vũ sửng người, lập tức đau lòng ôm chặt cô.

Cô hiểu... hóa ra cô hiểu.

Sáu năm vứt bỏ cô, cũng là sáu năm anh vứt bỏ bản thân, lưu đầy trái tim trong sự cô đơn và giày vò ác độc. Đây là sự trừng phạt, anh chưa hề sống tốt hơn cô.

“Chị Tâm Bình... thì khác à?” Câu nói không ngờ này làm anh sửng sờ.

Anh lơ lửng tay: “Sao em nói thế?”

“Em cảm thấy, đối với chị Tâm Bình, anh không phải hoàn toàn không quan tâm. Tại sao anh có thể qua lại với nhiều cô gái đến thế, nhưng với chị Tâm Bình lại không thể tùy tiện? Với cá tính của anh, càng là người hay việc anh quan tâm, anh càng giấu trong lòng, suy tính quá nhiều, nhưng không dám giành lấy, em đoán đúng không?” Tim cô nhâm nhâm đau. Sáu năm... có thể thay đổi chừng nào? Có phải anh trai từ lâu đã không còn là của cô nữa?

Anh nín lặng, không đáp nổi một câu.

Rất lâu, rất lâu sau, cô khẽ giọng nói: “Anh, trong lòng anh rốt cuộc yêu ai?”

Trong lòng anh rốt cuộc yêu ai?

Câu hỏi yếu ớt, nhọt nhạt đưa ra trong màn đêm, lay động nội tâm bị chấn động, luẩn quẩn hồi lâu.

Chương 8: Chờ Đợi

Tề Quang Ngạn trở thành vị khách thường xuyên của nhà họ Thẩm, không ngày nào không siêng năng giẫm chân lên bậc thềm, Thiên Tình tự nhiên cũng dần quen với anh, thân phận “bạn của anh trai” lúc đầu đã thăng tiến tới cấp độ người quen có thể tán gẫu.

Tề Quang Ngạn là mẫu người điển hình của phái hành động, nói muốn giúp Thiên Tình làm quen với môi trường mới liền đưa ra một bảng kế hoạch, làm theo bảng kế hoạch này, tiếp xúc lâu, cô dần biết, sau khi tốt nghiệp một năm, Tề Quang Ngạn tiết kiệm được chút tiền, tạo được chút tiếng tăm, liền tích cực cùng bạn bè hợp tác mở một văn phòng luật sư, làm ăn cũng rất tốt, chẳng trách anh nói sắp xếp công việc giúp cô không phải việc khó.

Xét từ tiêu chuẩn đời thường, điều kiện của anh đã là lựa chọn tạm thời, tiền đồ rộng mở, có lần còn nửa đùa nửa thật nói với cô rằng: “Bây giờ nhận ra anh Tề của em là mẫu đàn ông tốt, phóng khoáng, tình cảm thuần khiết, chất lượng tốt của thế kỷ vẫn chưa muộn đâu. Em là em gái của bạn thân anh, lại xinh đẹp, ngọt ngào rung động lòng người, cho em được hưởng quyền ưu tiên đấy, cần không? Cần không? Mẫu đàn ông “đỉnh” như thế này, không quyết định nhanh là thiệt thòi cho em đó, muốn hẹn sẵn thì phải mời sớm!”

Cô chỉ cười, hành động trêu chọc của anh khiến cô cảm thấy thoải mái.

Ngoài chị Tâm Bình, sau này cô còn quen vài người nữa, bao gồm cả Uyển Huyền – bạn gái cũ của anh trai.

Đó là người phụ nữ có trực giác đặc biệt, khi nhìn thấu trong tim chị Uyển Huyền vẫn còn bóng hình anh, cô hỏi vì sao chị lại đồng ý chia tay, chị nói: “Chia tay là do chị đề nghị.”

“Cái gì?”

“Chị không phủ nhận, đến giờ chị vẫn rất yêu anh ấy, nhưng nếu được quyết định lại một lần nữa, chị vẫn sẽ làm như vậy.”

“Anh em đã làm gì? Khiến chị...”

“Không, anh ấy chẳng làm gì cả. Tất cả mọi người đều nói anh ấy đào hoa, sau khi kết thúc một cuộc tình thường nhanh chóng bắt đầu cuộc tình khác, nhưng trong thời gian qua lại, anh ấy chưa bao giờ bắt cá hai tay, hơn nữa đối với bạn gái còn tuyệt đối dịu dàng, chu đáo, tốt tới nỗi không thể bới

móc được một lỗi lầm nào.”

“Em không hiểu...” Nếu anh trai tốt như thế, chị ấy lại yêu sâu đậm, tại sao lại muốn rời xa?

Lâm Uyên Huyền cười: “Cho dù có yêu anh ấy hơn nữa thì chị vẫn có lòng tự trọng. Sâu thẳm trái tim anh ấy cất giấu một người, có lẽ đến bản thân anh ấy cũng chưa phát hiện ra, vì anh ấy giấu rất kín, rất kỹ, nhưng một người con gái dùng cả trái tim để cảm nhận anh ấy thì sẽ nhìn thấy hết. Chị không rõ cô gái đó là ai, càng không hiểu tại sao anh ấy đã yêu sâu đậm đến thế mà lại không dám đi tìm cô ấy, ngược lại còn qua lại với hết người này đến người khác mà anh ấy không hề thật lòng. Chị chỉ biết rõ, thể xác anh ấy ở bên mình nhưng linh hồn thì ở mãi nơi xa, thậm chí chị cảm thấy anh ấy đang thông qua chị để nhớ nhung ai đó, chị không muốn thể thân.

Em có tin không? Khi nói chia tay, chị rơi nước mắt không phải vì thương tiếc cho bản thân mình mà là đau lòng vì anh ấy, trong lòng anh ấy rất đau khổ, thậm chí chị còn lo lắng, sau khi chị đi, đến một nơi để ký gửi tâm tình anh ấy cũng không có thì làm thế nào? Có lúc nhìn đôi mắt trống rỗng, mệnh mang của anh ấy, chị cảm thấy anh ấy giống như người rơi xuống biển lớn, nhìn thấy khúc gỗ nổi liền bám lấy, cho dù đó có phải là thứ anh ấy cần hay không... Anh ấy trước giờ đều vô tình làm tổn thương người khác, nhưng chẳng qua vì không được giúp đỡ, trái tim hoảng loạn mới tóm chặt bất cứ người con gái nào có thể cho anh ấy sự ấm áp, để bản thân không bị chìm ngập trong sự cô đơn, lạnh giá...”

“Vậy ư?” Tim cô đập nhanh, nghĩ tới cuộc nói chuyện của họ tối hôm đó. “Nếu là em, tuyệt đối sẽ không rời xa anh ấy.” Cô không nở.

Lâm Uyên Huyền lắc đầu, cười buồn: “Em còn ít tuổi, đương nhiên sẽ không hiểu, yêu một người mãi mãi không thể yêu mình là một việc đau khổ đến nhường nào.”

“Em hiểu chứ! Vì có thể ở bên cạnh người mình yêu thương là một việc rất khó, có người đến từ cách để chờ đợi cũng không có, nhưng nhờ trở thành một loại mơ ước xa vời, thực ra, chỉ cần có thể thấy anh ấy, biết anh ấy sống thế nào, chẳng phải cũng hạnh phúc rồi ư?”

Cô nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ khiến Lâm Uyên Huyền nghe xong sững người, bắt đầu nhìn cô bằng con mắt khác.

“Trong lòng em... có ai đó rồi à?” Vẻ mặt kiên nghị, ánh mắt cố chấp đó... đây không phải là lời của một thiếu nữ không hiểu phải trái có thể nói ra.

Cô mỉm môi, trả lời: “Từ nhỏ tới lớn, bên cạnh em chỉ có anh trai, chưa từng quen người khác giới nào tới mức thân tình.”

Thực sự như vậy ư? Nhưng một thiếu nữ không biết mùi vị của tình yêu sao có thể phát ra ánh sáng rực rỡ đến vậy? Đó là một loại cổ chấp đến mức bùng cháy...

Đã là em gái của Thảm Hàn Vũ, quả nhiên không thua kém chỗ nào, Thảm Thiên Tình – cô ấy là một người con gái đặc biệt, tế nhị.

Ngoài Lâm Uyển Huyền ra, cô còn quen rất nhiều bạn mới, nam có, nữ có, đại đa số là người Thảm Hàn Vũ quen, mọi người đều coi cô là em gái yêu quý của mình, trừ việc cô là người thân của Thảm Hàn Vũ ra, đương nhiên cũng vì cô thông minh, nhanh nhẹn, tự nhiên có thể thu hút người khác tới gần.

Cô thích gần gũi bọn họ, vì họ đại diện cho cuộc sống trong suốt sáu năm qua của anh trai. Bên họ, cô có thể hiểu từng chút những năm tháng đó của anh, cảm giác như tiến gần anh thêm một bước, bù đắp cho khoảng cách sáu năm.

Cô sẽ từng chút, từng chút tìm lại những ngày tháng họ đã đánh mất. Cô tin, chỉ cần mình đủ cố gắng là có thể tìm lại được quãng thời gian trước đây, bao gồm người anh trai cô thương nhớ nhất trong ký ức và sự qua lại của hai trái tim đồng điệu.

Năm đó, Thảm Hàn Vũ tốt nghiệp, lấy bằng bác sĩ suôn sẻ, còn cô cũng không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, thi đỗ khoa Mỹ thuật của một trường đại học như cô hằng mong.

Anh nói không sai. Từ nhỏ cô đã hứng thú với hội họa, khi chưa hiểu chuyện, cô thường nghịch ngợm vẽ nguệch ngoạc lên vở bài tập của anh, hại anh phải viết lại mấy lần, sau đó còn giở nụ cười vô tội đầy nước miếng ra vẽ không chịu, sau này hiểu chuyện rồi, người khác dùng chữ viết nhật ký, cô lại dùng tranh ghi lại tâm tình. Sự kiên trì của anh đã làm tròn vẹn ước mơ của cô.

Nhưng cô cũng có sự kiên trì của mình, khi trở thành sinh viên đại học, cô tuyên bố một cách hùng hồn: Cô muốn tự mình làm thêm kiếm tiền trả học phí!

Cuộc sống như vậy vừa phong phú vừa rất yên bình, cô thậm chí còn hy vọng có thể cùng anh nương tựa cả đời, không có sóng to gió lớn, bình thường, ổn định, đó chẳng phải cũng là một loại hạnh phúc ư?

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Gần mười một giờ đêm, trước khi ngủ, cô vào bếp rót nước, thấy cửa phòng anh vẫn sáng đèn, bèn gõ gõ hai cái, thò đầu vào: “Anh còn bận à?”

Thảm Hàn Vũ vui đầu vào máy tính, mười ngón tay đang bận gõ trên bàn phím, liếc cô nửa giây, mắt lại dán vào màn hình: “Vào đi!”

Cô bước vào, ngồi xếp bằng trên giường, nghiêng đầu nhìn ngắm khuôn mặt nghiêng nghiêng đang chú tâm làm việc của anh, nhưng vẫn không quên hỏi: “Em ở đây có quấy rầy anh không?”

“Không.” Vừa trả lời, ngón tay anh vừa gõ ra một chuỗi từ tiếng Anh cô hoàn toàn không hiểu.

Hôm nay, anh được tham gia một ca phẫu thuật thay tim do ba vị bác sĩ hợp tác cầm dao. Hai vị kia đều là bác sĩ uy tín của bệnh viện, không ngờ ca phẫu thuật lớn, quan trọng như vậy mà một người lý lịch còn mờ nhạt như anh cũng được tham gia, đúng là cơ hội hiếm có để tiếp thu kinh nghiệm thực tiễn, khiến anh được ưu ái mà vừa mừng vừa lo.

Ý định bồi dưỡng trong đó quá rõ ràng, các bác sĩ cùng thời vừa thăm ngưỡng mộ vừa ghen tỵ, nói rằng tiền đồ của anh rất xán lạn.

Cơ thể mệt mỏi nhưng tinh thần lại rất sung mãn, anh phụ trách viết báo cáo hoàn chỉnh và nhận xét về quá trình phẫu thuật, tự tin mình có thể lập được một bản báo cáo vô cùng xuất sắc.

“Anh, em có việc nói với anh được không?”

“Em nói đi!”

“Chủ nhật được nghỉ, anh Tề nói...”

“Anh Tề?” Anh dừng tay, nghiêng nửa người lại. “Hai người thân thiết đến vậy từ khi nào thế?”

Thẩm Thiên Tình mím môi cười khê: “Anh ấy nói, “Ca ngô ca dĩ cập nhân chi ca[1]”, tình cảm giữa anh và anh ấy tốt như vậy, anh ấy lại chăm sóc em chu đáo đến thế, nếu em có chút lương tâm thì nên kính yêu anh ấy bằng một nửa anh.”

[1] Có nghĩa là: Khi kính yêu anh trai mình thì cũng đừng quên kính yêu người ngoài. Tề Quang Ngạn nói câu này dựa theo một câu nói của Mạnh Tử.

Thẩm Hàn Vũ ho khê: “Thằng cha này!” Đến điều đó cũng định lợi dụng để trục lợi.

“Anh ấy nói đang là mùa hoa trên núi Dương Minh, hẹn em đi chơi, em có thể đi không?”

Thẩm Hàn Vũ suy nghĩ một lát: “Nhớ mang thêm áo khoác, trên núi sẽ lạnh đấy!”

“Vậy anh có muốn đi cùng không?”

Anh quay đầu nhìn bản báo cáo mới viết được một nửa, tiếp tục vùi đầu chăm chỉ: “Chắc là không, thứ Hai anh phải hoàn thành báo cáo rồi, em đi đi, nhớ giữ mình cẩn thận, an toàn.”

Không thể tranh thủ thêm chút thời gian đưa cô ra ngoài chơi khiến anh cảm thấy day dứt. Có người đưa cô đi, giúp cô không phải ở nhà buồn chán cả ngày, anh thực sự tán thành. Con người Tề Quang Ngạn chỉ thích đòi quyền lợi bằng miệng thôi, nhân cách vẫn còn, nhờ cậu ta chăm sóc Tình, anh rất yên tâm.

Bọn họ chắc có thể được coi là cùng một loại người, khi đối diện với tình cảm thì tâm hồn bất an nhưng chưa bao giờ dồn hết tâm sức để chơi đùa với phụ nữ, coi nhẹ tình yêu, bọn họ chỉ là không dừng lại được mà thôi.

Thẩm Thiên Tình nằm bò lên giường anh, nhìn anh mãi không chán.

“Tôi nay em có thể ngủ ở đây không?” Cô thích nhìn dáng vẻ làm việc của anh, biểu hiện nghiêm túc ấy rất đẹp.

“Đèn sáng quá, em sẽ khó ngủ.”

“Không đâu!” Cô trề môi phản đối.

Anh suy nghĩ một lát: “Cho chân lên giường, đắp chăn vào, nếu bị cảm, anh không quan tâm đến em đâu!”

Cô không thu đôi chân đang đưa mà nhảy xuống giường, ôm chặt cổ anh, ra sức hôn một cái: “Cảm ơn anh trai!” Sau đó, cô vui vẻ nhảy vào trong chăn, mãi nguyện nhắm mắt, không để ý thấy Thẩm Hàn Vũ đang ngồi ngây người.

Tay trái anh xoa nhẹ lên đầu ấn bên má, nụ hôn bất ngờ gây chấn động, làm tê liệt tất cả suy nghĩ trong đầu anh.

Tề Quang Ngạn và Thiên Tình ngày càng gần gũi tới mức cuối cùng cô cũng đối xử với anh ta như người nhà, những điều này hoàn toàn là vô thức.

Thẩm Hàn Vũ nhận ra điều đó trước khi kết thúc cuộc đời thực tập một tháng.

Hôm đó, anh nhận được điện thoại của Tề Quang Ngạn.

“Hàn Vũ, ngày mai tôi muốn hẹn Tiểu Tình đi chơi.”

“Đi mà hỏi Tình có muốn hay không, cậu nói cho tôi biết làm gì?” Anh trả lời, thấy khó hiểu, thằng cha này nhằm đối tượng chẳng?

“Tôi cũng biết phải hỏi cô ấy, nhưng mỗi lần hẹn, mười lần thì có đến chín lần rưỡi cô ấy trả lời:

“Em phải về hỏi anh trai em.” Cậu không gật đầu, cô ấy nào dám nhận lời? Tiểu Tình coi lời cậu còn quan trọng hơn cả luật pháp Trung Hoa dân quốc, chẳng thà hỏi thẳng cậu cho nhanh.”

Trực suốt cả ngày, tinh thần có chút mệt mỏi, Thẩm Hàn Vũ thả lỏng xương cốt, tựa nửa người lên thành ghế, tiện miệng hỏi: “Cậu định đưa con bé đi đâu?”

“Đi Miêu Không uống trà, nhân tiện ngắm cảnh đêm, tâm sự.”

“Uống trà?” Anh ho khẽ. “Tề thiếu gia, bốn nhân quen cậu gần bảy năm rồi, đến cốc nước trắng cậu còn chưa từng mời tôi uống, nói gì đến ngắm cảnh đêm, tâm sự! Sao tôi biết cậu có tâm sự tới mức nổi thú tính không? Sao tôi yên tâm giao em gái vào miệng sói được?”

“Bị cậu phát hiện rồi sao?” Tề Quang Ngạn cười lưu manh. “Thực ra, tôi thêm muốn Tiểu Tình từ lâu lắm rồi. Một cô gái xinh đẹp, ngọt ngào như vậy, không rung động được sao? Cùng là đàn ông, chắc cậu quá rõ.”

Thẩm Hàn Vũ đột nhiên nghiêm mặt: “Tề Quang Ngạn! Tốt nhất cậu nên nói với tôi, cậu chỉ đang nói đùa.”

“Ai đùa với cậu? Tôi thực sự muốn theo đuổi Tiểu Tình.” Nếu không, ai nhàn rồi đến thế, sớm tôi hỏi han ân cần; nhận được điện thoại của cô ấy, xa mấy cũng không ngại vất vả; có cơ hội thì liêu minh hẹn người đẹp, chỉ thiếu điều chưa moi tim móc gan đưa cho cô ấy, chăm sóc em gái của bạn cũng có giới hạn chứ!

Vì vậy cậu nói: “Em phải về hỏi anh trai em” của Tiểu Tình khiến anh buồn rầu tới mức muốn về nhà ôm cửa khóc lóc. Anh thực sự rất sợ có ngày tỏ tình với cô, cô lại ngốc nghếch trả lời anh: “Em phải hỏi anh trai em có cho phép anh làm bạn trai em không đã.”

Có nhầm không chứ! Cô chẳng phải thiếu nữ vị thành niên, đâu cần việc gì cũng hỏi ý kiến của người nhà?

Cả đời này, anh chưa từng tận tâm với người con gái nào như vậy! Thế mà nhân vật nữ chính cứ như người đứng ngoài cuộc, không cảm nhận được thành ý theo đuổi mãnh liệt của anh, toàn nói ra những lời làm anh cụt hứng.

Sau này thì hay rồi, ban đầu, vì muốn gần gũi cô, anh mới lấy danh nghĩa “anh trai”, không ngờ lại tự chui vào rọ, cho dù anh tốt với cô hơn nữa, cô vẫn cho rằng đó là sự yêu thương “kiểu anh cả”, ức tới nỗi anh chỉ muốn đâm đầu vào tường chết cho cô xem!

Chính lúc uất ức dường như biến thành nội thương, cuối cùng anh cũng rút ra được kinh nghiệm

xương máu, quyết định chiều theo cô. Trong lòng cô, lời anh trai chiếm một phần hết sức quan trọng, chỉ bằng anh trực tiếp bắt tay với Thẩm Hàn Vũ, chỉ cần Thẩm Hàn Vũ đồng ý thì sẽ hiệu quả hơn việc anh mặc áo màu làm vui lòng người than[2], giờ hơn một trăm trò bịp bợm theo đuổi ngu ngốc.

[2] Theo Hiếu tử truyện, Lão Lai Tử là người nước Sở thời Xuân Thu, đã hơn bảy mươi tuổi mà cha mẹ vẫn còn sống. Vì sợ cha mẹ buồn khi thấy mình già nên ông thường mặc quần áo màu mè, sắc sỡ rồi hát múa trước sân và giả vờ ngã, khóc như trẻ con để cha mẹ vui cười.

Tuy cách này hơi mất nhân cách nhưng có trời chứng giám, anh thực không nghĩ ra cách nào hay hơn. Anh là luật sư, chỉ biết sử dụng cách nào có lợi cho mình để thắng trong một vụ tố tụng, trong tình yêu cũng vậy.

Nhưng anh không ngờ, cái bàn tính như ý của anh càng gõ càng sai!

“Tề Quang Ngạn! Tôi giao Tình cho cậu là muốn cậu chăm sóc tốt cho con bé, chứ không phải muốn cậu cả ngày nghĩ cách làm thế nào để chấm dứt xì xẻo nó. Đến em gái của bạn mà cậu cũng không tha, loại cầm thú như cậu còn có nhân tính không hả?”

Tề Quang Ngạn suýt chút nữa bị tiếng thét ấy làm thủng màng nhĩ, vài giây sau mới đặt điện thoại về bên tai. “Cái gì gọi là chấm dứt xì xẻo? Tôi thực sự nghiêm túc theo đuổi Tiểu Tình, cậu phản đối có quá kích động không?”

“Nghiêm túc ư? Bạn gái thay mấy lần rồi, cậu còn mặt mũi tự ngẩng mình không? Tôi cảnh cáo cậu, tránh xa Tình ra, con bé không phải đối tượng để cậu vui đùa!” Thẩm Hàn Vũ nổi điên, không ngờ ngay từ đầu cậu ta tiếp cận Tình là đã có mưu đồ bất lương!

“Vậy thì làm sao? Số bạn gái cậu từng thay chỉ có thể nhiều hơn chứ không thể ít hơn tôi, cậu có tư cách gì mà nói với tôi những lời đó?” Tề Quang Ngạn bị làm cho tức điên, bật lại.

“Tôi chưa bao giờ nói mình trong sạch, chính vì vậy, tôi rất tự biết mình, dù muốn tôi cũng chẳng có nổi một người phụ nữ tốt, loại người như chúng ta, chỉ có thể làm tổn thương phụ nữ mà thôi.” Cho dù khát khao tới mức trái tim đau nhói, anh mãi mãi chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không dám, cũng không thể giơ tay giành lấy...

“Cậu khác, tôi khác. Chính vì cậu tự ti một cách khó hiểu, không đủ dũng cảm để giành lấy tình yêu nên mới khiến Tâm Bình tổn thương biết bao lần. Nhưng tôi không như vậy, nếu yêu ai tôi sẽ dũng cảm đối mặt với trái tim mình. Chỉ cần tôi muốn, tôi tuyệt đối tự tin mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Bản thân cậu xấu xa cũng đừng có suy bụng ta ra bụng người!”

“Yêu ư?” Anh cười khê. Tề Quang Ngạn nghe thấy, cảm thấy tiếng cười đó lạnh lẽo tới mức sống

mũi cay cay. “Đừng nói với tôi về tình yêu, cậu không hiểu nó nhiều hơn tôi đâu, ít nhất cậu chưa từng biết cảm giác từ thiên đường rớt xuống địa ngục là như thế nào, một trái tim nhất định phải tàn ác mờ ra, khoét rỗng mọi thứ bên trong rồi khâu lại, giả vờ như những thứ đó chưa từng tồn tại, để từng ngày trôi qua trong cảm giác tê liệt...”

Khoét rỗng trái tim? Trong đó còn lại những gì?

Ý của cậu ta là, trái tim cậu ta đã chết từ lâu rồi ư?

“Đã cắt bỏ đến mức đau đớn như vậy, vì sao không mạnh dạn đòi lấy? Tôi không hiểu rốt cuộc cậu do dự cái gì?”

“Tôi...” Thẩm Hàn Vũ mở miệng nhưng không nói gì.

“Tôi không quan tâm cậu nói thế nào, dù sao tôi vẫn theo đuổi Tiểu Tình, cậu tin cũng được, không tin cũng được, cô ấy là người con gái đáng để tôi trân trọng, tôi không đùa giỡn với cô ấy.”

Thẩm Hàn Vũ nắm chặt lòng bàn tay: “Nếu tôi kiên quyết phản đối đến cùng thì sao?”

“Tôi vẫn sẽ dốc toàn lực để giành lấy cô ấy, tuyệt đối không từ bỏ.”

“Cậu cho rằng Tình sẽ nghe lời cậu hay nghe lời tôi?”

“Vậy thì mỗi người tự dựa vào bản lĩnh của mình vậy, nhưng cho phép tôi không khách khí mà nói một câu: Thẩm Hàn Vũ, mẹ kiếp, cậu thật ích kỷ! Lợi dụng sự coi trọng của em gái với người thân, trói chặt bước chân đi tìm hạnh phúc của cô ấy, như vậy là làm khó cô ấy, cậu là thứ anh gì vậy? Nói thẳng một điều, cậu “chỉ là” anh trai, không phải chồng cô ấy, dựa vào cái gì mà độc chiếm cô ấy, không cho phép cô ấy đi tìm tình yêu đích thực?”

Từng câu, từng chữ đánh mạnh vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim anh, nặng nề, tàn nhẫn, đau tới mức khiến anh không thốt nên lời...

Anh không nhớ cuối cùng bọn họ kết thúc cuộc điện thoại như thế nào. Anh thất thần, ngơ ngẩn ngồi đó, tới khi Thẩm Thiên Tình trở về.

“Oái! Anh, chẳng phải anh nói muộn mới về à? Em vẫn chưa nấu cơm!”

Anh ngớ ngàng ngược mắt, nụ cười nhẹ, trong trẻo ánh lên trên gương mặt cô, anh không thể nở dù chỉ là một nụ cười yếu ớt.

“Em đi đâu vậy?”

“Em tới chỗ anh Tề lấy ảnh.” Cô giơ tập ảnh trong tay lên. “Chụp hồi đi Cửu Phần lần trước. Vốn dĩ anh Tề nói sẽ mang qua cho em, nhưng em nghĩ mình không phải là không biết đường nên chẳng phiền anh ấy nữa. Anh có muốn xem không?”

Không nhận thấy thần sắc thiếu thoải mái của anh, cô tràn đầy hào hứng dựa sát người anh, lật từng tấm, cùng xem với anh.

“Tấm này là thế nào vậy?” Anh chỉ một trong những tấm cô để Tề Quang Ngạn ôm, cử chỉ này thân mật biết bao, có thể khiến người khác hiểu nhầm là một cặp tình nhân, cô không biết ư?

Thẩm Thiên Tình lè lưỡi: “Anh ấy đang chọc em đấy mà! Biết em bị nhột, anh ấy thường cù em, đến lúc chụp ảnh cũng nhân cơ hội bắt nạt em, em liền trốn, kết quả bị anh ấy tóm được, không cẩn thận bị chụp lại.”

Anh hít một hơi thật sâu, lật qua vài tấm: “Còn cái này?”

Anh phải kiềm chế hết sức mới có thể không hét lên với cô: Rốt cuộc em đang làm cái quái gì thế?

Một người con gái để cho con trai ôm, bị chụp ảnh lại, còn có thể không có gì ư?

Cô lặng lẽ liếc anh một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Là anh ấy nói muốn cá với em bậc thang này là số chẵn hay số lẻ, nếu em thua thì phải để anh ấy hôn một cái, em chưa đồng ý, anh ấy đã hôn lên em rồi.” Cô không ngốc, trong thâm tâm cũng lảng máng nhận ra ý đồ của Tề Quang Ngạn, nhưng anh ấy không nói ra, cô cũng không thể tỏ rõ thái độ, dẫu sao anh ấy cũng là bạn của anh trai, không thể để anh trai khó xử.

Em không thích thú vì bị “đánh úp” đấy chứ!

Nhìn dáng vẻ nũng nịu, dẫu môi oán giận như trẻ con của cô, Thẩm Hàn Vũ nén lại, không nói ra câu đó.

Cuối cùng, nhận thấy sự trầm mặc khác thường của anh, cô nghiêng đầu hỏi: “Anh, anh sao thế?”

“Không sao.”

“Anh Tề nói thứ Bảy...”

“Không được đi!” Chưa kịp suy nghĩ, anh đã buột miệng nói ra câu đó, âm lượng cao đến nỗi ngay cả anh cũng bị làm cho khiếp sợ.

“...Anh?”

“Con gái từ sáng tới tối chạy lông nhông ở ngoài đường, còn ra thể thống gì không hả?”

Anh hạ giọng để tự bào chữa.

“Nhưng chẳng phải trước đây anh nói...”

“Anh không bảo em cả ngày dính vào cậu ta không buông! Em không để ý gì sao? Bây giờ hể mở miệng là anh Tề, anh Tề... Em còn nghĩ tới việc học hay không? Còn có anh trong mắt mình không? Trong đầu em chỉ còn chứa mỗi cậu ta thôi à?”

Cô của bây giờ có phải không có anh cũng được chẳng?

Anh lo sợ, đột nhiên hoảng hốt.

Chưa bao giờ anh nghĩ có một ngày anh sẽ không còn được cần tới. Từ trước đến nay, cô coi anh quan trọng hơn bất cứ thứ gì, đến khi một người quan trọng hơn xuất hiện, chiếm giữ vai trò mà cả đời anh không thể đảm nhận... đến tư cách người bảo vệ cuối cùng cũng bị tước mất, vậy thì bên cạnh cô còn chỗ cho anh không? Anh có cảm giác... bị vứt bỏ.

“Anh... không thích em và anh ấy gần gũi quá à?” Cô suy nghĩ hồi lâu, hỏi khẽ.

“Anh...” Chỉ có anh mới biết, mình không chỉ chĩa mũi nhọn vào Tề Quang Ngạn, mà là bất cứ người đàn ông nào có ý đồ với cô, ích kỷ muốn độc chiếm cô, đến anh còn cảm thấy chán ghét bản thân.

“Em biết... cậu ấy muốn theo đuổi em không?” Anh khó khăn hỏi.

“Theo đuổi em?” Cô mở tròn mắt. “Ai nói vậy?”

“Không cần ai nói. Anh không phải tên ngốc, anh nhìn thấy được.”

Là như vậy ư? Anh trai cũng nhận ra rồi, vì vậy hôm nay mới xử sự khác thường thế. Anh... đang ghen sao?

Cô cười khẽ, tựa vào lòng anh, dịu dàng ôm anh: “Cho dù anh ấy thích em hay không cũng không quan trọng, em chỉ cần ở cùng anh, như vậy là đủ rồi.”

Thực sự có thể như vậy không? Cả đời ở bên nhau với thân phận anh em?

Cô dịu dàng dụi vào ngực anh, nhưng không nhìn thấy hai đầu lông mày anh nhíu chặt lại, thể hiện sự lo lắng, ưu sầu sâu sắc.

Chương 9: Trái Tim Khiếm Khuyết

Năm thứ nhất đại học kết thúc, Thẩm Thiên Tình giành được học bổng với thành tích chói lọi, cầm bằng thành tích lấp lư trước mặt anh, nhướn mày khoe khoang: “Em không làm mất mặt anh nhé!”

Thẩm Hàn Vũ cũng không kém cạnh, giơ ra quyết định của phòng Nhân sự, cười nói: “Anh cũng không khiến em mất mặt.”

Cái này là cái gì? Cô tò mò mở ra: “Anh phải đi Anh để huấn luyện nghiệp vụ à?”

“Em không cần căng thẳng, có ba tháng thôi mà. Viện trưởng từng ngầm nói, đợi anh huấn luyện trở về, chức vụ và lương bổng sẽ có thay đổi.”

“Oa!” Nhưng... ba tháng cơ đấy! Vừa vặn đến sinh nhật cô, năm nay anh lại không thể ở bên cô rồi.

Cô hơi thất vọng, có điều nghĩ tới tiền đồ của anh trai, cô ép bản thân nở nụ cười, không muốn làm vướng chân anh.

Để chúc mừng thành tích xuất sắc của Thẩm Thiên Tình, đồng thời cũng mở tiệc tiễn Thẩm Hàn Vũ, cả đám người hào hứng hẹn nhau ra Tiễn Cự hát cả đêm.

Suy cho cùng toàn là thanh niên, bốc lên là hoàn toàn chẳng cần hình tượng, lưu ý gì hết, mọi người đều có chút hơi men, bắt đầu giành rượu, giành bia, giành mic, ra sức gào thét tới mức vỡ họng.

“Bài hát của tôi, bài hát của tôi, cậu đừng giành...” Một chân đá văng cậu đàn em khóa dưới, Lâm Uyển Huyền cướp được mic, đắc ý căng cổ họng để hát, giọng khàn khàn, vẻ mặt cố ra vẻ thản nhiên bắt đầu tan vỡ...

“Anh bước tới, dang tay ôm em thật chặt giống như trước đây.

Sự dịu dàng của anh thực ra như lưỡi dao, muốn em trả lại anh bằng nụ cười thế nào?

Rõ ràng em biết đây là cái ôm cuối cùng,

Anh cho em một cái bẫy, em không thể nhảy, cũng không thể né tránh.

Em lấy gì mà so đo với anh? Em muốn giữ, còn anh lại muốn quên.

Từng hạnh phúc, từng đau khổ, anh và em nên xóa sạch từ đây...”

Đôi mắt mơ màng bắt gặp ánh mắt Thẩm Hàn Vũ, nước mắt bỗng dâng trào.

Phòng hát hỗn độn chìm ngập trong những giọt nước mắt không lời của cô, chỉ có Thẩm Thiên Tình nhìn thấy.

“Anh biết bài hát đó là dành cho anh?”

“Ừ.”

Phía ngoài phòng hát huyền ảo, cuối hành lang vọng lại đoạn đối thoại khe khẽ của đôi nam nữ.

“Em thật vô dụng, đến việc cố gắng hát cho anh nghe cũng không làm được.” Cô tự chế giễu.

“Tiểu Huyền...”

Cơ thể lâng lâng hư ảo, Lâm Uyên Huyền mềm mại tựa đầu lên vai anh, cứ như thời còn yêu nhau.

“Tôi nay về chỗ anh, được không?” Cô giơ tay, vòng quanh cổ anh.

“Em say rồi!” Thẩm Hàn Vũ đỡ nhẹ lưng cô.

Cô tựa vào tường, tay quẩn lấy người anh không buông: “Em không say, anh biết tử lực của em mà, như thế này chưa đủ khiến em say. Em chỉ muốn được ôm anh lần nữa, cảm nhận cơ thể ấm áp của anh, vậy thôi...”

Thẩm Hàn Vũ cúi đầu, nhìn chăm chú gương mặt ửng đỏ của cô.

“Chúng ta chia tay rồi.” Anh khẽ nhắc nhở.

“Em biết. Nhưng anh muốn có người ở bên, đúng không?”

“Không thể là em.” Anh đã từng thử, rõ ràng biết không thể cho cô thứ cô cần, lại còn tùy tiện lợi dụng tình cảm sâu nặng của cô, bù đắp vào sự trống rỗng của bản thân, hành vi này quá bỉ ổi.

Đúng, đây chính là Thẩm Hàn Vũ, anh có nhân cách của anh, nguyên tắc của anh, cũng chính vì anh như vậy mới khiến cô giẫm sâu vào vũng bùn, yêu anh tới nỗi mất hết lý trí.

“Từ khi chia tay đến nay, anh nói thật cho em biết, anh có từng nhớ em, có một chút cảm giác đau khổ nào không? Chỉ một chút thôi cũng được?”

“...”

“Anh biết không? Có lúc em thực sự rất hận anh, hận anh quá thành thật, đến nỗi lừa dối em cũng không muốn.” Anh chưa bao giờ lừa dối cô, là cô quá ngốc, tưởng rằng chỉ cần anh và cô cố gắng, cuối cùng sẽ thấy tình yêu mong đợi. Nhưng rốt cuộc cô vẫn thất bại, cái giá phải trả là vết thương khắp người, điều này cô chưa bao giờ có thể trách anh.

“Tuy em là người đề nghị chia tay, cũng chưa từng hối hận khi đưa ra quyết định như vậy, vì em biết anh không thể cho em tình yêu em cần, nhưng anh biết không? Cho dù đã bao ngày tháng trôi qua, nhìn gương mặt khô ngô này, tim em vẫn thấy nhói đau, đau tới nỗi không thể giả vờ tự nhiên hơn nữa...”

Thẩm Hàn Vũ chỉ trầm mặc, im lặng, nhẫn nại nghe cô nói.

Cô cay đắng ho khế: “Thật nực cười biết bao, cứ tưởng bản thân có thể đủ lý trí, ai dè giờ mới phát hiện hóa ra em vẫn còn muốn yêu anh hơn cả trong tưởng tượng. Nếu bây giờ anh muốn quay lại, em nghĩ em nhất định sẽ đồng ý...”

Anh không nói, nhưng cô cũng không hy vọng anh bày tỏ điều gì, tiếp tục tâm sự: “Nhưng em cũng biết, đó là điều không thể xảy ra, anh không thể yêu em như em yêu anh, em cũng không thể nhân nhượng thứ tình cảm không trọn vẹn. Biết vì sao em muốn nói chia tay không? Vì anh không có linh hồn! Em hiểu anh rất cố gắng để yêu em, nhưng đôi mắt không lừa được người, anh không có trái tim, cũng không có linh hồn, chừng nào anh còn chưa tìm lại được chúng thì chừng đó anh mãi mãi không thể yêu bất cứ người con gái nào khác!”

Cô gơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuấn tú vẫn làm tim cô đau nhói: “Lý do mỗi một người con gái từng qua lại với anh không thể hận nổi anh chính là vì anh rất nghiêm túc, anh chưa bao giờ đùa giỡn với tình yêu. Không thể yêu bọn em, trong lòng anh đau khổ hơn ai hết, vì vậy bọn em không có cách nào hận anh, thậm chí còn đau lòng khi thấy anh như vậy. Hàn Vũ, em có thể hỏi một câu không? Người con gái đã lấy mất trái tim anh là vậy?”

“... Không thể.” Anh nhẹ nhàng nói ra hai từ.

Cô biết câu trả lời sẽ là như vậy: “Đây là điều cấm kỵ sâu thẳm trong trái tim anh mà không ai có thể chạm vào, nhưng chí ít em có quyền biết, nguyên nhân anh qua lại với em là vì “cô ấy” ư! Có lúc em cảm thấy anh nhìn xuyên qua em để tìm kiếm thứ gì đó...”

Anh nhắm mắt, ngón cái men theo viền môi đẹp đẽ của cô, nhẹ nhàng vuốt ve: “Khi em mỉm cười, hai má có lúm đồng tiền...”

Chẳng trách, anh có thể thất thần khi nhìn cô mỉm cười.

Cô kéo đầu anh xuống, chủ động hôn lên đôi môi lạnh lạnh của anh. Đây là lần cuối cùng, để cô nhớ mãi cảm giác gần gũi với anh.

Thắm Hàn Vũ không từ chối, ôm nhẹ cô, lướt qua hình dáng đôi môi đẹp để anh yêu nhất, đồng thời cũng nếm giọt lệ đau khổ của cô.

“Cho dù thế nào, anh đã từng cho em hồi ức đẹp để nhất, tự đáy lòng, em cảm ơn anh. Cho dù người đó là Tâm Bình hay bất cứ ai, em hy vọng anh có thể sớm tìm lại được trái tim đã đánh mất đó.” Cô buông tay, rời khỏi vòng tay anh. “Em về trước đây, nói giúp em một tiếng với mọi người nhé!”

“Anh tiễn em về...”

Cô lắc đầu, mỉm cười dịu dàng: “Anh là nhân vật chính của ngày hôm nay, sao có thể về trước được?”

“Nhưng em đã uống rượu...” Sao anh có thể yên tâm để cô về một mình?

“Vẫn chưa say tới nỗi không về nổi nhà. Con người anh, rõ ràng không yêu nhưng lại đối tốt với em thế! Anh biết không? Đối với con gái, sự dịu dàng đó thực ra rất tàn nhẫn. Có lúc lạnh lùng một chút mới là sự giải thoát.”

Anh không nói, lặng lẽ nhìn cô...

“Tạm biệt người đàn ông em yêu nhất, chúc anh hạnh phúc!”

Lưu luyến hôn lên khóe môi anh, cô đi vượt qua anh, lẻ loi hướng tới một cuộc sống không có anh. Anh không giữ cô lại, tựa vào tường, mắt tiễn cô đi xa, cho tới khi không còn thấy cô nữa mới thu lại ánh nhìn, quay người định về phòng hát, bất ngờ đối diện với một cặp mắt trong veo.

Một gương mặt dịu dàng, lặng lẽ, không nói lời nào đang nhìn thẳng vào anh...

Tâm can anh quặn thắt một hồi.

Tới tận lúc về nhà, Thắm Thiên Tình vẫn không nói năng gì, trầm mặc khác thường. Anh không biết, rốt cuộc cô đã đứng đó bao lâu, nhìn thấy bao nhiêu, cô không nói, anh cũng không nói.

Đến Tề Quang Ngạn cũng nhận ra không khí bất thường giữa họ, thăm dò nhiều lần.

Sau khi vào phòng, anh luôn đứng ở ban công hút thuốc, Thắm Thiên Tình tắm xong đi ra, đứng sau lưng anh rất lâu, anh cũng không phát hiện.

“Bây giờ trái tim anh đang rất rối loạn vì chị Uyên Huyền à?”

Do không để ý, đầu thuốc cháy tới tận ngón tay, anh hoảng hồn, vội vàng dập tắt.

“Tình yêu của chị Tâm Bình, anh dè dặt, không dám tiếp nhận; còn tình yêu của chị Uyên Huyền, anh tiếp nhận nhưng lại không đáp trả nổi. Anh quan tâm họ nhưng lại làm họ tổn thương.”

Không dám đón nhận ánh mắt trong trẻo của cô, anh bối rối quay đi, lại châm một điếu thuốc nữa: “Em mới tí tuổi đầu, hiểu gì về tình yêu chứ?”

“Em hiểu! Anh biết là em hiểu! Em không giống anh, không dám đối diện, chỉ có thể trốn tránh!”

Anh chần động, ra sức hút thuốc, rồi lại lặng lẽ nhả ra, giống như trái tim rối loạn, suy nghĩ tê liệt cũng thoát ra ngoài theo làn khói.

Thẩm Thiên Tình chăm chú nhìn gương mặt tuần tú, mông lung trong khói thuốc lượn lờ, thở dài hỏi khê: “Anh, trong lòng anh rốt cuộc yêu ai? Có thể giấu tận nơi sâu thẳm trái tim, đến bản thân cũng không nhìn rõ ư?”

Anh yêu ai? Đây là lần thứ hai cô hỏi câu này.

Anh yêu ai, điều này trước nay không cần nghi ngờ, nhưng anh có thể nói không?

Giống như lần trước, anh không thể trả lời, chỉ có thể lặng lẽ hút thuốc.

“Anh, anh đừng như vậy, muốn có ai, phải thể hiện rõ, nếu không, người anh yêu cũng xao động, bất an theo thái độ không rõ ràng của anh đấy! Không có được câu trả lời chắc chắn, người anh không yêu cũng không thể hết hy vọng hoàn toàn, anh như vậy... sẽ khiến những người yêu anh rất đau khổ, anh biết không?” Cô nói, giọng khàn khàn, quay lưng đi, không muốn để anh nhìn thấy sự yếu đuối của cô.

“Tình...” Anh chần nản giơ tay ra, nhưng lại không có tư cách an ủi, nhìn chằm chằm bóng dáng cô đơn của cô, không thể ôm cô.

“Thực ra, những người yêu anh đó không hẳn mong chờ đạt được điều gì. Thứ bọn họ cần chỉ là một đáp án chính xác mà thôi. Vậy mà khó đến thế sao?” Từng câu, từng chữ đều là oán giận, không thể nhầm lẫn.

Không phải anh không hiểu, chỉ là...

Tình, xin lỗi.

Anh không nói gì, khẽ nhủ trong lòng những mắc nợ không thể nói thành lời.

Trong đêm khuya, tiếng chuông cửa vang lên, Lưu Tâm Bình vừa tháo trang sức, nằm lên giường thì đã bị ép rời khỏi chiếc giường ấm áp.

Không ngờ, người đứng ngoài cửa là...

“Hàn Vũ?” Cô kinh ngạc thốt lên. Mấy tiếng trước vừa chia tay ở phòng hát, thực không ngờ bây giờ lại thấy anh.

“Anh có thể vào ngồi một lát không?”

“Được chứ!” Cô giơ tay kéo anh, phát hiện nhiệt độ bàn tay anh thấp kỳ lạ, bèn ấn anh ngồi xuống ghế, vuốt mặt anh, cũng lạnh giá...

“Hàn Vũ, anh không sao chứ?” Cô khom người lo âu nhìn anh.

Anh lắc đầu, ngược mắt nhìn gương mặt tuyệt mỹ ấy, trong mắt cô tràn ngập sự lo lắng và quan tâm...

Người con gái này có đủ sự cao thượng, thông minh, lại có nội tâm sâu sắc như vậy, bất luận yêu ai, cô ấy đều có thể hạnh phúc, vì sao... từ trước tới giờ chỉ một mực muốn yêu anh?

Ánh mắt Thẩm Hàn Vũ đầy u ám, anh giơ tay kéo cô xuống, bất ngờ hôn lên môi cô.

Cô hơi sững người, chỉ cảm thấy sự ấm áp của khoang miệng anh cùng sự tiếp xúc, thăm dò mềm mại, tâm hồn thiếu nữ tràn ngập thứ hạnh phúc đau xót, dường như muốn sa vào, mãi mãi không tỉnh lại...

Nhưng cũng chỉ là phút chốc mà thôi!

Cô ra sức đẩy anh, không suy nghĩ, bạt tai anh một cái: “Thẩm Hàn Vũ, anh coi em là cái gì?”

Anh nhìn thẳng cô, thần sắc không thay đổi nửa phần: “Em còn yêu anh không?”

Lại một cái bạt tai bên má: “Anh là đồ khốn nạn!”

Anh dựa vào cái gì mà hỏi cô như vậy? Dựa vào cái gì?

“Anh hiểu rồi!” Anh gạt đầu, đứng lên: “Xin lỗi, anh không nên đến đây.”

Đây là nỗi bi ai của riêng anh, không nên kéo theo bất cứ người nào xuống nước cùng mình. Anh

không có quyền yêu cầu cô không oán, không hận, cô cũng không có nghĩa vụ phải chờ anh mãi mãi.

Anh đi luôn như vậy ư?

Lưu Tâm Bình nhìn bóng dáng cô đơn, lẻ loi của anh, trái tim bỗng chốc chua xót thít chặt. “Thẩm Hàn Vũ, anh đứng lại!”

Anh dừng lại, vừa mới quay người, hương thơm mềm mại ập đến, oán giận đánh anh: “Anh thật quá đáng! Dựa vào cái gì nói đến là đến, nói đi là đi? Đầu tiên là hôn em một cách khó hiểu, sau đó lại rời xa em không một lời giải thích, giả vờ như tất cả chưa từng xảy ra. Em không trách anh, vì chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Nhìn anh thay hết bạn gái này tới bạn gái khác, hết lần này đến lần khác chia tay, em chỉ có thể lặng lẽ đứng gần anh, cùng anh thăng trầm trong thế giới tình cảm... Nhưng vì sao anh lại tới đùa cợt em? Chơi đùa với em như vậy vui lắm à? Vì em yêu anh nên anh có thể gọi cái là em đến, vậy tay thì em đi ư? Em cũng có lòng tự trọng của mình chứ! Anh còn muốn chà đạp lên tình cảm của em đến bao giờ? Em chỉ muốn yên lặng yêu anh, nhìn anh hạnh phúc là đủ rồi, chưa bao giờ yêu cầu điều gì, như vậy cũng khó lắm ư? Vì sao phải hôn bay phách lạc chạy tới tìm em? Vì sao phải giày vò em như vậy? Anh biết rõ... biết rõ em sẽ thấy đau lòng, biết rõ em không thể buông bỏ anh, biết rõ... em đã yêu anh tới mức chẳng còn giữ nổi lòng tự trọng...”

Cô khóc nức nở, mỗi câu lại đánh anh một cái, anh cũng không phản kháng, để mặc cô trút ra hết, tới khi cô đánh mệt, hai tay không biết đã ôm lấy eo anh tự lúc nào, thật chặt.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...” Thẩm Hàn Vũ nâng hai gò má còn vương giọt lệ. “Anh chưa bao giờ muốn làm em tổn thương.” Rồi anh cúi xuống hôn cô với sự day dứt ngập lòng.

Cô nhắm mắt, lệ tuôn rơi, trái tim tan vỡ đau xót hưởng ứng anh, vì cô biết đây là cơ hội duy nhất để có thể ôm anh, cô không muốn buông rơi. Cô biết như vậy là rất ngốc, nhưng cho dù chỉ có một đêm, chỉ cần có thể ôm anh chân thực đến thế, lấy nhiệt độ cơ thể mình để sưởi ấm trái tim lạnh lẽo, trống rỗng của anh, cô cũng cam tâm tình nguyện!

“Tâm Bình...” Anh kịp thời dừng lại, vẻ mặt phức tạp nhìn cô chằm chằm. “Nếu anh là em, anh sẽ lập tức buông tay.”

“Em biết.” Nhưng cô không muốn. Hai tay càng ôm anh chặt hơn, ngẩng đầu chủ động tiếp tục nụ hôn còn dang dở.

Đêm nay, cô đã giữ được anh.

Sau đó, cô vào phòng tắm, quấn khăn tắm rồi bước ra, anh đã mặc lại quần áo, trầm mặc hút thuốc bên đầu giường. Cô nhìn chăm chú gương mặt trong màn khói thuốc dày đặc, anh không nói gì, chỉ mãi

miết hút thuốc. Cô cười đau khổ, không định làm khó anh, chủ động mở miệng hỏi: “Phải về à?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô.

Câu này không chỉ mang nghĩa đen, mà còn có ý hỏi anh: Chỉ như vậy ư? Như bao năm trước, không có bắt đầu, cũng chẳng có kết thúc.

©STE-NT

“Đừng nhìn em như thế, khiến em mất tự nhiên, em cũng muốn giữ anh lại nhưng có thể làm vậy không? Anh có cho phép em làm vậy không?”

Thẩm Hàn Vũ im lặng một lúc, dập tắt đầu thuốc, nghiêm túc nhìn cô: “Tâm Bình, anh rất cảm ơn em đã đối tốt với anh, luôn bên anh khi anh cô đơn, tuyệt vọng nhất, nhìn những người phụ nữ bên anh đến rồi đi, em chưa bao giờ rời một bước, anh không phủ nhận, đêm nay tới tìm em là mượn một cách khác để trốn tránh vài việc nào đó, điểm này em cũng rất rõ, nhưng em vẫn giữ anh lại, khi anh cần em nhất thì em đến, dùng tình cảm dịu dàng để ôm anh, cho anh tình yêu và sự chân thành đáng quý nhất của người con gái, chính vì vậy, sự khoan dung vô tư của em càng khiến anh xấu hổ...”

“Anh không cần giải thích với em...” Mọi việc đêm nay đều là tự nguyện, anh không cần phải có áp lực, càng không cần day dứt, cho dù anh là người đàn ông đầu tiên của cô.

“Nhưng anh nghĩ, vì anh biết trên thế giới này, người con gái yêu anh nhất mà anh cũng nên yêu nhất là ai, vì vậy anh thực sự muốn đối diện với em, cũng là đối diện với chính mình.” Anh đứng lên, bước từng bước kiên định tới trước mặt cô, chỉ vào ngực mình, nói từng câu, từng chữ: “Trái tim trong này đã có một lỗ hổng, bất luận em bỏ ra bao nhiêu tâm sức cũng không thể lấp đầy nó, anh là người đàn ông khiếm khuyết, vì vậy không dám tùy tiện lấy bản thân khiếm khuyết này ra để khinh nhờn em, em xứng đáng có được thứ tốt hơn, còn anh, chẳng thể chắc chắn cho em được thứ gì, cho dù có cố chấp đến cùng, có thể em cũng không đạt được gì, như vậy cũng không sao chứ?”

Lưu Tâm Bình không ngờ anh có thể nói những lời này với cô, xúc động lắc đầu, lệ tràn khóe mi: “Không sao, không sao...”

Thẩm Hàn Vũ nâng mặt cô lên, ngón cái vẽ theo vệt nước mắt: “Không cần anh nói, em cũng biết rõ, em đối với anh có một ý nghĩa khác. Tuy đây không phải tình yêu nhưng anh hy vọng có một ngày nó sẽ trở thành tình yêu. Em có tình nguyện ở bên anh tới lúc đó, cùng anh hàn gắn chỗ hổng của trái tim này, đặt em một cách hoàn chỉnh vào đó không?”

Cô cắn môi, không nói nên lời, chỉ có thể gật đầu, rồi lại gật đầu lần nữa, giọt lệ rơi xuống nóng hổi.

Anh nặng nề thở dài, ôm lấy cô một cách thân mật, tuy không phân biệt rõ quyết định này là đúng hay sai, nhưng anh cũng sợ lần này lại bỏ lỡ một người con gái tốt...

Mỗi lần sai lại phải gánh thêm một phần hổ thẹn, một phần tội lỗi, trái tim đã nghìn loét trăm lở, anh thực sự hy vọng lần này có thể khác, anh không muốn sai thêm nữa, cái cảm giác càng tìm kiếm lại càng trống rỗng thật đau khổ, giày vò biết mấy.

Chương 10: Sự Vương Vãn Của Mùa Thu

Nếu như còn có thể sống thêm một ngày, em muốn dừng cảm nói cho anh biết: Em yêu anh!

Dâng tặng anh sự đẹp đẽ của vên vện hai mươi tư tiếng đồng hồ cuối cùng em có.

Chờ đợi kiếp sau hóa thành con ve sầu mùa thu hát cho anh nghe khúc ca du dương mùa hạ.

Chương 10: Mất cân bằng

Tuần cuối cùng trước khi đi Anh huấn luyện, quan hệ giữa Thẩm Hàn Vũ và Thẩm Thiên Tình trở nên xa cách, như cố ý, lại như vô tình.

Anh bận, cô cũng bận, ít có cơ hội ngồi xuống tâm sự, lúc ở cùng nhau cũng thường rơi vào cục diện bế tắc, lạnh lẽo không lời. Khi cô không nói gì, chỉ dùng ánh mắt trầm tư mà nhìn anh chăm chú, anh sẽ lẩn tránh theo bản năng.

Không nhớ bắt đầu từ khi nào, cô không còn ngủ cùng giường với anh, có lẽ là do phát hiện đã có người khác ngủ bên anh, không còn chỗ chứa cho cô nữa.

Không nhớ bắt đầu từ khi nào, nụ cười của cô ít đi, có lẽ là từ đêm đó, khi cô hỏi anh: “Trong lòng anh rốt cuộc yêu ai?” Cùng với sự im lặng của anh, nụ cười của cô cũng vắng lặng theo.

Từ hôm phát hiện Lưu Tâm Bình đứng cạnh anh, rất ngọt ngào, hạnh phúc gọi tên anh, cô cũng không còn gọi anh là “anh trai” nữa.

Tiếng gọi “Hàn Vũ” dịu dàng của chị Tâm Bình có lẽ đã chạm được vào trái tim anh, nhưng lại làm linh hồn cô đau đớn.

Thế là cô cũng thử dùng âm thanh vương vít đó để gọi anh, nhưng lại bị anh gõ nhẹ lên trán, nghiêm túc uồn nắn: “Anh là anh trai em, đúng là không biết lớn bé gì cả!”

Không giống nhau, bất luận có gọi thế nào cũng không thể như nhau, người khác cất tiếng gọi dịu dàng có thể đổi lại cái ôm yêu thương thân mật, còn cô, thứ nhận được chỉ là sự quở mắng.

Không phải cô không muốn gần gũi anh, mà là anh từng bước đóng cửa trái tim, không cho cô lại gần.

Một tuần trước khi chia xa, lẽ ra nên biết trân trọng, nhưng họ lại lãng phí quãng nó đi trong sự bẽ tắc, im lặng. Ngày anh lên đường, cô xin nghỉ nửa ngày để tiễn anh ra sân bay. Trước khi anh lên máy bay, cô lặng lẽ nói với anh chỉ đủ để mình anh nghe thấy: “Cho dù thế nào, em vẫn đợi anh.”

Anh không quay đầu, và những giọt nước mắt của cô rớt xuống đằng sau tấm lưng không muốn lưu luyến của anh.

Ba tháng sau, anh trở về đúng hạn, chị Tâm Bình nói muốn ở nhà chuẩn bị vài món ngon để anh mời khách, ngữ khí ngọt ngào như đánh vào trái tim cô, hỏi Hàn Vũ của cô thích ăn gì...

Cô tưởng rằng có thể đọc được dấu vết thương nhớ trong mắt anh, nhưng khi anh trở về, người đầu tiên anh ôm là chị Tâm Bình, dấu vết thương nhớ giữ lại cho người phụ nữ trong vòng tay anh.

Còn cô, chẳng có gì cả.

Nhìn bọn họ tình thâm ngọt ngào, ánh mắt đùng đùng đưa liếc nhìn nhau trong sự hiểu ý vô tận, trái tim cô... rất đau! Đau tới mức không thể chịu đựng nổi nỗi đau đặc sệt dường như tràn ra khỏi cổ họng, buộc cô phải dùng thứ gì đó để nén xuống, thế là một nửa chai rượu vang mà cô chuẩn bị cho anh đã lặng lẽ trôi xuống bụng.

Nỗi nhớ của cô, không ai có thể nói rõ; sự dịu dàng của cô, không ai có thể thu nhận; đến trái tim đau đớn cũng không có chỗ để diễn tả.

Tiếp khách xong, Thảm Hàn Vũ dìu Thảm Thiên Tình đang say bí tỉ vào phòng nghỉ ngơi, vắt khăn nóng giúp cô lau mặt.

“Em nhất định phải khiến anh lo lắng mới được ư? Không biết uống mà còn uống nhiều thế...” Anh thở dài, vén mái tóc ẩm ướt của cô.

Sự khác thường của cô đêm nay e rằng đến Tề Quang Ngạn và Tâm Bình cũng nhận ra.

Tề Quang Ngạn còn xắn tay áo lên, khẽ hỏi: “Cậu khẳng định đây là lần đầu tiên Tiểu Tình uống rượu à?” Trong chốc lát, cô đã nốc hết nửa chai rượu, mọi người đều bị cô dọa cho sợ hãi.

“Nghe nói thế.” Anh đáp với vẻ mặt vô cảm, đổ sạch cốc rượu, không cho Thảm Thiên Tình uống thêm một ngụm.

Chia xa đã ba tháng, việc anh nên làm là ở bên bạn gái, bộc lộ nỗi nhớ nhưng, nhưng anh lại tiễn bạn gái về, giữ con bé uống tới mức say bí tỉ này lại bên cạnh.

Thảm Hàn Vũ, mày đang làm gì?

Thắm Thiên Tình, em đang làm gì?

Anh nhắm mắt, trái tim mâu thuẫn không thể cho bản thân đáp án.

Anh đứng lên định đổi khăn lạnh, cô giơ tay ngăn lại, không cho anh đi: “Vũ...”

Anh cứng người, không thể di chuyển.

Cô quán lấy anh, vùi mặt vào vai anh: “Em không muốn gọi anh là “anh trai”. Vốn dĩ anh không phải anh trai em, tại sao phải ép em chấp nhận thân phận anh em? Anh có biết không... em đau khổ biết bao. Em không cam tâm, nếu em không phải em gái anh thì có thể cạnh tranh công bằng với họ không?”

“Tình...” Hiểu rõ là một việc, nghe chính miệng cô nói ra lại là việc khác, anh chấn động, không nói nên lời.

“Em không muốn chúng ta là anh em, em chỉ muốn yêu anh, dành cho anh tình cảm của một người con gái đối với một người con trai, rõ ràng em yêu anh hơn bất kỳ người con gái nào anh từng qua lại, từ nhỏ đã yêu, bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi... Vì sao anh không thấy, thà ôm họ cũng không nhìn em một cái... Không, thực ra anh có thấy, anh hiểu rõ hơn ai hết, nhưng anh không cần em... Anh không cần em... Năm mười lăm tuổi vứt bỏ em, năm hai mươi ba tuổi lại vứt bỏ em lần nữa...”

“Không phải như vậy!” Thực sự không phải... Là tình yêu ruồng bỏ bọn họ...

Cảm giác ấm nóng lan dần lên vành mắt, rớt xuống trông mắt mịt mờ ánh nước, hoà trộn nước mắt của anh và cô, tràn khỏi khoé mi, anh ôm cô thật chặt, trái tim đau đớn, hôn lên môi cô.

Từng giọt nước mắt thắm lạnh rớt xuống giữa hai làn môi đang quấn quýt giao nhau, mặn chát, vừa đắng vừa ngọt, dệt thành sự đau khổ bám vào tâm can, đục khoét con tim... Đó là dư vị của tình yêu, đối với họ, là dư vị của thứ tình yêu xa xỉ tột cùng...

Sau cả một đêm ngắm nhìn gương mặt lặng lẽ say ngủ của cô, trước khi trời sáng, anh rời khỏi phòng, đồng thời, mọi nỗi đau khổ, tình yêu sâu đậm hay sự ngọt ngào đều được để lại đêm qua, những tâm sự, vướng mắc không thể nói ra ấy lại một lần nữa được ép trở về nơi sâu thẳm không nhìn thấy đáy của tâm hồn, mãi mãi không mở ra.

Anh tới chỗ Tề Quang Ngạn một chuyến. Sáng sớm đã bị quấy rầy, Tề Quang Ngạn vẫn còn ngái ngủ, nhìn anh đứng ngoài cửa với vẻ mặt ngơ ngác.

“Tôi chỉ hỏi cậu một câu... Cậu nghiêm túc với Tình chứ?”

“Hả?” Sáu giờ sáng bấm chuông cửa nhà anh chỉ để hỏi câu này ư? Anh cắn răng, khó chịu trả lời: “Rất nghiêm túc! Nghiêm túc tới mức cho dù ba giờ đêm cậu đến ấn chuông cửa, tôi cũng không dám vùng nắm đấm đánh anh vợ tương lai!”

“Được, vậy thì hãy theo đuổi đi, nếu theo đuổi được, con bé sẽ là của cậu.” Về mặt anh dõ dạc, giọng nói không bộc lộ rõ tâm trạng bất ổn.

Tề Quang Ngạn sững sờ, cơn ngái ngủ bị dọa cho chạy sạch: “Cậu nói thật hay đùa đấy?” Lúc trước còn sống chết phản đối, chỉ thiếu nước trở mặt với anh cơ mà?

“Nghiêm túc hết mức.”

“Vậy có kèm thêm điều kiện không?” Đột nhiên tốt với anh thế, anh hơi sợ!

“Yêu cầu duy nhất của tôi là đem lại hạnh phúc cho Tình, mãi mãi, không được để con bé đau khổ.”

“Không vấn đề gì, anh vợ...” Tề Quang Ngạn hớn hờ gọi.

“Đừng gọi sớm thế, bao giờ theo đuổi được hẵng gọi cũng chưa muộn.”

“Được rồi, được rồi, cậu đợi đấy mà xem!”

Thẩm Hàn Vũ gạt đầu, đã thành công một nửa, còn có vấn đề gì chứ!

“Còn nữa, trước khi kết hôn, cậu ngoan ngoãn chút cho tôi, không được linh tinh với con bé, nếu không tôi sẽ lột da cậu đấy, dao phẫu thuật của tôi vẫn chưa giải phẫu người sống đâu.” Lạnh lùng nói xong, anh quay người rời đi.

Này, cái kiểu dọa dẫm này rất là biến thái nhé!

Tề Quang Ngạn còn muốn phản kháng, sự bất mãn làm ngực anh ngột ngạt.

Sương mờ sáng sớm chưa tan, Thẩm Hàn Vũ một mình đi trong làn sương đó, hơi lạnh ngấm vào da thịt nhưng anh không có bất cứ cảm giác gì vì linh hồn đã buốt giá từ lâu.

Anh đã đánh giá quá cao bản thân, tưởng rằng mình có đủ lý trí để khống chế, nhưng rồi đau đớn phát hiện ra, đối diện với cô, anh hoàn toàn yếu đuối tới mức không chịu nổi một đòn. Anh có thể để linh hồn chìm trong vực thẳm tội ác, không thấy ban ngày, nhưng còn cô? Cô trẻ như vậy, còn cả một tương lai dài đẹp để, sao có thể kéo cô xuống địa ngục, cùng anh muôn kiếp không trở lại?

Anh nên buông tay từ lâu, nhường cô cho người nào có thể hứa hẹn mang lại cho cô một cuộc đời đầy hy vọng, và anh tin, Tề Quang Ngạn có thể.

Anh trai đang tránh cô!

Chẳng mấy chốc, Thẩm Thiên Tình đã phát hiện ra điều này.

Anh dường như hạn chế hết mức khoảng thời gian hai người ở một mình. Trước đây, họ còn có thể vô tình cùng ăn cơm, đi dạo, nhưng bây giờ, không phải thêm Lưu Tâm Bình thì lại mời Tề Quang Ngạn làm khách, có lần còn vút vé xem phim cho Tề Quang Ngạn để anh ta đi xem cùng cô.

Anh rốt cuộc đang làm gì? Anh muốn đẩy cô cho Tề Quang Ngạn ư?

Lẽ nào anh không hiểu, ngoài anh, trong lòng cô không thể chứa thêm người đàn ông nào khác? Anh nên biết làm vậy sẽ khiến cô đau lòng biết bao chứ?

Còn nếu không phải, tại sao gần đây thời gian anh và cô ở bên nhau ngày càng ít đi, cơ hội ở cùng Tề Quang Ngạn thì ngày càng nhiều? Lẽ nào là do anh ra sức thúc đẩy?

Mọi việc anh làm hết lần này tới lần khác khiến trái tim cô tổn thương.

Có một lần, bốn người hẹn nhau cùng đi chơi nhưng khi dùng cơm, anh nói muốn đi xem phim.

Được, cô không có ý kiến nhưng anh lại từ chối đi cùng cô.

“Vì sao?” Cô nhìn anh bằng ánh mắt tổn thương.

“Tiểu Tình Tình, em phải thông cảm cho người đàn ông đang yêu chứ, em cứ nửa bước không rời cậu ấy như vậy, làm kỳ đà cản mũi, sẽ cướp đi “hạnh phúc và lợi ích” của anh trai em đó!” Tề Quang Ngạn cười rất mờ ám, vẻ mặt ra chiều thâu hiểu khiến Lưu Tâm Bình xấu hổ đỏ bừng mặt.

“Là như vậy à?” Cô nhìn thẳng vào Thẩm Hàn Vũ không chớp mắt, bắt buộc chính miệng anh nói ra.

Thẩm Hàn Vũ lẩn tránh ánh mắt cô, cười khan nói: “Đúng là chỉ có đàn ông mới hiểu đàn ông, chúng ta lên tầng mười tám xem phim nhé!”

Anh cười giả tạo thế, rốt cuộc là để lừa ai chứ?

“Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi, mọi người yên tâm “phát huy tự do” đi, tôi và Tiểu Tình sẽ tự tìm cách giết thời gian.” Tề Quang Ngạn cười ngoác miệng, thuận tay khoác vai Thẩm Thiên Tình.

Thế này là thế nào? Cô đâu phải búp bê bằng tượng đất, tùy ý bọn họ vê tròn nặn dẹt!

“Em không cần, các người muốn đi thì đi, em có thể tự về nhà.” Cô hất bàn tay trên vai ra, lạnh lùng quay người, chạy khỏi nhà hàng.

“Này, Tiểu Tình...” Tề Quang Ngạn kinh ngạc, vội vàng đuổi theo.

“Như thế được không?” Lưu Tâm Bình lo lắng hỏi. Liệu điều này có khiến Tiểu Tình không thông cảm với cô không? Cho dù muốn làm mối cho cô ấy và Tề Quang Ngạn thì cũng có cách hay hơn mà, đâu nhất thiết phải làm cô ấy hiểu lầm rằng anh thấy sắc quên em gái, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của cô ấy chứ!

Nhưng hình như anh cố tình làm vậy...

Cô khẽ nhú mày, nhìn theo bóng dáng đã đi xa, lại nhìn Thẩm Hàn Vũ bên cạnh vô thức nắm chặt tay vịn ghế, tự ép bản thân kiềm chế.

Thực ra, chính anh mới là người muốn đuổi theo nhất?

Khi phát hiện người đuổi theo là Tề Quang Ngạn, trái tim Thẩm Thiên Tình trở nên lạnh giá.

Người nên đến không đến, người không nên đến lại đuổi theo thì có tác dụng gì chứ?

Tình huống này lặp đi lặp lại nhiều lần, Tề Quang Ngạn nhắm mắt theo đuổi, cố chấp chờ đợi, nhưng hình ảnh Thẩm Hàn Vũ và Lưu Tâm Bình thân mật cứ luôn xuất hiện trước mắt, chưa từng quan tâm tới cảm nhận của cô, dù cô có chậm hiểu cũng nhìn ra quyết tâm của anh, nhưng không sao cả, dù sao trái tim tê liệt của cô cũng không thể đau đớn hơn nữa.

Cho tới một ngày...

Dự báo thời tiết nói một cơn bão đang hình thành, khoảng chiều tối sẽ đổ bộ vào đất liền, hôm đó, Thẩm Hàn Vũ không có ca trực, liền về nhà sớm, định bụng chuẩn bị phòng chống bão.

Sau khi ăn cơm xong, người nào về phòng người nấy. Tình trạng này đã duy trì được một thời gian rồi, trước đây họ còn có thể ngồi xuống nói chuyện sau bữa cơm, bây giờ ở cùng dưới một mái nhà nhưng lại mỗi người một nơi.

Một lúc sau, trời trở gió, mấy nhánh cây yếu bị thổi gãy, đập vào cửa sổ sắt khiến anh hơi hoảng. Không lâu sau, đèn điện cũng bị cắt, bốn bề một màu đen kịt.

Chắc gió mạnh đã làm hỏng hệ thống điện ở chỗ nào đó!

Đó là vấn đề đau đầu của điện lực Đài Bắc, dù sao bọn họ cũng đã chuẩn bị nền và đèn pin.

Trước khi đi ngủ, anh cẩn thận nhìn khắp phòng một lần nữa, chắc chắn cửa đã khóa, đang định về phòng, khi đi qua phòng tắm, ở trong bồn vọng ra tiếng gọi khẽ: “Anh ơi...”

Anh dừng bước: “Có việc gì vậy?”

“Chuyện là... em đang tắm, trong này tối quá, quần áo không cẩn thận bị rớt xuống đất, ướt hết rồi...” Giọng cô lúng túng. “Anh có thể...”

Anh nói tiếp giùm cô: “Muốn lấy quần áo hả? Ở đâu?”

“Trong tủ, ngăn đầu tiên.”

Anh gật đầu, tới phòng cô mở tủ quần áo, thuận tay lấy bộ quần áo ở nhà cô thường mặc trên ngăn đầu tiên, nhìn chồng nội y gọn gàng bên cạnh, do dự vài giây mới hỏi: “Có cần quần áo lót không?”

“... Không cần ạ.” Kêu anh làm việc này, xấu hổ muốn chết.

Thẩm Hàn Vũ lấy quần áo xong, gõ nhẹ cửa, quay lưng đi, đưa quần áo vào.

Cửa phòng tắm hé hé mở ra, cô không dám thò đầu nhìn anh, chỉ giơ tay, dựa vào cảm giác dò dẫm tìm vị trí chính xác, vừa chạm vào, chưa cầm chắc, quần áo liền rớt xuống đất, hai người như hẹn ngầm, một người mở cửa, một người quay lưng, đồng thời khom người xuống nhặt.

Đoạn phim dừng hình!

Trong đúng năm giây, không ai có thể tiến thêm một bước, sau đó anh như lỡ tay giết người, hoảng hốt, bối rối quay người trốn chạy, trở về phòng đóng chặt cửa, nhắm mắt thở nặng nề.

Cho dù chỉ liếc một cái nhưng cũng đủ khiến anh nhìn thấy hết cơ thể trần trụi yêu kiều của cô, hình ảnh ấy cứ hiện đi hiện lại trong đầu!

Anh chưa từng nghĩ, cô bé anh từng tấm tắc, thay bím cho, ngày ngày chảy nước mũi chạy theo anh nay đã lớn, mang dáng dấp của một người con gái trưởng thành, cảm dỗ người khác, đủ khiến bất cứ người đàn ông có thân thể và tinh thần bình thường nào cũng phải phát điên...

Dừng lại! Thẩm Hàn Vũ, mày đang nghĩ gì vậy? Đây là suy nghĩ dâm dăng! Sao mày có thể có suy nghĩ hạ lưu vậy chứ?

Một tay anh ấn vào trái tim đang đập điên cuồng trong lồng ngực, nhúu mày, tự thấy căm ghét bản

thân!

Tiếng gõ cửa vang lên phía sau suýt chút nữa khiến anh hét thất thanh và nhảy dựng lên.

“Có... việc gì?” Bộ dạng anh như nhìn thấy nước lũ và thú dữ, chân bước lùi lại phía xa, nhìn chăm chú cửa phòng, giọng nói trầm thấp hoảng loạn đến chính anh cũng không nhận ra.

Thẩm Thiên Tình chủ động xoay nắm đấm cửa chưa khóa.

“Em... em... đã muộn lắm rồi... việc đó...” Anh nói năng lộn xộn, đầu óc hoảng loạn tới mức tê liệt, lúc này anh tuyệt đối không nên ở một mình với cô.

“Anh đang căng thẳng gì vậy?” Xem ra, cô bình tĩnh hơn nhiều, nhìn anh chăm chú.

“Anh... không có!”

“Không có ư? Em là người thân, quen thuộc đến vậy, anh chăm em từ nhỏ tới lớn, cho dù vô tình nhìn thấy cơ thể em, ghê gớm lắm cũng chỉ lúng túng mà thôi, nếu chỉ là em gái, anh không cần phản ứng quá như thế...”

“Anh nói anh không có!”

Thẩm Thiên Tình không để tâm đến sự phủ nhận kịch liệt của anh, tiếp tục nói: “Anh đang lừa em? Hay đang lừa dối chính mình? Nếu thật sự không để ý thì sẽ không có biểu hiện bất thường như vậy. Thực ra, không phải anh không quan tâm đến em như anh vẫn thể hiện, đúng không? Em không hiểu vì sao anh không thẳng thắn đối diện, những thứ đã tồn tại, cho dù anh cực lực phủ nhận, nó vẫn tồn tại...”

“Giữa chúng ta chẳng tồn tại thứ gì cả!”

“Hàn Vũ!”

“Hãy gọi là “anh trai”! Em không được tùy tiện gọi thẳng tên anh như thế!”

“Đừng lấy “anh em” ra làm cái cớ! Em không phải em gái anh, cũng không muốn làm em gái anh!”

“Nếu không làm anh em, chúng ta chẳng là gì của nhau cả, em muốn như vậy ư? Em hy vọng như vậy ư?”

“Anh...” Anh cố chấp đến mức khiến cô tức giận!

Bị dồn ép quá mức, cô không còn quan tâm đến thứ gì nữa, kích động kéo đầu anh xuống, ghé lên hôn.

Mọi suy nghĩ đều tê liệt.

Đầu óc trở thành một loại máy móc, mất khả năng hoạt động, anh chỉ có thể dựa vào bản năng, ôm lấy người con gái đang bám vào anh bằng cả trái tim, khiến anh không thể thở nổi...

Khoang miệng ẩm áp, mềm mại đem đến cho anh vị ngọt ngào ngây ngất nhất, mấy năm nay tìm kiếm, chẳng qua chính là thứ này, có thể khiến tinh thần anh chấn động, không màng tất cả chìm vào trong cảm giác, nhưng đi một vòng lớn mới đau lòng phát hiện, thì ra anh vẫn ở chỗ cũ, chỉ có người con gái ban đầu ấy mới có thể khiến trái tim anh đập loạn nhịp một cách chân thực nhất...

Anh siết chặt vòng tay, mất đi khả năng tự kiềm chế, hai tay lần theo đường cong mềm mại, tham lam muốn cảm nhận nhiều hơn nữa, bù lại cho sự chờ đợi đau khổ những năm qua, bàn tay luồn vào trong áo, chạm vào một thứ tròn trĩnh, mềm mại, cô không mặc nội y...

Trong phút chốc, anh bỗng choàng tỉnh, lấy hết sức đẩy cô ra, hơi thở rối loạn, nặng nề, hỗn hển.

“Thế này mà anh còn nói giữa chúng ta không có gì ư? Anh có thể hôn một người con gái mà anh không có chút cảm xúc như vậy không?”

“Anh có thể!” Anh thực sự có thể! Anh thậm chí còn có thể tê liệt mà làm tình với người con gái mình không yêu!

“Nếu vậy thì anh do dự cái gì? Dù sao em cũng không phải người đầu tiên...”

“Thảm Thiên Tình!” Anh hét lớn, lùi lại một bước, không để cô tới gần. “Em coi bản thân mình là cái gì vậy? Một người con gái tốt không nên tùy tiện nhảy lên giường của đàn ông!”

“Vì sao chị Tâm Bình có thể, còn em lại không được? Anh không công bằng!”

“Vì cô ấy là bạn gái của anh.”

“Vậy anh yêu chị ấy không?”

Anh ngớ người, cứng đờ.

“Anh không yêu chị ấy, đúng không? Vậy vì sao phải lên giường với chị ấy, để chị ấy làm bạn gái của anh?”

“Đây không phải là vấn đề em nên hỏi, cứ tập trung học cho tốt đi, việc của anh không cần em bận tâm.”

“Đó không chỉ là việc của anh, mà còn là việc của em nữa!” Cô ra sức hét lên.

Anh sững sờ, không nói gì.

“Nếu anh thực sự không yêu em, đêm đó sao phải rơi nước mắt, đau lòng hôn em? Những người con gái đó anh rõ ràng không yêu một ai, nhưng anh thà ở cùng họ chứ không quay đầu nhìn em. Chấp nhận em khó đến thế ư?” Cô ai oán hỏi anh, nước mắt lăn dài trên má.

“Chỉ vì em là em gái trên danh nghĩa của anh nên anh mới không thể yêu em ư? Thật là không công bằng! Anh biết không, em ngưỡng mộ những người con gái đó vô cùng. Nếu có thể, em thực sự muốn đổi vị trí với họ, cho dù chỉ có thể đi cùng anh một đoạn đường ngắn ngủi cũng được, còn hơn bây giờ, mắt trừng trừng nhìn anh gần gũi với người phụ nữ khác, đến tư cách để đau khổ cũng không có. Em mới là người yêu anh tới mức thương tâm nhất...”

“Đủ rồi, Tình, đừng nói nữa!” Anh cau mày, kiềm chế để không rít lên.

“Anh sẽ đau lòng ư? Anh có từng để ý những tình cảm bị anh vứt bỏ như giẻ rách không?” Xoa ngón tay lên vùng lông mày đang nhăn lại vì đau khổ, cô cười buồn bã, nước mắt cũng rớt theo.

Thẩm Hàn Vũ nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn đang âu yếm chạm nhẹ khuôn mặt anh, nhắm mắt, ép những giọt lệ vào trong, khi anh mở mắt ra, sự kìm nén trời dậy vùng vẫy từ một nơi sâu thẳm, anh lùi một bước, tạo khoảng cách.

“Đừng ép anh! Tình, anh thực sự đã từng thử, nhưng... xin lỗi, anh không thể... em chỉ có thể là em gái...”

“Anh lừa em!” Cô tuyệt đối không tin anh không yêu cô chút nào!

“Cho dù em tin hay không, đó vẫn là sự thật.” Không dám nhìn gương mặt đau khổ, tuyệt vọng của cô lần nữa, anh rời khỏi cô, quay người bước đi, bước chân đoạn tuyệt!

Đã quen với việc anh đến lúc đêm khuya khoắt, khi nhìn thấy anh toàn thân ướt đẫm ngoài cửa, Lưu Tâm Bình đón nhận không chút nghi ngờ.

Anh ôm chầm lấy cô, hôn một cách say sưa, điên cuồng quấn lấy cô với sự cuồng nhiệt dường như được thổi bùng đến tột độ, nóng bỏng, mãnh liệt, khiến cô không thể chống đỡ.

Bên ngoài, mưa to gió lớn đã ngừng, trong phòng, cảm xúc mạnh mẽ như phong ba bão táp cũng từ

từ lẳng đọng, Lưu Tâm Bình ngồi dậy, mặc thêm áo, xuống giường tìm tủ thuốc, ngồi bên giường bôi thuốc cho anh.

Lúc vừa mở cửa, nhìn thấy trán anh chảy máu, cả người ướt sũng nước mưa, cô đã giật mình kinh hãi.

“Sao thế này?” Cô vừa hỏi vừa bóc băng dán.

“Khi đến, chẳng may bị ngã vào cành cây nên bị cào xước mặt.”

Xử lý xong vết thương, cô quan tâm hỏi han: “Xảy ra chuyện gì à?”

Nếu không, anh sẽ không đến tìm cô trong đêm bão, cô cảm nhận được sự tuyệt vọng, bất lực của anh.

Anh ôm cô, khi mặc sức vấy vùng trong cơ thể cô, nước mắt anh vẫn không ngừng rơi.

“Không có!” Anh quay người lại, đầu óc mơ màng muốn ngủ.

“Đừng giấu em!” Cô không cho phép anh trốn chạy, giơ tay lật anh lại, đúng lúc thấy hai dòng lệ trào ra từ khoé mắt anh. “Hàn Vũ, anh như vậy khiến em lo lắng!”

“Anh chỉ... muốn mất đi cảm giác thôi.” Dùng mức độ cao nhất của giác quan làm tê liệt sự tuyệt vọng của linh hồn, anh biết mình rất thối nát, nhưng chẳng sao cả, chỉ cần có thể quên đi đau khổ, không nghĩ tới gương mặt đầy nước mắt đó, anh không quan tâm bản thân mình thối nát thế nào!

“Là vì Tiểu Tình à?” Cô nói ra một câu đáng kinh ngạc, khiến anh nhìn cô sửng sốt.

“Không cần ngạc nhiên thế đâu, từ lâu em đã thấy sự bất thường rồi, tình cảm giữa hai người quá lạ lùng, không giống tình cảm anh em.”

“...” Anh cười khẽ, vẻ mặt thất thần. “Em muốn anh nói gì? Thừa nhận mình rất biến thái ư?”

Cô lắc đầu, nói khẽ: “Từ khi em quen anh, bên anh chưa bao giờ thiếu phụ nữ, bạn bè ai cũng nói anh không tốt, khuyên em đừng nghiêm túc với anh. Nhưng em vẫn cố chấp tin rằng, anh không phải loại người đùa giỡn với tình cảm và cơ thể phụ nữ, tuy tình yêu của anh bắt đầu rất nhanh, kết thúc cũng rất chóng vánh, hết cuộc tình này lại đến cuộc tình khác, chưa bao giờ thấy anh nản lòng, nhưng... em vẫn không tin, người đàn ông dịu dàng như vậy có thể hư hỏng tới mức nào chứ, rốt cuộc là vì sao? Anh không yêu họ, nhưng động cơ qua lại với họ là gì?

Từng lần, từng lần quan sát, mãi tới sau này em mới hiểu bọn họ đều có chung một điều, rất giống

một người ở một điểm nào đó, có thể là đôi mắt, cũng có thể là cái mũi, khuôn miệng, lông mày, thần thái, thậm chí là lúm đồng tiền hai bên má. Anh chỉ dùng cách này để gom góp hình dáng người con gái anh nhớ nhung sâu sắc trong ký ức, gửi gắm tình cảm không thể thổ lộ tận nơi sâu thẳm trái tim. Nhiều lần anh biết một cách mâu thuẫn rằng cho dù có giống thế nào, họ vẫn không phải là cô ấy, không thể thay thế cô ấy, thế là hết lần này đến lần khác, anh phạm phải lỗi tương tự, cũng từng lần, từng lần thất vọng.

Tình cảm trôi nổi không thể dừng lại. Thực ra, bọn họ chưa bao giờ cho rằng anh lãng nhãng, ngược lại, chính vì tình cảm của anh quá sâu đậm nên mới để mặc bản thân rơi vào vùng nước xoáy đầy tuyệt vọng, không quay đầu lại được.

Em ghen tỵ với người con gái may mắn đó, cũng rất giận cô ấy vì sao không giữ lấy anh, khiến anh đau thấu con tim, không thể không ở bên người con gái khác để chữa trị vết thương. Cho tới khi nhìn thấy Tiểu Tình, dần dần gom góp hình dáng những người con gái anh từng qua lại, em đã hiểu tất cả. Chính em cũng không phải ngoại lệ, anh từng nói, em có đôi mắt rất đẹp, rất có hồn, vì vậy anh thường vô tình vượt lông mày em với vẻ thất thần. Có lẽ đến anh cũng không phát hiện ra, chỉ lúc ấy, em mới có thể tìm được chút dấu vết của tình yêu khi ở bên anh, không phải dành cho em, mà là thông qua em để nhìn người con gái anh yêu sâu đậm nhưng cả đời không thể chạm tới. Em không ghen với cô ấy mà thậm chí còn thông cảm với cô ấy, tuy cô ấy có trái tim anh nhưng khoảng cách của cô ấy và anh còn xa hơn em rất nhiều...”

“Đủ rồi!” Anh tức giận ngắt lời cô. Chưa từng có người nào phân tích thấu đáo đến vậy, thậm chí đến tâm sự khó hiểu mà anh không dám đối mặt cũng bị vạch trần...

Thà là phần nộ còn hơn sợ hãi, sợ rằng qua đôi mắt sáng bừng của cô, anh có thể nhìn rõ bản thân mình...

“Em nói những điều này không phải để mở ra vết thương lòng của anh mà chỉ muốn cho anh biết, em hiểu sự bất lực của anh, vì vậy, bất cứ lúc nào em cũng sẽ ở bên cạnh, tiếp thêm sức lực cho anh để anh chống đỡ tiếp.” Sự dịu dàng như nước của cô nhẹ nhàng xoa lên gương mặt anh, đi sâu vào trái tim, bao dung cho tâm hồn tăm tối không cách nào được người đời chấp nhận của anh.

Đôi mắt rung rung, anh sợ hãi, đau đớn ôm chặt cô, run rẩy khàn khàn: “Vì sao không phải là em...”

Vì sao... Vì sao người anh yêu không phải là cô?

Lưu Tâm Bình mở rộng cánh tay, đón nhận sự yếu đuối của anh, anh như đứa trẻ, vùi trong mùi thơm nhẹ nơi ngực cô, bắt lực rơi lệ.

Chương 11: Cắt Đứt Tình Yêu

“Chúng ta kết hôn đi!” Đêm đó, sau khi khóc cạn nước mắt trong vòng tay cô, anh nói ra một câu khiến người khác giật mình.

Khi đó, cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nghi ngờ mức độ tỉnh táo của anh: “Anh... chắc chắn chứ?”

“Anh chắc chắn.” Anh kiên quyết gật đầu một cách khác thường.

Sau đó, cô ôm chặt anh, rơi lệ trong lòng anh.

Cô biết, đồng ý với anh như vậy là không sáng suốt, cũng rất rõ anh chỉ đang lợi dụng cô để kiểm chế thứ tình cảm lầm đường lạc lối, nhưng cô vẫn đồng ý lấy anh, dùng cả cuộc đời để đánh cược.

Vì cô hiểu, anh đã đi tới bước đường cùng, nửa người lơ lửng bên sườn dốc, anh giơ tay về phía cô, cô không có lý do gì để không nắm chặt, không có lý do gì để giương mắt nhìn anh ngã xuống thịt nát xương tan, cho dù... cuối cùng cô cũng sẽ rơi xuống vực thẳm cùng anh.

Tình yêu vốn dĩ không có lý lẽ, anh vì yêu nên mới lấy cô, còn cô cũng vì yêu anh, đồng thời tác thành cho anh yêu người con gái khác nên mới lấy anh.

Khi Thẩm Thiên Tình biết tin vui, phản ứng của cô bình tĩnh nằm ngoài dự liệu, bình tĩnh tới mức dường như vô cảm.

“Em... không có gì muốn nói ư?” Chính vì cô chấp nhận tin này quá hờ hững nên Thẩm Hàn Vũ cảm thấy bất an.

“Anh muốn em nói gì gì? Chúc mừng ư? Được thôi, anh muốn nghe, em sẽ nói. Chúc mừng anh, “anh trai” thân mến!” Nụ cười ấm áp, trầm lặng của cô chỉ khiến trái tim anh hoảng loạn...

Dường như cố ý, anh năm lần bảy lượt để Lưu Tâm Bình qua đêm trong phòng anh.

Cho tới một đêm, Thẩm Thiên Tình đột nhiên gõ cửa phòng anh, hỏi một câu: “Anh nghiêm túc chứ? Chắc chắn muốn cưới chị ấy?”

Ánh mắt anh đặt ở một nơi khác, không dám nhìn cô: “Anh tưởng rằng anh đã nói rất rõ ràng rồi?”

“Được.” Cô gật đầu, giờ tay chậm rãi mở từng cúc áo. Thảm Hàn Vũ giật mình vì hành động này của cô, nhảy dựng lên, đụng vào chiếc đèn bàn phía sau khiến những món đồ linh tinh rơi xuống đất.

“Thảm Thiên Tình, em đang làm gì vậy?”

“Em không còn yêu cầu nào hơn, ít nhất đêm nay, hãy coi em là người phụ nữ bình thường, dù sao anh cũng có thể lên giường với người phụ nữ mà anh không yêu, chẳng phải sao?”

“Thảm Thiên Tình! Em coi anh là cái gì? Nếu như đến em gái của mình mà còn dám linh tinh, anh có còn là người không?”

“Em không phải em gái anh, anh muốn em nói điều đó mấy lần nữa đây? Em không muốn làm em gái anh, anh có thể không yêu em, nhưng em căm thù anh mượn cớ “anh em”!”

“Em là em gái anh! Trong lòng anh, em mãi mãi là em gái anh, cho dù em có thừa nhận hay không!” Anh thở nặng nề. “Mặc quần áo vào, lập tức rời khỏi phòng anh!”

“Hóa ra, em chủ động dâng tận cửa, anh cũng không thèm.”

Cô cười khẽ, đau khổ mặc lại quần áo, thất thần rời đi.

Thảm Hàn Vũ như đã ép khô sức lực của bản thân, đổ sụp người xuống đất, ôm đầu vẻ mâu thuẫn.

Anh đã đi tới bước này mà vẫn chưa chém đứt được sự dây dưa giữa bọn họ ư? Phải chăng anh cần vĩnh viễn trốn chạy, không bao giờ gặp lại cô nữa thì mới có thể đoạn tuyệt hoàn toàn?

Sau hôm đó, cô như biến thành người khác, cuộc sống đơn thuần đột nhiên trở nên đa sắc. Cô không còn từ chối hẹn hò với Tề Quang Ngạn, ai có cảm tình với cô, cô đều hào phóng đón nhận, sự tồn tại của họ khiến cô cảm thấy mình vẫn còn có người quan tâm, để ý.

Chẳng mấy chốc đã qua nửa tháng, Thảm Hàn Vũ mấy lần gặp đàn ông đưa cô về nhà, đến trước cửa còn hôn tạm biệt, hơn nữa đều không cùng một người!

Mới đầu còn thấy Tề Quang Ngạn, nhưng sau này cậu ta hoàn toàn mất tăm mất tích, trong khi các mối quan hệ của cô lại càng xuất sắc vượt trội, có lần, anh còn nhìn thấy gã trai đưa cô về thò tay vào trong áo cô...

Anh suýt chút nữa nhảy ra giết người!

Ngày hôm đó, giữa họ xảy ra mâu thuẫn nghiêm trọng nhất từ trước đến nay, thậm chí anh còn nói năng tùy tiện: “Thảm Thiên Tình, em nhất định phải biến mình thành kẻ đê tiện thế à? Em có biết hành

vì của em bây giờ rất giống gái điếm hay không?”

“Anh dựa vào cái gì mà nói em như vậy? Chính anh cũng đâu còn trong sạch! Vì sao anh cũng có thể vui đùa còn em thì không? Bởi em là đàn bà à?”

Bốp!

Một cái tát là câu trả lời của anh.

Anh hy vọng thức tỉnh cô nên mới ra tay nặng như vậy.

Cô khóc, xoa bên má đau rát, đau khổ nói: “Cái tát này chính là hồi đáp của anh đối với tình cảm của tôi... Thảm Hàn Vũ, tôi sẽ ghi nhớ! Uổng công chúng ta biết nhau cả đời. Anh quá không hiểu tôi rồi, anh tưởng tôi quan tâm đến trinh tiết ư? Trinh tiết vì sao quan trọng, vì phải giữ lại cho người đàn ông quan trọng nhất, nếu người đàn ông này không thêm, vậy tôi còn câu nệ làm gì? Anh không yêu tôi, tôi chỉ muốn tìm kiếm chút cảm giác tình yêu bên người đàn ông khác thôi, anh không có quyền ngăn cản!”

Lời của cô đã kích anh mạnh mẽ, anh ngăn người nhìn cô chạy ra khỏi cửa, thậm chí không còn sức để đuổi theo.

Từ nhỏ, mọi người đều nói cô là kẻ nổi loạn, nhưng cô chẳng quan tâm đến cảm nhận của người khác, đúng sai rõ ràng, chỉ cần người không phụ mình, mình sẽ không phụ người, giống như hồi tiểu học, cô giáo chủ nhiệm vu oan cho cô, cô liền cá với đám bạn học xem quần lót của cô giáo màu gì, để cô ấy lộ ra phần tế nhị. Đến trinh tiết của bản thân, cô quan tâm cũng chỉ vì người cô quan tâm để ý đến.

Cô có logic suy nghĩ độc đáo, không ai có thể thay đổi được, có lúc, anh cảm thấy chính mình đã dạy cô yêu hận phân minh.

Nhưng bây giờ, cũng chính là anh tự tay hủy hoại tình yêu của cô, lòng nhiệt tình của cô đối với cuộc sống, mỗi câu nói của cô đều nặng nề gõ vào trái tim anh, đóng dấu vào đầu anh.

Tồn thương mà anh gây ra không thể bù đắp, nhưng còn Tề Quang Ngạn? Thăng cha này đang làm gì? Chẳng phải luôn miệng nói yêu Tình nhiều thế nào ư? Vì sao lại khoanh tay đứng nhìn, mặc kệ cô ấy sa chân xuống hố?

Nghĩ tới đây, anh chạy ra ngoài.

“Có chuyện gì?” Tề Quang Ngạn để anh vào phòng, sắc mặt sa sầm, đến nước cũng không rót.

“Tình có đến chỗ cậu không?”

“Lạ nhỉ, cô ấy là em gái cậu chứ đâu phải em gái tôi, sao lại tới chỗ tôi tìm cô ấy?” Tề Quang Ngạn châm chọc đáp.

“Tôi và cô ấy xảy ra vài chuyện không vui...” Nói tới đây, Thẩm Hàn Vũ dừng lại, nhìn Tề Quang Ngạn. “Cậu và Tình rốt cuộc là có chuyện gì, gần đây cậu không quản những hành động của con bé sao?”

“Quản thế nào?” Tề Quang Ngạn nhướn mày vẻ mặt có phần giễu cợt. “Tôi cùng lắm cũng chỉ là một trong số rất nhiều bạn trai của cô ấy. Thực ra, như vậy cũng chẳng có gì không tốt, trước khi kết hôn, mọi người đều có quyền kết bạn, có thêm vài người để so sánh, chẳng phải cậu cũng vậy ư?”

Thẩm Hàn Vũ sa sầm nét mặt, chậm hiểu hơn nữa cũng cảm nhận được sự cố ý của Tề Quang Ngạn: “Tiểu Tề, tôi đang nói chuyện với cậu về Tình, cậu đừng từng từ từng chữ đều nhằm vào tôi.”

“Thế ư?” Tề Quang Ngạn cười. “Cậu đúng là đồ tiêu chuẩn kép. Phụ nữ từng chơi qua đêm không hết, không ngờ một ngày nào đó sẽ có báo ứng, chính em gái mình cũng sẽ bị người ta đùa giỡn ư?”

Bình! Bàn trà bị đập đổ, Tề Quang Ngạn ngã xuống nền nhà, máu mũi chảy ròng ròng, nắm đấm của Thẩm Hàn Vũ vẫn đang giơ ra giữa không trung, tức giận nhìn bạn mình: “Những lời này mà cậu cũng có thể nói ra, sao tôi có thể tin là cậu yêu con bé, trân trọng con bé chứ!”

Tề Quang Ngạn không thềm đề ý, đứng lên, lấy tay lau vệt máu trên mặt: “Nói cách khác, cậu yêu cô ấy, trân trọng cô ấy hơn tôi ư? Vậy thì cậu đi mà làm! Vì sao còn giả vờ nhường cô ấy cho tôi, để tôi trở thành trò cười cho thiên hạ? Thẩm Hàn Vũ, cậu đạo đức giả khiến tôi buồn nôn!”

Thẩm Hàn Vũ biến sắc, tức giận trách mắng: “Cậu nói linh tinh gì vậy? Tình là em gái tôi!”

“Em gái ư? Có anh em nào biến thái như các người không? Động một tí là ôm nhau cùng ngủ. Anh trai kết hôn, em gái hôn bay phách lạc, đến nỗi khi tôi hôn cô ấy, làm tình cùng cô ấy, cô ấy cũng rút nước mắt, miệng gọi tên cậu!”

Bình! Thẩm Hàn Vũ lại tung một cú đấm: “Cậu muốn nói tôi thế nào cũng được, dù sao tôi đã là một đồng bunn lầy rồi, nhưng tôi không cho phép cậu sỉ nhục cô ấy!”

“Nói động đến cô ấy một chút cũng không được ư! Nếu cậu thực sự quan tâm đến vậy, sao không giành lấy cô ấy, phải để cô ấy tìm kiếm sự an ủi bên người đàn ông khác?” Tề Quang Ngạn nổi điên, không chịu được cũng đấm trả một cú vào má trái anh.

Thẩm Hàn Vũ hơi lão đảo, cắn răng chịu đau, lao vào quần nhau với Tề Quang Ngạn: “Tôi từng cảnh cáo cậu, không cho phép cậu linh tinh với Tình, nếu cậu thực sự yêu con bé, vì sao không thể kiên nhẫn chờ đợi, bao dung con bé...”

“Vì tôi còn có lòng tự trọng, cho dù có yêu cô ấy thế nào, tôi cũng không cho phép một người con gái chà đạp lên tình cảm của tôi như thế! Tôi và cô ấy căn bản chẳng có gì, cậu nghĩ xem, một người con gái lên giường với tôi, trái tim tan vỡ gọi tên một người con trai khác, tôi còn biết làm thế nào nữa? Trên thực tế, hủy hoại cô ấy chính là cậu chứ không phải tôi!” Tề Quang Ngạn ra sức hét to câu cuối cùng, sau đó không nói gì nữa.

Là anh hủy hoại cô?

Tề Quang Ngạn nhìn anh, lửa giận ngút trời: “Tôi đã nói như vậy rồi, cậu còn không chịu nói thật với tôi sao? Thẩm Hàn Vũ, rốt cuộc cậu có coi tôi là bạn không?”

“Cậu muốn tôi... nói gì?” Anh sớm đã không còn lời để nói.

“Nói gì ư? Nói rằng cậu và Tiểu Tình hoàn toàn không có quan hệ huyết thống! Chuyện gì cô ấy cũng kể với tôi cả, nếu cậu còn sống chết lấy thân phận ra làm cái cớ, ngu xuẩn bỏ rơi cô ấy, tôi sẽ đâm chết cậu!”

Thẩm Hàn Vũ ngẩng đầu, nhẹ nhàng lặp lại: “Cô ấy là em gái tôi!”

“Cậu, nói, lại, lần, nữa!” Tề Quang Ngạn nghiêng răng, vẻ như chuẩn bị giết người.

“Cô ấy là em gái tôi!” Anh bình tĩnh lặp lại, không sót một từ.

“Thẩm, Hàn, Vũ!” Năm đám định giơ lên rồi lại buông thõng xuống...

“Cô ấy là em gái cùng cha khác mẹ của tôi.” Lần này, anh nói nhiều hơn vài từ.

Năm đám dừng lại giữa không trung, Tề Quang Ngạn nhìn anh như thấy ma: “Cậu, cậu nói gì?”

“Tình là do nhà tôi nhận nuôi, điểm này cả tôi và cô ấy đều biết, điều duy nhất cô ấy không biết là lý do vì sao cha tôi muốn nhận nuôi cô ấy. Cậu không cảm thấy rất kỳ lạ ư? Lúc đó, một gia đình có hoàn cảnh không được sung túc, nuôi một đứa con đã rất vất vả rồi, có lý gì mà nhận nuôi thêm một đứa con gái nữa để tăng thêm gánh nặng?”

Tề Quang Ngạn ngốc nghếch buông tay: “Cậu muốn nói...”

Thẩm Hàn Vũ lùi lại vài bước, ngồi lên sofa, vùi mặt vào lòng bàn tay: “Cậu tưởng tôi chưa từng

thử ư? Tôi yêu cô ấy hơn ai hết, nếu có thể, vì sao tôi phải buông tay? Cậu không phải tôi, sẽ không hiểu, tôi thấy cô ấy từ nhỏ tới lớn, tình cảm cứ từng chút từng chút chất chồng, sâu nặng biết bao. Cậu biết sinh nhật năm cô ấy mười lăm tuổi, tôi muốn tặng cô ấy cái gì không? Là tình yêu và hạnh phúc cả đời! Nhưng chính vào lúc tôi nói với cha quyết định này, thứ duy nhất tôi nhận được lại là một cái bạt tai và sự thật tàn nhẫn!

Tình chưa bao giờ là trẻ mồ côi, cha cô ấy chính là cha tôi! Không chỉ tôi, ngay cả mẹ tôi cũng không hay biết. Cậu có thể tưởng tượng khi sự việc này bùng nổ đã gây chấn động lớn thế nào trong gia đình tôi không? Mẹ tôi là người phụ nữ truyền thống, cả đời chỉ biết tận tụy vì chồng, vì con, sau khi dâng hiến một nửa thời thanh xuân mới phát hiện chồng mình không chung thủy, đã có lỗi với bà còn đặt chứng cứ của sự phản bội ngay trước mắt bà, ngày ngày nhìn thấy, còn yêu thương nữa! Sự không oán, không hận của bà phút chốc trở thành điều châm biếm! Không ai có thể bình tĩnh chấp nhận sự thật này, cho nên tôi bỏ đi, mẹ cũng sụp đổ.

Bây giờ cậu còn muốn tôi nói gì nữa? Thừa nhận tôi là kẻ có tâm sinh lý bất ổn, yêu chính em gái của mình ư? Vâng, tôi yêu cô ấy! Yêu hơn cậu, hơn bất kỳ người nào, tuy cậu nói tôi bản thiêu cũng được, nhơ nhớp cũng được, tội loạn luân này tôi đã chịu đựng hơn tám năm rồi, không phải chỉ có mỗi lần này!”

Tề Quang Ngạn á khẩu, hồi lâu mới lắp bắp nói: “Tiểu Tình... không biết ư?”

Anh lắc đầu, mặt mũi nhăn nhó: “Đừng nói, cả đời này cũng đừng nói, tội này cứ để mình tôi gánh là được, tội loạn luân rất khó chịu, dù sao cuộc đời tôi đã bị hủy hoại rồi, tôi không muốn hủy hoại cả cô ấy nữa.”

Hóa ra... tất cả những hành động vô tình của cậu ta là vì tình yêu quá sâu sắc, muốn bảo vệ cho người cậu ta yêu nhất.

“Nhưng... như vậy cô ấy sẽ hận cậu chết mất.”

Anh cười đau khổ: “Không sao, cứ để cô ấy hận. Tôi chỉ nhờ cậu thay tôi bảo vệ cô ấy thật tốt, cho cô ấy những thứ tôi không thể, có một ngày, cô ấy sẽ nhận ra cậu mới là sự lựa chọn tốt nhất của cô ấy.”

Cho dù mãi mãi không thể quang minh chính đại yêu cô, có cô, nhưng chỉ cần thấy nụ cười rạng rỡ, vô lo của cô là anh đã cảm thấy đủ rồi.

Anh cam tâm trao cô vào tay người khác, tiếp tục nhiệm vụ thương yêu cô, nhìn cô hạnh phúc, nhìn cô vui vẻ, tới chết cũng không để cô biết tình cảm anh dành cho cô là như thế nào.

Cả đời này, anh chỉ có thể là anh trai cô, khi cô không còn ai giúp đỡ, chỉ cần quay đầu, anh sẽ luôn ở bên, làm chỗ dựa vĩnh viễn của cô: mãi mãi là mái ấm, mãi mãi là anh trai...

Anh... chỉ là anh trai.

Chỉ là... anh trai...

Xoảng! Tiếng chậu cây bị rơi xuống đất lập tức thu hút sự chú ý của họ. Ngẩng gương mặt chưa kịp lau khô giọt lệ lên nhìn, anh và Tề Quang Ngạn cùng hít vào một hơi, không ai phản ứng được gì.

Tiểu Tình... đứng ở cửa từ lúc nào? Đã nghe được bao nhiêu?

Nguồn ebooks: <https://www.luv-ebook.com>

Chết tiệt! Bọn họ nên đóng cửa trước mới phải, chứ không phải chỉ lo đánh nhau!

Sắc mặt cô trắng bệch, quay người, chạy ra ngoài.

Phía sau, hai người đàn ông hoàn toàn ngẩn người, không kịp lấy lại tinh thần.

“Mau đuổi theo đi! Cô ấy chỉ nghe lời cậu, đến lúc này rồi, cậu còn cố sống cố chết bắn khoăn, lo lắng gì nữa? Nhờ may cô ấy nghĩ quẩn thì làm thế nào?” Tề Quang Ngạn giơ tay đẩy anh, anh đột nhiên sợ hãi, co chân chạy.

Tình sẽ nghĩ quẩn ư?

Đúng vậy, hoàn toàn có khả năng đó! Khi giấc mộng đẹp mà một người dùng hết tâm sức cả đời tạo thành bị hủy hoại, việc gì họ cũng có thể làm, đặc biệt là người có cá tính mạnh như cô!

Đây chỉ là giấc mơ! Đây nhất định là một cơn ác mộng, ai đó làm ơn đến nói cho cô hay, là anh sai rồi! Hay cô nghe nhầm? Điều này sao có thể...

Cô và Thẩm Hàn Vũ là anh em? Người đàn ông cô yêu cả đời lại là anh trai ruột của cô! Đây là điều nhục cười tởm tệ gì thế?

Cô co mình lại giữa chạc cây, ôm chặt thân thể run rẩy, cô cảm thấy... rất lạnh, cơn lạnh buốt không thể kiềm chế tràn ra từ trong cơ thể, lạnh thấu tứ chi bách cốt, thậm chí cô... còn yêu thương, nhưng nhớ, luôn muốn trao thân mình cho anh...

Hóa ra, tình yêu đẹp đẽ mà cô ấp ủ hy vọng chỉ là bọt nước, cô bước tới ranh giới cấm kỵ mà không hề hay biết, chỉ cần hụt chân một cái thì sẽ muôn đời muôn kiếp không trở lại được nữa, anh dùng chút

lý trí còn sót lại để giúp cô giữ thăng bằng, nhưng cô khước từ, thậm chí... vô tri oán hận anh!

Cô thà không nghe thấy gì, thà tiếp tục vô tri, còn hơn phải đối mặt với cú đánh của hiện thực tàn nhẫn này...

Bây giờ mới biết, vô tri là một điều hạnh phúc biết bao, vì anh từng nếm qua sự giày vò ấy nên không muốn cô cũng theo gót anh, anh dùng tình cảm để bảo vệ cô song cô lại chẳng biết gì hết, chỉ luôn dùng sự vô tri làm khó anh, khiến anh tổn thương...

“Tình, em xuống đây!” Tìm một lượt các cây có thể trèo gần đây, khi phát hiện dáng người cuộn tròn giữa chạc cây dày đặc, anh nặng nề thở phào một hơi.

Anh hoàn toàn không có bất cứ sự chắc chắn nào, chỉ dựa vào trực giác, nhớ ra thói quen từ nhỏ tới lớn của cô, khi gặp việc gì buồn sẽ tìm cái cây nào đó để giấu mình đi...

Nghe tiếng anh, cô suýt ngã xuống.

“Em nắm chắc chút đi!” Thảm Hàn Vũ thất kinh hét lên, tim gan suýt chút nữa bị cô dọa cho rơi khỏi lồng ngực.

“Anh... anh đi đi.. em không muốn thấy anh...” Cô hung dữ quay lưng, giấu mình trong những tán lá, không muốn anh nhìn thấy.

Cô không có mặt mũi nào gặp anh!

“Anh biết em oán hận anh đã giấu giếm, cho dù thế nào, em xuống trước đã rồi hẵng nói.”

“Em không muốn, anh đi đi!” Cô có tư cách gì mà oán hận anh? Là sự tồn tại của cô gây đổ vỡ cho gia đình anh, cuối cùng cô đã hiểu những lời chửi rủa của mẹ. Là cô khăng khăng yêu anh, ép anh rời đi; cũng vì tình cảm trái với luân thường đạo lý này mà cha bị sốc, phát bệnh, không thể truyền giảng; còn mẹ thì oán hận và chửi rủa cô...

Bà nói cô hủy hoại gia đình bà, cô sẽ không được chết dễ dàng...

Bây giờ cô mới biết, tội chương của mình rất nặng, cô đáng phải chịu những nỗi khổ đó, cô chưa bao giờ có tư cách hét to rằng mình vô tội...

Nếu không có cô, anh hoàn toàn có thể có một cuộc đời tươi đẹp, đây đều là lỗi của cô, cô đã hủy hoại cuộc đời anh, người nên oán hận phải là anh mới đúng!

“Được, em không xuống chứ gì? Vậy thì anh lên!” Thảm Hàn Vũ nói chắc như đinh đóng cột, xấn

tay áo, trèo lên.

“Đừng!” Cô kinh hãi hét lên, không ngăn được anh, nhưng cũng không biết làm thế nào, nhìn khoảng cách giữa hai người càng lúc càng rút ngắn, cô không có can đảm đối mặt với anh, hoảng loạn lùi ra sau, không để ý, bị ngã khỏi cây, Thẩm Hàn Vũ không kịp suy nghĩ gì, lập tức giơ tay kéo cô, nhưng bản thân lại không kịp đứng vững, liền ngã xuống cùng cô.

Anh ôm chặt cô trong vô thức, dùng cả cơ thể để bảo vệ cô, khoảnh khắc rơi xuống đất, anh đau điếng như muốn ngất đi.

“Tình, em có sao không?” Anh nghiêng răng hỏi.

Cô mở mắt sợ hãi, thấy cánh tay anh bị một vết trầy lớn, sưng phồng, có chỗ còn bị chảy máu...

Nước mắt cô không ngừng tuôn, từng giọt, từng giọt rơi xuống: “Vì sao anh không bảo vệ bản thân trước? Lần nào em cũng chỉ biết làm anh liên lụy, từ nhỏ đã như vậy...”

Hồi nhỏ hại anh gãy chân, lớn lên còn khiến anh bị thương, đến cuộc đời cũng bị cô làm cho liên lụy, thậm chí đến lần gặp mặt cha mẹ cuối cùng cũng không có dịp... Cô hại anh rất thâm, cô như vậy, đâu đáng để anh sống chết bảo vệ chứ?

“Nếu không bảo vệ được em, anh cũng chẳng cần bảo vệ bản thân mình.” Nhìn đôi mắt nhòa lệ của cô, anh nói khẽ.

Cho nên, nếu hôm nay cô rớt xuống vực sâu muôn trượng, anh cũng sẽ nhảy xuống cùng cô, không chậm trễ chút nào?

Cô cắn môi, khóc không thành tiếng.

Thẩm Hàn Vũ không nói gì mà chỉ ôm cô vào lòng. Anh lặng lẽ ôm cô, cô lặng lẽ rơi nước mắt, không ai đứng lên, ánh trăng khuyết chiếu lên thân hình họ, chảy xuống vuột ve, an ủi nỗi đau khổ.

“Anh làm em buồn lắm à?” Cho dù là vì anh che giấu chân tướng sự việc hay vì anh quyết định kết hôn cùng Tâm Bình.

Cô vùi mặt vào ngực anh, chỉ biết khóc nức nở. Cô không cần trả lời vì ai cũng đều rõ đáp án.

“Anh hy vọng em hiểu, em đối với anh còn quan trọng hơn cả bản thân anh, vì vậy anh không tiếc tất cả để bảo vệ em. Cho dù anh làm gì, mục đích cũng chỉ là điều đó, em hiểu không?” Anh không còn giấu giếm nữa, bộc lộ tâm sự cho cô hay.

Cô gật đầu, rồi lại gật đầu lần nữa, khóc không thành tiếng.

“Nếu anh không kết hôn, em sẽ dễ chịu hơn, phải không?” Anh vuốt tóc cô, khẽ hỏi.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Nếu đó là điều em hy vọng, anh có thể cả đời không kết hôn.” Chỉ cần cô không bị tổn thương.

“Không được! Chị Tâm Bình là một người con gái tốt, anh đừng từ bỏ chị ấy!” Cô đã khiến anh nửa đời mệt mỏi, cô không muốn đến cơ hội cuối cùng để nắm giữ hạnh phúc anh cũng bỏ qua.

“Nhưng em...”

“Anh không kết hôn cũng chẳng thể thay đổi được gì. Chúng ta là anh em! Không phải ư? Đây là câu anh luôn nói với em, em cũng thông cảm cho sự lựa chọn của anh, như vậy đối với mọi người đều tốt, vì vậy em sẽ không trách anh.”

“Tình...” Nhìn cô cố nuốt nước mắt, gương mặt gượng cười, anh đau lòng không thốt nên lời.

“Em không sao, thật đấy! Chỉ cần anh kết hôn, lòng em sẽ chết, đây chẳng phải là mục đích ban đầu của anh khi làm vậy ư? Thế thì đừng thay đổi! Anh luôn rất lý trí, sao bây giờ lại do dự?”

Đúng vậy, anh luôn rất lý trí bởi còn phải bảo vệ cô, không thể không tỉnh táo, bây giờ, ngược lại, là cô đóng vai trò này, anh rõ hơn ai hết, vai trò này đau khổ, buồn sâu biết bao...

“Được, anh nghe em, nhưng Tình à, có vài lời em phải nhớ rõ, bất luận lúc nào cũng không được quên.”

“Gì ạ?”

Anh lơ lửng tay, để cô dựa vào vai anh, cùng ngắm sao.

“Em còn nhớ không, hồi nhỏ anh dạy em thiên văn, em từng nói, anh giống như tên anh – vũ trụ bao la, còn em chỉ là bầu trời dưới vũ trụ, có lúc em cảm thấy, so với anh, em rất bé nhỏ, cả đời này chỉ có thể sống dưới đôi cánh của anh, mãi mãi không thể rời xa. Thực ra, em có bao giờ nghĩ rằng, dù vũ trụ có bao la, rộng lớn hơn nữa, cũng chỉ riêng mình trái đất mới có sinh vật sống hay không? Chỉ ít trước mắt, trí tuệ và năng lực của loài người mới chỉ khám phá được tới đó thôi. Toàn bộ sinh mệnh của anh đều lưu lại ở bầu trời này, em là nơi anh gửi gắm tất cả, sao có thể nói rằng mình bé nhỏ được chứ? Cho dù anh dừng lại ở ngôi sao nào, đó cũng chỉ là một miền hoang vu, cho nên em phải vì anh, bảo vệ thật tốt sinh mệnh cuối cùng này, được không?”

Cô là động lực và hy vọng sinh tồn của anh!

Hiểu ý anh, cô cười, rung rung nước mắt: “Em đồng ý!”

Chương 12: Biệt Ly

Hôn lễ của anh và Lưu Tâm Bình vẫn cử hành đúng thời gian đã định, họ chính thức trở thành vợ chồng trong lễ đường nhỏ, chỉ có vài bạn bè thân hai bên tới dự.

Lưu Tâm Bình xuất thân trong một gia đình danh giá, cả nhà hy vọng có thể tổ chức hôn lễ to lớn, linh đình cho cô, nhưng Thẩm Hàn Vũ nói công việc của anh bận rộn, nên bỏ mọi lễ nghi rườm rà, chỉ làm đơn giản, Lưu Tâm Bình hoàn toàn nghe theo anh khiến cha mẹ có phần giận cô, nhưng cô không quan tâm, phô trương không quan trọng, quan trọng là lấy ai.

Tề Quang Ngạn và Thẩm Thiên Tình trở thành phù rể và phù dâu trong lễ cưới.

Nhìn anh đeo nhẫn cho Lưu Tâm Bình, cô không rơi nước mắt.

Bởi vì cô muốn mỉm cười nhìn anh đón nhận hạnh phúc.

Bởi vì cô muốn một mình bước tiếp, thay anh bảo vệ bầu trời trong xanh cuối cùng.

Cô sẽ giống như tên mình, một bầu trời quang đãng.

Không ai để ý, khi chú rể cúi đầu hôn cô dâu, ánh mắt anh dừng trên người cô dâu, nước mắt lặng lẽ rơi, chỉ có cô thấy rõ ràng.

Trái tim của anh, cô hiểu, cho dù bề ngoài là gặp gỡ hay phân ly đều không quan trọng, bởi vì tâm hồn bọn họ chưa bao giờ xa cách, thế tục không chấp nhận tình yêu của họ nên họ gắn bó với nhau bằng linh hồn.

Mất bao thời gian cô mới hiểu được điều này, vì vậy hôm nay cô có thể mỉm cười chúc phúc.

Cô muốn anh sống thật tốt, người anh trai yêu quý nhất của cô.

©STENT

Đêm đã khuya, tối nay là đêm tân hôn của anh trai, đồng nghiệp và bạn thân thời đại học muốn phá rối việc động phòng, có người còn đề nghị mua hơn mười, hai mươi cái đồng hồ báo thức nhỏ, đặt thời gian khác nhau giấu ở các góc khác nhau trong phòng.

Cách nửa tiếng, lại kêu một lần, khiến cô dâu chú rể mệt chết thì thôi.

Anh bây giờ chắc đang ôm vợ mới cưới, trải qua đêm tân hôn yên tĩnh, ấm áp nhỉ?

Cô tin chị Tâm Bình sẽ an ủi, vỗ về thể xác và tâm hồn mệt mỏi của anh bằng sự dịu dàng...

Chỉ là... cô cảm thấy cô đơn quá! Trong một đêm như thế này, cô cảm thấy bất lực vô cùng, dường như lại trở về năm mười lăm tuổi, trái tim hoảng loạn khi không tìm thấy anh...

Không nên có cảm giác như vậy, rõ ràng cô biết mình chưa bao giờ bị vứt bỏ, sự bất lực của cô và anh đều sâu đậm như nhau, sao cô có thể oán trách? Sao có thể muốn rơi nước mắt? Trái tim đau khổ nhằn nhịn cả một ngày lúc này chợt vỡ oà...

“Vũ...” Vì biết anh sẽ không nghe thấy, cô mặc kệ bản thân, một lần, rồi lại một lần nữa, để âm thanh ấy vẩn vít nơi đầu lưỡi, hồi tưởng lại sự đau khổ và ngọt ngào khi yêu anh.

“Lần này, em muốn xuống hay để anh lên?” Dưới cây vọng lên giọng nói khàn khàn, trầm thấp.

Cô kinh ngạc nhìn xuống, không dám tin anh sẽ xuất hiện ở nơi này.

“Anh đến làm gì?” Chẳng phải lúc này anh nên trải qua đêm tân hôn trong khách sạn để ngày mai đi nghỉ trăng mật theo kế hoạch ư?

“Em gọi anh như vậy, anh có thể không tới không?”

“Anh về đi! Về bên chị Tâm Bình, em không cần anh.” Cô hoảng hốt đuổi anh, sợ do dự thêm một giây nữa, cô sẽ bất chấp tất cả mà giữ anh lại, không cho anh đi.

“Em nói dối!” Anh đứng im, chăm chú nhìn cô. Không cần anh thì cô sẽ không gọi anh bằng giọng nói khiến trái tim người ta tan vỡ như thế!

“Em không xuống, anh sẽ lên.”

“Anh, đừng!” Không kịp rồi, anh đã hành động!

Cô không dám di chuyển, cũng không dám lên tiếng quấy nhiễu anh, sợ anh phân tâm. So việc học thì cô không phải là đối thủ của anh, nhưng nếu so sánh việc trèo cây, anh tuyệt đối không nhanh nhẹn bằng cô, cả đời này, anh đã vì cô mà trèo cây hai lần, nhưng cả hai lần đều ngã.

Khó khăn lắm anh mới an toàn lên tới nơi, cô thở phào, nhào lên ôm lấy anh.

“Em thề, em sẽ không trèo cây nữa!” Cô rất sợ anh lại ngã xuống, cô không bao giờ muốn anh trèo cây tìm cô nữa!

Anh thở khẽ, dịu dàng vuốt mái tóc dài của cô: “Em biết anh nhất định sẽ tới tìm em, cho dù em trốn ở nơi nào. Từ nhỏ tới lớn, chẳng phải đều như vậy ư?”

Đúng vậy, từ nhỏ tới lớn, cho dù cô trốn ở góc nào, chỉ có anh mới có thể tìm thấy cô, mang cô tự do cả một ngày trời ở bên ngoài về nhà ăn cơm.

Trở về trong vòng tay anh, không bao giờ rời xa, vùi vào ngực anh, sống mũi cay cay, hai tay lưu luyến không nỡ buông, cô buồn bã nói: “Lẽ ra anh nên ở cạnh chị Tâm Bình, chúng ta làm thế này là không công bằng với chị ấy.”

“Anh không còn cách nào khác, anh muốn gặp em.” Cả đêm, trong đầu anh chỉ ngập tràn ánh mắt trống rỗng, cô đơn khi cô rời đi, anh cũng biết là không nên nhưng không kiềm chế được xúc động mà chạy đến bên cô.

Cô sụt sịt, kìm nén sự đau khổ: “Vậy chị Tâm Bình thì sao? Chị ấy đã là vợ của anh, anh không thể...”

“Anh biết! Vì vậy đêm nay là lần cuối cùng anh buông thả bản thân, qua đêm nay, chúng ta thực sự chỉ là anh em, mọi cảm giác đều được nén chặt, anh hoàn thành vai trò người chồng tốt của anh, em theo đuổi cuộc đời đẹp đẽ, mới mẻ của em, tình cảm anh em lãnh đạm là thứ duy nhất còn lưu lại... Bây giờ, em còn nhần tâm đuổi anh đi nữa không?”

“Em không muốn!” Cô buồn bã nói, gương mặt vẫn lưu luyến dụi vào ngực anh.

Cô hiểu ý anh, đêm nay, họ sẽ đối diện bản thân một cách chân thực nhất, không suy tính về thân phận, sự kìm hãm của đạo đức, bỏ lại tội lỗi đi ngược với luân thường lại đằng sau, lúc này, họ chỉ là một người con trai và một người con gái đơn thuần, gắn bó với nhau bằng trái tim.

Coi như cô ích kỷ cũng được, chị Tâm Bình có cả đời để ôm anh, còn cô chỉ còn lại đêm nay...

“Có lạnh không?”

Cô lắc đầu: “Không ạ.” Có anh ở bên, cô sẽ không bao giờ bị lạnh.

Anh tựa vào thân cây, ôm chặt cô trong lòng. Đôi tay cô vòng quanh eo anh, lắng nghe tiếng trái tim anh đập. Họ dính sát vào nhau, giống như đôi tình nhân quân quýt trọn đời trọn kiếp.

“Vậy anh có thấy thiếu thoải mái không?” Cô tựa vào người anh, được anh che chở.

“Không đâu.” Anh trả lời. Ở cùng cô, nơi đâu cũng là thiên đường.

“Tình, có thứ này cho em.”

“Cái gì vậy?” Cảm thấy da cổ lạnh lạnh, cô cúi đầu, nhìn thấy một sợi dây bạc được đeo lên cổ, nó có mặt hình hai trái tim rồng chồng lên nhau, xinh xắn, tinh xảo, phát ra ánh sáng lấp lánh, nhàn nhạt dưới ánh trăng.

“Dây đồng tâm. Vốn dĩ anh định tặng em nhân dịp sinh nhật mười lăm tuổi, tuy nó không đáng bao nhiêu tiền, cũng biết rõ sẽ không có cơ hội tặng em nữa nhưng anh vẫn tiếc, không nỡ vứt nên mới giữ tới ngày hôm nay. Bây giờ, anh đưa nó cho em, coi như là kỷ niệm.”

Dây đồng tâm, vĩnh viễn kết nối một lòng.

Anh đối với cô trước nay đều không vô tình như bề ngoài thể hiện, thời gian anh yêu cô còn sớm hơn, lâu hơn cả cô tưởng tượng.

Cô tựa vào anh, sợi dây đồng tâm áp sát vào ngực, anh và cô, hai trái tim cùng hoà nhịp đập.

“Tiếc quá, đây không phải là cây khế, bây giờ em rất muốn ăn khế.” Cô khẽ lẩm bẩm, muốn nhớ lại tình cảm thuần khiết, vô tư năm nào.

“Bây giờ chúng ta đi mua nhé!” Anh đứng thẳng người dậy, định kéo cô lên.

“Không cần đâu!” Cô vội vàng kéo anh lại: “Em buột miệng nói thôi, bây giờ chẳng phải mùa khế, hơn nữa, muộn thế này rồi, không phải lúc.”

Thẩm Hàn Vũ trầm mặc.

Một quả khế nhỏ khiến anh hiểu ra vị của tình yêu, nhưng cũng như cô nói, tình yêu của họ không đúng lúc. Thân phận không đúng, cách thức không đúng, địa điểm không đúng, thời điểm yêu cũng không đúng.

Vì vậy họ mãi mãi chỉ có thể nếm được vị chua chua chát chát, khó mà nuốt xuống họng.

Cô nắm chặt sợi dây chuyền bạc trước ngực: “Anh sẽ sống hạnh phúc chứ?”

Anh quay đầu nhìn, không thể trả lời cô.

“Chị Tâm Bình rất yêu anh. Em tin, có chị ấy bên cạnh, anh nhất định có thể sống rất tốt. Quá khứ, sai đã sai rồi, chúng ta hãy quên nó đi, mỗi người tự bắt đầu lại, được không?”

“... Em quên được không?”

“Ừm! Nhất định có thể.” Sợ không thuyết phục được anh, cô cố gắng gật đầu thật mạnh, rồi lại gật đầu cái nữa.

“Đủ rồi!” Anh nâng mặt cô, hướng lên đôi mắt lấp lánh nước.

“Đồng ý với em đi, anh nhất định phải sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc, cho cả phần của em nữa, như vậy trái tim em mới có thể hoàn toàn chấm dứt hy vọng...”

“Cả phần của em? Vậy còn em?”

“Em cũng sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình, anh đừng lo!” Cô cố gắng kìm nén sự đau khổ, nói những lời dối lòng.

“Là Quang Ngạn à?”

“Có thể. Em không phủ nhận, anh ấy luôn hết lòng với em, trừ anh ra, chỉ có anh ấy đối tốt với em nhất.”

“Em có thể yêu cậu ấy như yêu anh, trao cho cậu ấy tất cả tình cảm như đối với anh không?”

“Em sẽ làm được! Anh cũng phải làm như vậy, chị Tâm Bình rất xứng đáng.”

Anh nhắm mắt, tự ép mình gật đầu. Anh không có tư cách chống lại điều gì, đây là kết cục tốt nhất rồi.

“Vũ...” Cô đau lòng, vuốt nhẹ gương mặt bị thương của anh, anh không muốn suy nghĩ, ôm chặt cô vào lòng, tuyệt vọng hôn cô.

Đây là lần cuối cùng anh buông thả bản thân, ôm hôn cô trong sự giao hoà của nước mắt, đồng thời nếm được đôi môi nóng bỏng, giọt nước mắt mặn mặn của anh và cô. Sau này, trong cuộc sống không có cô, anh mãi mãi ghi nhớ đêm nay, có một người con gái đã cùng anh có nụ hôn khắc cốt ghi tâm nhất cõi đời này.

Anh không thể nói cho cô biết, cho dù cả đời này anh có bao nhiêu người con gái, tình yêu sâu sắc nhất trong tim anh vẫn là cô, đồng thời, cô cũng là người anh mãi mãi không thể có được trong kiếp này.

Anh buông tay, không phải vì sợ hủy hoại cuộc đời mình mà vì muốn bảo vệ cuộc đời cô, cô vẫn còn rất nhiều cơ hội, có biết bao đàn ông đang chờ đợi để yêu cô, cô sẽ tìm thấy người tốt hơn, thích hợp hơn, anh sẽ mãi mãi đặt cô trong tim, mãi mãi không quên, cả đời này, anh từng yêu sâu sắc một người con gái.

Như vậy đủ rồi, anh không hối tiếc, chỉ ít lúc này, cô vẫn yêu anh.

©ST'ENT

Đêm tân hôn anh mất tích, cả đêm không về, cô không biết sau này anh sẽ giải thích với chị Tâm Bình thế nào, hoặc có khi anh cũng chẳng cần giải thích, cho dù anh làm gì, chị Tâm Bình cũng luôn châm chước cho anh.

Nhưng cô thấy mình là vật cản giữa họ, cho dù chị Tâm Bình không nói gì, lặng lẽ bao dung. Cô rõ hơn ai hết, chỉ cần mình còn ở đây một ngày, họ mãi mãi không thể có được cuộc sống vợ chồng bình thường.

Thế là khi bắt đầu học kỳ mới, cô nói với Thẩm Hàn Vũ, cô muốn ở trong ký túc xá của trường.

“Sống ở nhà tốt thế, sao phải chuyển vào ký túc xá? Ra ngoài bất tiện lắm!”

“Em ở nhà, chẳng phải càng khiến anh thấy bất tiện ư?” Cô nháy mắt, khẽ nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Hiệu quả cách âm trong nhà không tốt, sau khi em chuyển ra ngoài, chị dâu không cần phải “kìm nén” nữa.”

Thẩm Hàn Vũ đứng im, nhíu mày: “Đừng có làm bộ tươi cười với anh, anh đâu phải không hiểu em.” Cô cười giả tạo thế kia để lừa ai chứ?

Nụ cười gượng ép vụt tắt, cô thở dài: “Nếu không, anh muốn em làm thế nào? Ở đây có thực sự tốt hơn với em không? Anh là người rõ nhất! Sớm muộn gì cũng phải buông tay để em đi, bây giờ còn có chấp làm gì?”

“Anh...” Anh không trả lời được.

“Em sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, nếu đó là điều anh lo lắng.” Cô bổ sung thêm một câu.

“Nhất định phải như vậy ư?” Cái gì có thể cắt đứt thì đều đã cắt đứt rồi, anh chỉ muốn nhìn thấy cô, biết cô sống tốt hay không mà thôi, như vậy cũng không được ư?

“Nếu anh thực sự muốn tốt cho em thì hãy để em đi, được không?”

Thấy anh ưu tư không nói gì, cô tiếp tục: “Hơn nữa, có phải em đi luôn không về đâu, nghỉ đông em vẫn quay lại đây mà, tới lúc đó, có thể lại bắt anh “kiêng khem” đấy, em muốn một giấc ngủ ngon.”

Cô đã nói tới mức này rồi, cho dù không muốn, anh cũng chỉ có thể buông tay.

Cuối cùng, anh ra điều kiện là cô phải bỏ chỗ làm cũ. Hiện tại, thu nhập của anh đã ổn định, tình hình kinh tế cho phép, không cần cô phải vất vả thế nữa.

©STE.NT

Vậy là cô chuyển vào ký túc xá của trường, bắt đầu cuộc sống sinh viên đơn thuần, cùng bạn học lên thư viện tìm tài liệu, “tám” chuyện trường lớp, thi thoảng thấy cô và Tề Quang Ngạn nắm tay nhau cùng xuất hiện.

Tới ngày nghỉ rảnh rỗi, cô lại về nhà ăn bữa cơm cùng anh chị, biết họ sống tốt, cô mới có thể thực sự yên tâm.

Năm thứ ba đại học, thi xong giữa kỳ, cô nhất thời hứng khởi, về nhà để giải toả tâm trạng căng thẳng.

“Chị dâu, chị đang nấu gì đấy? Từ xa đã ngửi thấy mùi thơm rồi!” Vừa vào cửa, cô liền vút chìa khóa lên bàn, ném ba lô trong bếp.

“Tiểu Tình, ăn cơm chưa?” Lưu Tâm Bình đang rửa rau, mỉm cười hỏi cô.

“Chị đùa đấy à? Đã muốn về nhà thì đương nhiên phải để bụng ăn cho sập nhà anh trai rồi!”

Lưu Tâm Bình cười khẽ: “Ăn sập nổi không? Anh em còn cầu không được kìa!”

“Em biết rồi!” Cô xắn tay áo. “Chị đang nấu gì đấy? Để em giúp.”

“Không cần đâu. Chị làm loáng cái là xong thôi. Em đi nói chuyện với anh trai em đi!”

Cô dừng tay khi đang chuẩn bị thái rau, quan tâm hỏi: “Chị dâu, chị và anh... vẫn tốt chứ?”

Lưu Tâm Bình mỉm môi: “Vẫn tốt! Em có thời gian thì về nhà nhiều hơn chút nhé, Hàn Vũ rất nhớ em.”

“Nhưng em cảm thấy chị hơi là lạ... Không phải là có việc gì chứ? Chị đừng giấu em.” Cô cảm thấy tâm trạng chị dâu hôm nay có vẻ nặng nề...

Lưu Tâm Bình ngừng lại một lát, khóa vòi nước: “Anh trai em có nói cho em biết chuyện đi tu nghiệp không?”

Cô ngẩn người, lắc đầu: “Tu nghiệp gì?”

“Có một tổ chức y tế ở nước ngoài đang mời, người ban đầu được chọn không phải là anh ấy, sau đó, nghe nói vị bác sĩ kia vì vướng bận bạn gái nên từ bỏ, bệnh viện hy vọng anh ấy đi thay, nhưng anh ấy nói, anh ấy không muốn thế chỗ người khác, được thom lây cũng chẳng đáng tự hào. Thực ra, anh ấy vốn không phải loại người câu nệ tiêu tiết, ai cũng biết đó chỉ là cái cớ, anh ấy không thể rời xa em.”

“Chị nói chuyện với anh ấy chưa?”

“Nói rồi, nhưng anh ấy không nghe.” Lưu Tâm Bình thở dài, ấn đường xanh xao. “Tình cảm hai người sâu sắc biết bao, chị rất rõ, anh ấy không thể rời xa em cũng là chuyện thường tình, chị chỉ... cảm thấy tiếc thay anh ấy.”

“Hai người cãi nhau à?”

“Đi lần này chưa biết bao năm, em ở đây, anh ấy sao có thể đi được chứ? Tâm trạng của anh ấy và vị bác sĩ từ bỏ cơ hội kia đều giống nhau, kết quả là, chị vừa đụng vào vết thương chí mạng của anh ấy, anh ấy liền nổi xung lên...”

Nói cho cùng, lại vì cô ư?

Tâm trạng chùng xuống, cô hỏi: “Chị muốn em khuyên anh ấy, đúng không?”

“Xin lỗi, Tiểu Tình, chị biết yêu cầu này thật ích kỷ, nhưng bây giờ chỉ có em mới thuyết phục được anh ấy, cơ hội này thực sự rất hiếm, bao nhiêu người đánh nhau vỡ đầu còn chẳng được, thế mà anh ấy lại nói bỏ là bỏ...”

“Đừng nói như vậy, nếu không vì em, hai người sẽ không cãi nhau, người nên nói xin lỗi là em mới đúng.” Nếu không vì cô, chị dâu có thể có được người chồng hoàn hảo, buộc chuông vẫn cần người cời chuông, cô biết nên làm thế nào.

Lưu Tâm Bình lắc đầu, cười khổ: “Chị biết rõ tình hình như vậy mà vẫn quyết định lấy anh ấy nên chẳng oán trách gì, từ lâu chị đã chuẩn bị tốt cho việc bao dung tất cả rồi.”

“Không sao đâu, em sẽ thuyết phục anh trai để chị và anh ấy tới một nơi không có em, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng chị nhất định phải tin anh trai, em và anh ấy không có bắt đầu, cũng chẳng cần kết thúc, chồng là của chị, không ai có thể cướp được, cho dù là em cũng thế, người có thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy chỉ có chị, em nghĩ vậy, chị cũng cần phải rất tin tưởng mới được.”

“Tiểu Tình...” Dưới con mắt dịu dàng, khoan dung của cô, Lưu Tâm Bình cảm thấy hết sức xấu hổ, thấy bản thân thật hẹp hòi, nông cạn. Sao cô có thể oán giận Tiểu Tình cố ý chiếm mất trái tim Thẩm

Hàn Vũ, khiến anh không đi được chứ? Cô ấy nhất định đã nhìn thấu suy nghĩ của cô từ lâu, thế nên hôm nay mới nói những lời này với cô đây!

Thẩm Thiên Tình cười khẽ: “Mong chị khiến anh ấy vui vẻ, đây là yêu cầu duy nhất của em.” Nói xong, cô quay người rời bếp.

Lưu Tâm Bình sững người, nhìn bóng dáng cô, nhất thời hiểu ra.

Hóa ra... Tiểu Tình mới là người yêu Thẩm Hàn Vũ nhất! Tuy cô ấy chưa bao giờ thực sự có anh, nhưng tình cảm đối với anh trước nay không hề ít hơn bất kỳ người nào, thậm chí, kể cả vợ anh là cô!

Nếu không phải huyết thống trên người bọn họ, hôm nay, có lẽ họ sẽ là một đôi hạnh phúc nhất, yêu nhau nhất trên thế gian này.

Hôm đó, họ đã trải qua một cuộc tranh cãi.

Cô muốn anh suy nghĩ kỹ về tiền đồ của bản thân, nhưng đối với anh, tiền đồ có tốt đẹp hơn nữa cũng không quan trọng bằng cô.

“Anh đã hứa với cha, chỉ cần anh còn một hơi thở, nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt!” Cho tới sau này, khi nghĩ lại, anh mới hiểu thâm ý đằng sau những lời tình ý sâu xa cha nói với anh vào buổi tối nhiều năm trước. Khi ấy, anh cho rằng cha muốn giao phó cả đời Tình cho anh, sau này mới biết, lúc đó cha biết rõ sức khỏe của mình có vấn đề, dự liệu rằng gia đình này sớm muộn cũng không thể chứa nổi Tình, sau khi cha đi, anh chính là người thân duy nhất của cô nên mới muốn anh bảo vệ cô thật tốt. Nhưng anh lại vì sự kích động về thân thể của cô mà lựa chọn ra đi khiến cô chịu quá nhiều thiệt thòi, anh tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm tương tự nữa, bởi vì anh không thể biết trước, lần này nếu lại xa cô, khi trở về sẽ thấy cô thế nào!

Con người cô cho dù chịu khổ cũng không muốn gây khó cho anh, sẽ ngấm ngầm chịu đựng không nói. Anh mãi mãi nhớ rõ tình cảnh gặp cô khi mẹ mất, cảm giác đó nếm trải một lần đã đủ đau tới tận xương tủy rồi.

Anh tuyệt đối không muốn một lần nữa, tuyệt đối không!

“Em lớn như vậy rồi, đâu cần anh chăm sóc nữa! Cho dù muốn chăm sóc cũng còn có anh Tề mà! Cùng lắm em hứa với anh, mỗi tháng viết thư đúng hạn, có việc nhất định sẽ gọi điện nói cho anh biết, được chứ?”

“Anh không tin em.” Anh hoàn toàn không giữ thể diện cho cô.

“Anh!” Cô bực mình. “Thảm Hàn Vũ, anh đừng ép em tức giận!”

“Anh ép em tức giận thì sao?” Anh là anh trai, cô có thể giáo huấn anh được ư?

Đáng ghét! Cô nổi nóng, túm gối ném anh.

Bị ném trúng, Thảm Hàn Vũ giận dữ trừng mắt nhìn cô: “Thảm Thiên Tình, em...”

Cô đánh đá ngáng đầu, trừng mắt nhìn lại anh.

Một giây, hai giây, ba giây. Anh thở dài: “Không có tác dụng đâu, cho dù em ép anh tức giận, anh cũng sẽ không đi.”

Cô hít sâu một hơi: “Được, vậy chúng ta đừng tức giận nữa, bình tĩnh nói chuyện. Anh muốn em bảo đảm thế nào mới đi?”

“Em bảo đảm thế nào anh cũng sẽ không đi.” Anh cầm quyển sách mới xem được một nửa lên, không muốn phí lời với cô.

Cô theo sau giật sách, vút sang bên cạnh: “Được, anh không đi thì em đi, kỳ sau em sẽ xem trường có trao đổi sinh viên không để xin đi, nhờ may em chết nơi đất khách quê người, tội đâu anh gánh.”

“Em nói lại một lần nữa xem!” Thảm Hàn Vũ đứng lên, đập mạnh tay xuống bàn.

“Nói một trăm lần cũng không thành vấn đề, anh dám đánh em không?”

Không khí căng thẳng kéo dài hồi lâu.

Thảm Hàn Vũ nản lòng, day day trán: “Hiếm hoi lắm em mới về nhà một chuyến, để đuổi anh đi ư? Em thấy chướng mắt với anh đến vậy à?” Anh rất đau lòng.

“Đúng, em thấy chướng mắt với anh. Anh không biết em cũng rất muốn yêu đương sôi nổi, sống cuộc đời tuyệt vời của em hả? Anh lúc nào cũng lắc lư trước mắt em, muốn em bắt đầu thế nào đây? Em muốn một cuộc đời hoàn toàn mới mẻ, một cuộc đời không cần anh.”

Biết rõ cô chỉ đang dùng những lời lẽ ấy để khích anh song anh vẫn bị đánh trúng.

Cô không cần anh, cho nên cô muốn anh đi.

Anh đã trở thành người thừa trong cuộc đời cô...

“Em khẳng định chứ?” Thật sự... sẽ không bao giờ còn cần anh nữa?

“Thứ lỗi cho em vì đã nói như vậy nhưng đó là sự thật. Em cũng không muốn thấy anh vì em mà bỏ lỡ tiền đồ của bản thân, điều đó không có ý nghĩa gì ư, chẳng phải anh đã hứa với em sẽ nghĩ cho chị dâu sao? Vậy mà thứ em thấy lại không phải như vậy. Anh trai, anh là một người đàn ông có trách nhiệm, nói lời phải giữ lấy lời, đừng để em thất vọng vì anh.”

“...” Thẩm Hàn Vũ quay người, nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì.

“Anh?”

“Anh còn có thể nói gì được đây?” Cô đã nói như vậy rồi.

Cô là vết thương chí mạng của anh, một khi cô quyết tâm thuyết phục, anh không thể chống đỡ.

“Em thực sự... sẽ sống tốt chứ?”

“Em lấy danh dự của hướng đạo sinh ra thề!” Cô giơ ba ngón tay lên.

“Bỏ đi, em trước nay chẳng phải hướng đạo sinh, lấy danh nghĩa của người khác ra thề còn gọi gì là hảo hán.”

“Dù sao anh cũng tin em mà!”

“Mỗi tháng một lá thư, hai tháng ít nhất một cuộc điện thoại, anh sẽ tính thời gian, muộn thì anh sẽ lập tức về Đài Loan, làm được không?”

“Không vấn đề!” Cô vội vàng gật đầu.

Anh không nén được, thở dài: “Em có vẻ rất thoải mái, không buồn chút nào cả.”

“Vốn dĩ không phải chuyện lớn, lại chẳng phải sinh ly từ biệt, anh còn trở về mà, đừng mang bộ dạng không được gặp em lần cuối như thế được không?”

“Không được nói linh tinh!” Anh hốt hoảng quở trách. Không hiểu sao, nghe thấy câu này, anh bỗng thấy kinh hồn bạt vía, có một dự cảm rất xấu... là do tâm lý ư?

“Em buột miệng nói linh tinh thôi, anh đừng căng thẳng nữa!” Cô cảm thấy áy náy, giơ tay trấn an anh. Anh lật ngược, kéo cô vào lòng ôm chặt, má chạm vào đỉnh đầu cô. “Đừng có lừa anh đấy! Nếu không, anh tuyệt đối không tha thứ cho em đâu!”

“Vâng.” Cô khẽ gật đầu.

Thực ra, anh nhầm rồi, không phải cô không buồn, chỉ là cô giấu nước mắt vào tận đáy tim, không dám cho anh nhìn thấy.

Cô lặng lẽ nuốt tiếng thở dài, lần này anh đi, sinh nhật của cô năm nay anh lại phải bỏ qua rồi...

Chương 13: Nhung Nhớ

Một buổi chiều mưa nhỏ, Thẩm Thiên Tình đi tiễn người đàn ông thân yêu nhất trong cuộc đời, từ đó đơn độc sống một mình.

Trước khi lên máy bay, Thẩm Hàn Vũ đặt tay cô vào tay Tề Quang Ngạn, nói với anh ta: “Tôi giao em gái tôi cho cậu, nhớ chăm sóc con bé cho tốt, khi tôi trở về, nếu con bé thiếu một sợi tóc nào, cậu cẩn thận nắm đấm của tôi đấy!”

Tề Quang Ngạn gật đầu nhận lời.

Cô tiễn anh từng bước, từng bước đi khỏi cuộc đời cô, cho tới khi không còn nhìn thấy nữa, cô nhẹ nhàng rút tay về, khẽ nói lời cảm ơn Tề Quang Ngạn, rồi cô đi trước, rời khỏi sân bay.

Tề Quang Ngạn hiểu ý cô, Thẩm Hàn Vũ đi rồi, họ không cần diễn kịch nữa.

Cô cùng vào cùng ra với anh cũng chỉ để Thẩm Hàn Vũ yên tâm mà thôi, từ trước tới giờ cô không định từ bỏ tình cảm này, cô lừa Thẩm Hàn Vũ, lừa tất cả mọi người, chỉ là để cậu ta có thể yên tâm ra đi, bắt đầu cuộc đời mới, còn cô, cuộc đời còn lại không có cậu ta, chỉ biết lặng lẽ nhớ nhung.

Tất cả mọi người, bao gồm Tề Quang Ngạn, thậm chí cả người đàn ông cô yêu nhất, đều không lường được, tình cảm cô dành cho Thẩm Hàn Vũ lại sâu sắc đến vậy.

Những ngày tháng không có Thẩm Hàn Vũ rất yên tĩnh, không có sóng to gió lớn, có thể nói là nhạt nhẽo tới mức vô vị, chỉ có mỗi lần ngồi trước bàn học viết thư cho anh, cô mới cảm nhận được nhịp đập phập phồng của trái tim, nhưng lại không dám gửi thư quá nhiều lần, sợ để lộ nỗi hoài mong.

Anh, em rất nhớ anh.

Câu này chỉ có thể lặp lại trong tim, không thể viết ra thành chữ.

Trong thư, cô cẩn thận moi ra những chuyện vụn vặt thường nhật để viết, cho anh biết hằng ngày cô sống rất tốt, rất vui vẻ, muốn anh đừng lo lắng, chưa bao giờ dám tùy ý bộc lộ nỗi nhớ nhung.

Một năm, hai năm qua đi, ngoài dịp tết Âm lịch anh về rồi lại đi ngay, họ chỉ có thể liên lạc qua thư và điện thoại.

Sau khi tốt nghiệp, cô tìm thấy một công việc có chế độ đãi ngộ không tồi ở một phòng tranh nhưng

anh vẫn đều đặn gửi phí sinh hoạt cho cô. Cô từng phản đối nhưng anh chẳng thay đổi, còn nói nếu cô kiếm được nhiều tiền thì có thể tiết kiệm để làm của hồi môn.

Năm mười lăm tuổi, bọn họ xa nhau; năm mười tám tuổi, cô đi gặp anh; năm hai mốt tuổi, mẹ qua đời, anh trở về; năm hai tư tuổi, anh kết hôn, đưa vợ mới cưới đến một nơi xa...

Năm nay, cô hai sáu tuổi rồi, liệu cô có thể chờ đợi một lần trùng phùng khắc cốt ghi tâm khác hay không?

Bây giờ, thi thoảng cô vẫn cầm bút vẽ vờ. Sinh nhật anh năm ngoái, cô đã vẽ một bức tranh dựa theo trí nhớ, gửi làm quà cho anh. Trong tranh, anh và cô tựa lưng vào nhau ngồi bên cửa sổ, ngoài trời là mưa phùn cùng ánh tà dương...

Anh nói, sau mưa sẽ có cầu vồng.

Cô không nhớ cuối cùng có cầu vồng hay không, chỉ nhớ hôm đó... cô đã hôn anh.

Thật kỳ lạ, cô phát hiện càng lớn tuổi mình lại càng hay nhớ chuyện trước kia, đặc biệt là thời còn ở quê, những ngày tháng có anh bầu bạn, hồn nhiên, vô lo.

Chỉ cần nghĩ tới anh, cô sẽ vô cùng xúc động, muốn cầm bút ghi chép, hoặc là sợ hãi, sợ có một ngày cô già tới nỗi không thể ghi lại thứ gì nữa, vì vậy cô phải tranh thủ lúc còn có thể vẽ để lưu lại. Có người nói, vì tình cảm trong tim tràn đầy nên đương nhiên văn chương cũng vô cùng cảm động, rốt cuộc cô cũng hiểu cảm giác này rồi, cô bây giờ chính là vì xúc động dâng tràn nên mới dùng tranh để biểu đạt.

Bởi vậy, các tác phẩm liên quan tới ký ức thời niên thiếu của cô ngày càng nhiều, từng bức, từng bức chỉ xoay quanh người đàn ông dịu dàng ấy. Cho đến một hôm, phòng trưng bày có triển lãm, giám đốc phòng tranh hẹn cô tới nhà bàn bạc chi tiết, vô tình phát hiện những bức tranh này, ông liền tỏ ra kinh ngạc.

“Tôi không biết cô có khiếu hội họa như vậy, làm nhân viên nhỏ trong phòng tranh của tôi quả là chôn vùi tài năng thiên phú của cô rồi.” Giám đốc phòng tranh cầm một bức sơn dầu lên xem. “Người đàn ông khôi ngô trong tranh chắc là người rất quan trọng với cô? Tôi thấy bức nào cô cũng lấy cậu ta làm tâm điểm.”

Cô chỉ khẽ cười, không nói.

Sau đó, giám đốc tiến cử cô với một họa sĩ nổi tiếng trong nước, tích cực giúp cô chuẩn bị tổ chức triển lãm...

Cho tới bây giờ, cô vẫn rất ngỡ ngàng. Cô chưa từng cho rằng tranh của mình có chỗ nào đặc biệt đáng để chú ý, càng chưa từng nghĩ về khiếu hội họa thiên phú của mình, nhưng họ nói tranh của cô có yếu tố làm rung động lòng người, những thứ cô vẽ trên giấy không phải màu sắc mà là tình cảm nên cái bọn họ nhìn thấy cũng không phải tranh mà là tình cảm đậm sâu.

Vì cuộc triển lãm lần này có rất nhiều khâu nhỏ cần chuẩn bị, lại còn phải giao đủ tác phẩm nên cô bị mất ngủ trầm trọng, vài lần vẽ được một nửa thì đột nhiên mất lại bị mờ, cô nghĩ chắc là do mệt quá, nghỉ một chút sẽ không sao.

Hôm đó, nhận được điện thoại của Tề Quang Ngạn, nhớ ra lâu rồi chưa gặp mặt, cô bèn hẹn anh đi ăn cơm.

Họ bây giờ chỉ là bạn. Cô nói rõ với anh, không muốn có tình cảm với bất kỳ ai. Nhưng anh nói, anh đã hứa với anh trai cô sẽ chăm sóc cô, nhận sự uỷ thác của người khác thì phải hết lòng.

Tuy miệng anh không nói nhưng cô biết, anh vẫn luôn chờ cô...

Sau khi ăn cơm, họ vui vẻ đi dạo, cô nhớ ra mình cần mua màu vẽ, bèn tiện đường ghé qua cửa hàng bán đồ dùng mỹ thuật. Khi qua đường, hai chân cô bỗng như mất hết sức lực, không chống đỡ nổi trọng lượng cơ thể khiến cô ngã nhào.

“Tiểu Tình, em không sao chứ?”

“Em...” Trong giây lát, cô cảm thấy mắt mờ đi, chỉ có một màu trắng mờ ảo, cô giơ tay tìm kiếm vị trí của anh thì thấy tay anh đang giơ ra, cô liền vịn vào anh để đứng dậy.

“Tiểu Tình?” Anh cảm thấy là lạ, giơ tay lắc lắc trước mặt cô.

“Đừng lắc nữa, lắc nữa vẫn chỉ là năm đầu ngón tay thôi.” Mắt đã lại nhìn thấy ánh sáng, cô thở khẽ, cảm giác hai chân đã có lực hơn. “Em biết anh muốn hỏi gì, chỉ là gần đây em mệt quá, cơ thể có phần không chịu nổi, qua giai đoạn này, em sẽ nghỉ ngơi thật tốt.”

Tề Quang Ngạn lắc đầu: “Anh thấy không ổn, bệnh viện ở ngay trước mặt, em nên đi kiểm tra xem sao.”

“Không cần đâu, em chẳng sao cả, anh đừng lãng phí nguồn tài nguyên chữa bệnh.”

“Cùng lắm thì anh trả tiền, chắc chắn là mình không sao chẳng phải sẽ yên tâm hơn ư? Em còn bướng bỉnh nữa, anh gọi điện thẳng cho anh trai em, nói là em không ngoan đâu!”

Vừa nghe nhắc tới Thẩm Hàn Vũ, cô chỉ có thể ngoan ngoãn im lặng.

Không còn cách nào, ba từ này là tử huyệt của cô.

“Multiple sclerosis?”

Tề Quang Ngạn ngồi cạnh cô chờ kết quả, đột nhiên nghe thấy danh từ lạ lẫm này, anh liền vò đầu, vẻ mặt hoang mang. Nó là cái gì vậy? Anh chưa từng nghe qua.

“Tiếng Trung gọi là bệnh đa xơ cứng.”

Anh vẫn không hiểu. “Vậy sẽ thế nào? Cũng gần giống như bị cảm ư? Uống thuốc bao lâu thì khỏi?”

“Hả?” Gương mặt bác sĩ đầy vẻ u ám.

Thấy rõ biểu hiện của bác sĩ, anh biết mình đã hỏi một câu ngu xuẩn.

Được rồi, được rồi, anh thừa nhận kiến thức mình quá nông cạn, nhưng anh đâu phải bác sĩ, sao biết được Multiple sclerosis là cái quái quỷ gì? Hôm nay, nếu Thẩm Hàn Vũ ở đây, chắc cậu ta sẽ không hỏi ngu ngốc như vậy.

Quay đầu thấy vẻ mặt đột nhiên thất thần của Thẩm Thiên Tình, anh bèn hỏi: “Xem ra em đã từng nghe qua, có cần giải thích chút không?”

“Về cơ bản, bệnh đa xơ cứng không được coi là bệnh di truyền nhưng có khả năng liên quan tới gen, nghĩa là, nếu trong gia đình có người từng mắc bệnh này thì tỷ lệ mắc phải sẽ tương đối cao.” Bác sĩ giải thích cho anh.

Thẩm Thiên Tình đột nhiên gật đầu: “Cha tôi... đúng là đã chết vì bệnh đa xơ cứng.”

“Cái gì? Có thể chết người ư?” Họ đang dọa anh đấy à? “Vậy, vậy, cô ấy...”

“Không nhất định là thế, còn phải xem tình trạng của người đó. Vài người có thể bị choáng váng, mệt mỏi, kiệt sức, co thắt cơ, mất dần thị lực, khó khăn khi nuốt, tứ chi không còn sức lực, tệ hơn nữa là có khả năng bị liệt nửa dưới, hoàn toàn không nhìn thấy gì, điều này còn phải xem bệnh tình của cô ấy được khống chế như thế nào.”

Nghiêm trọng vậy ư?! Tề Quang Ngạn há hốc miệng, không nói được lời nào.

“Vì vậy các bạn phải chuẩn bị tâm lý trước, có chuyện gì chưa làm thì nắm chắc cơ hội đi! Bệnh này trước mắt vẫn chưa tìm ra phương pháp chữa trị tận gốc, vì vậy, chúng tôi cũng không thể bảo đảm.”

“Mẹ kiếp, cái gì mà không thể bảo đảm?” Tề Quang Ngạn nổi nóng đập bàn, la hét. Ý của gã lang băm này là cô ấy sẽ chết ư?

“Quang Ngạn...” Thần sắc cô đờ đẫn, u ám, giọng nói nhẹ tới nỗi dường như không thể nghe thấy.

“Sao vậy, Tiểu Tình?” Anh vội vàng vòng ra trước mặt cô.

“Đừng...”

“Cái gì?” Anh vênh tai, cố lắng nghe giọng nói yếu ớt của cô.

“Đừng... nói cho anh trai em biết!”

“Tới lúc này rồi mà em còn lo cho cậu ta!” Tề Quang Ngạn không nén được, nổi nóng. Cô có thể ích kỷ một chút, yêu bản thân mình hơn một chút được không? Cô như vậy... mẹ kiếp, thật khiến người ta đau lòng!

“Đừng nói cho anh trai em biết...” Cô lẩm bẩm. “Xin anh đây, đừng để anh ấy biết... Em không muốn làm lỡ việc của anh ấy.” Cô dùng chút sức lực yếu ớt níu áo anh, hoảng sợ nói, rồi lặp lại lần nữa.

“Được, anh không nói, anh không nói, em đừng căng thẳng quá!” Anh ra sức ôm chặt cô.

Cô thở phào nhẹ nhõm, cố nở nụ cười yếu ớt: “Anh ấy không dễ gì có được cuộc sống bình yên, em không muốn... không muốn lại trở thành gánh nặng mệt mỏi cho anh ấy... không thể...”

Cô không nhớ hôm đó đã về đến nhà kiểu gì, cả ngày ngủ li bì, Tề Quang Ngạn cũng ở bên cô suốt, không rời một bước.

Khi biết bản thân mắc phải chứng bệnh hiểm nghèo này thì tâm trạng sẽ ra sao, cô chưa từng biết, kỳ lạ là sau khi ngủ dậy lại cảm thấy đủ bình tĩnh để chấp nhận sự thật, suy nghĩ trước nay chưa từng rõ ràng đến thế, rất nhiều chuyện trước kia chưa từng nghĩ tới đều hiện rõ trong đầu.

Cô nói với Tề Quang Ngạn, vẻ rất nghiêm túc: “Anh là người tốt, hết lòng với em, em có thể cảm nhận được. Xin lỗi, trái tim em đã quá đầy, không còn chỗ để chứa thêm anh nữa, nếu gặp anh trước, em nhất định sẽ yêu anh.”

“Ngốc ă! Không cần dặn dò, trăng trời sớm vậy đâu!” Anh đau lòng tới mức không nói nên lời, ôm cô mà rớt nước mắt. Xem ra anh còn không thể chấp nhận bệnh tình của cô hơn cô, anh nói, cả đời này cô chưa từng hạnh phúc, ông trời cứ luôn trêu ngươi cô, anh thấy bất công cho cô.

Ai bảo thế? Cô từng hạnh phúc chứ! Quen biết anh trai chính là việc hạnh phúc nhất đời, trước nay cô chưa từng hối hận vì đã đi trên đoạn đời này.

Cô còn có rất nhiều việc chưa làm, không có nhiều thời gian để đắm chìm trong bi thương và oán trời trách người. Nhân lúc còn có thể vẽ, cô phải cố gắng ghi lại những đoạn ký ức đẹp đẽ nhất trong đời, vì có một ngày, đến bút vẽ cô cũng sẽ không cầm nổi...

Người khác có thể không hiểu nhưng anh trai nhất định sẽ hiểu.

Cô hy vọng, sau khi nhìn thấy những bức tranh này, anh có thể chịu đựng được nỗi đau đớn, bi thương vì mất cô.

Cuộc sống sẽ kết thúc nhưng từng đoạn hồi ức đẹp đẽ nhất, thứ tình cảm trong sáng nhất đều được lưu lại, đi cùng anh. Anh không cần quá đau khổ vì sự thân thiết giữa bọn họ trước nay không phải là thể xác, do vậy, cho dù họ không thể ở bên nhau nhưng linh hồn họ trước sau chưa từng rời xa, điểm này, anh và cô đều hiểu rõ, bỏ qua mọi quy tắc về thể xác và thể lực, trái tim thoát ly trần tục có thể tự do yêu anh.

Đây có lẽ là phần thưởng ông trời ban cho cô, sự nhân từ cuối cùng...

London, nước Anh.

Thẩm Hàn Vũ đứng trước cửa sổ, ngắm những hạt mưa li ti.

London mưa nhiều, một năm bốn mùa hiếm khi có ngày nắng đẹp, anh nhớ ánh nắng Đài Loan, cùng với... bầu trời trong veo bé nhỏ trong cuộc đời anh.

Tình... Bây giờ cô ấy có ổn không?

Anh lúc nào cũng muốn bay ngay về Đài Loan, nhưng cô nói cô muốn một cuộc sống mới, sự tồn tại của anh sẽ cản bước chân đi tìm hạnh phúc của cô...

Chính vì câu nói này, anh kìm nén, không dám tùy tiện. Nếu như vậy có thể khiến cô bình yên, anh nên đi thật xa, cẩn thận thu gom hết những nỗi nhớ nhung dâng đầy này, không thể, cũng không nên quấy rầy cô

Gần đây, trời lúc nào cũng mưa dầm dề khiến anh nhớ ra sắp đến sinh nhật cô. Không biết thời tiết ở Đài Bắc thế nào? Dựa vào kinh nghiệm mà đoán, tám, chín phần là lại mưa nhỉ?

Cô thường mong trời trong để anh đưa cô đi chơi, đón ngày sinh nhật vui vẻ nhất. Còn bây giờ? Cô vẫn chờ đợi chứ? Hay là... hiện tại cô đã có người khác ở bên, từ lâu đã quên sự chờ đợi trong sáng

ban đầu?

Đúng vậy, Tề Quang Ngạn sẽ ở bên cô, cô sẽ có một ngày sinh nhật ngọt ngào nhất, không cần anh lo lắng...

Anh quay người lại, ánh mắt dừng nơi chồng thư trên bàn, nhíu mày suy nghĩ.

Cô từng hứa, mỗi tháng gửi một lá thư, gần ba năm nay, cứ đến ngày mười lăm là anh lại nhận được thư của cô, chưa bao giờ ngoại lệ, tháng này đã quá một tuần, cô quên rồi ư?

Anh chọn vài lá để xem. Mỗi lần nhận được thư cô, anh thường đọc tới gần chục lần, nội dung đã thuộc lòng. Chữ của Tình rất đẹp, nắn nót, ngay ngắn, từng chữ, từng nét đều thể hiện rõ sự chú tâm hết mực khi viết, nhưng vài tháng gần đây, chữ viết của cô ngày càng cầu thả, hai thư cuối cùng còn gõ bằng máy tính.

Cô nói, vì gần đây quá bận. Cô đặc ý kể cho anh về triển lãm tranh, có quá nhiều việc khiến cô đầu tắt mắt tối, cảm thấy hai tư tiếng đồng hồ vẫn là không đủ, nếu không phải sợ anh bay về Đài Loan để ép người, cô còn muốn dùng e-mail cho nhanh, vừa tiết kiệm thời gian, sức lực lại vừa tiết kiệm bưu phí...

Cô luôn muốn khiến anh cảm thấy cô đang sống những ngày phong phú, vui vẻ.

Khi hồi âm, anh đặc biệt dặn đi dặn lại cô đừng khiến bản thân mệt quá.

Nhưng cô thực sự bận tới vậy ư? Bận tới nỗi đến thời gian viết thư cho anh cũng không có?

Đây chẳng phải là muốn nói rằng trong trái tim cô, anh đã dần tan biến?

Tâm trạng anh gần đây thường bất an, có... dự cảm rất xấu.

Tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên, anh đặt lá thư đã bóc xuống chồng thư: “Vào đi!”

Người giúp việc theo giờ nhìn anh: “Ông... lại đọc thư của em gái à?”

“Ừm.” Anh đáp khẽ.

“Cái đó... ừm... tôi có thể hỏi ông một việc không?” Xem ra ông ấy rất coi trọng người thân này...

Anh nghi ngờ nhíu mày: “Cô nói đi!”

“Ông là bác sĩ, vậy ông có biết Multiple sclerosis là gì không?”

“Multiple sclerosis...” Xếp gọn thư lại anh nghiêng đầu nhìn. “Là bệnh đa xơ cứng, bệnh này rất phiền phức, nó là bệnh liên quan đến hệ thống trung khu thần kinh, do vật chất tầng ngoài của sợi thần kinh của chúng ta gọi là bao mi-ê-lin bị phá hỏng; nó cũng được coi là bệnh về hệ thống miễn dịch, do hệ thống miễn dịch không thể phân biệt tế bào trong cơ thể và vật xâm phạm từ bên ngoài tấn công tổ chức bên trong cơ thể, bạch cầu sẽ thông qua máu trong mao tiến vào trung khu thần kinh, tấn công bao mi-ê-lin, gây tổn thương cho bao mi-ê-lin và thần kinh.”

“Ông nói phức tạp quá, tôi không hiểu lắm!”

Anh cười khê: “Nói đơn giản, sau khi những bao mi-ê-lin bị phá hỏng, sự dẫn truyền tín hiệu thần kinh sẽ trở nên chậm chạp, thậm chí ngừng hẳn, sau đó xuất hiện những triệu chứng khác nhau, những triệu chứng này ở mỗi người lại khác nhau, thường hay xảy ra trong độ tuổi từ hai mươi đến bốn mươi, tỷ lệ phụ nữ mắc phải cao gấp đôi nam giới. Bệnh này có liên quan tới gen di truyền, để chắc chắn, tốt nhất nên đi kiểm tra.”

Nói xong, anh đứng dậy rót nước, thuận miệng hỏi: “Sao? Người quen của cô bị bệnh này à? Lời khuyên duy nhất của tôi là kêu người thân của bệnh nhân nên ở bên bệnh nhân nhiều hơn, hiện tại, căn nguyên của bệnh đa xơ cứng vẫn chưa rõ, vì vậy đến tận bây giờ vẫn chưa nghiên cứu được biện pháp chữa trị tận gốc, interferon được coi là loại thuốc có hiệu quả đã được chứng thực qua nghiên cứu lâm sàng, có thể trì hoãn những chuyển biến xấu, có nghĩa là...” Anh lắc lắc đầu, nhìn cô với ánh mắt “hiểu rồi chứ?”.

“Có thể... có thể chết.” Là như vậy ư? Cô sợ hãi.

Thẩm Hàn Vũ gật đầu: “Mù, tàn phế, thậm chí là chết, đều có khả năng.”

“VẬY...” Cô định nói lại thôi, suy nghĩ một chút, có nên nói không nhỉ? Không được gặp mặt người thân lần cuối, chắc sẽ rất đau lòng.

Anh uống ngụm nước, ngừng lại nhìn cô: “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

“Em gái ông ở Đài Loan...”

Trong phút chốc, cốc nước rơi xuống đất, tiếng sứ vỡ sắc nhọn, xẹt qua trái tim hoảng sợ đang đập loạn nhịp. Anh khom người xuống nhặt, tim đập mạnh, ngược mắt: “Tình?”

“Đúng, hình như là cái tên này, hôm đó tôi đang quét dọn, bỗng nghe thấy bà chủ nói tiếng nước ngoài, hình như là nhắc đến bệnh đa xơ cứng, còn có người con gái tên Tình gì đó...”

Mảnh sứ vỡ màu trắng nhuộm màu đỏ thắm, dòng máu tươi chảy xuống từ lòng bàn tay, một giọt, hai

giọt...

Chương 14: VĩNh HàNg

Đây là triển lãm mang tên “Hồi ức”.

Vừa trưng bày đã gây chấn động, giành được trái tim của cả nam nữ, già trẻ. Đứng trước mỗi bức tranh, ai nấy đều nín thở, xúc động bởi tình cảm mãnh liệt bộc lộ trong từng bức, không ai nở rời mắt.

Thời thơ ấu, cậu bé trầm tĩnh ôm quyển sách và cô bé ngủ say trong lòng cậu dưới cây khế, tới thời niên thiếu, cậu thiếu niên dịu dàng tuần tú và cô thiếu nữ bé nhỏ trong sáng, ngây thơ kề vai nhau dưới mưa, không ai có thể nghi ngờ tình cảm thắm thiết của đôi nam nữ trong tranh.

Có lúc cũng nhìn thấy một người phụ nữ lớn tuổi và một người đàn ông đi qua nhau, khuôn mặt uy nghiêm, đôi mắt nhân từ... tựa như một bộ phim ghi lại sự trưởng thành và thời khắc niên thiếu hạnh phúc nhất.

Một họa sĩ vô danh trong chốc lát nhận được sự chú ý, các tờ báo văn nghệ lớn tranh nhau đưa tin, ca ngợi cô là ngôi sao có triển vọng nhất trong tương lai.

Ngày thứ sáu của triển lãm, một người đàn ông đứng lặng trước một bức tranh, tròn ba tiếng đồng hồ.

Trong tranh là hình ảnh nhìn nghiêng của một người đàn ông đang hướng về phía ánh sáng, đường nét mờ mờ thấp thoáng phác ra một gương mặt anh tuấn, đôi mày chau lại, giấu đi tâm sự nặng nề, u ám nơi đáy sâu, tuy đang đứng dưới ánh nắng mặt trời nhưng nền lại là một màu đen tối.

Mâu thuẫn nhưng cũng rất mãnh liệt.

Bức tranh đó mang tên Ánh sáng và dáng hình.

Dòng giới thiệu vắn tắt bên dưới tên bức tranh chỉ vắn vện vài hàng chữ đẹp đẽ.

“Ánh sáng và dáng hình, ngày và đêm, sự luân phiên của năm tháng chậm chạp.

Đàn ông và phụ nữ, sống và chết, hai đầu của cán cân tình yêu.

Thiên đường, địa ngục, anh và em mãi mãi không thể gặp nhau ở cùng một điểm.”

Người đàn ông trầm lặng đứng đó rất lâu.

Không ai chú ý, hai hàng lệ trên khóe mắt anh lặng lẽ rơi xuống.

Cửa phòng bên khẽ mở, người con gái ngủ yên trên giường lập tức tỉnh dậy.

“Cô ý tá, cô trở lại rồi à?”

Người vừa đến nhẹ nhàng, chậm rãi bước từng bước lên phía trước, giơ tay ra với vẻ không dám tin, lắc nhẹ hai cái trước mặt cô, anh há hốc miệng, không thốt nên lời.

Sợ mình không kiềm chế được nỗi buồn, anh cố nén lòng, quay người, đôi tay run rẩy mang lọ hoa đến.

“Tôi nghĩ thấy mùi hoa ngải tiên đại. Cuối cùng cô cũng mua đúng loại hoa này, tôi rất thích mùi ngải tiên đại!” Cô cười khẽ, vô thức giơ tay xoa ngực, không sờ thấy thứ đáng lẽ nên tồn tại, cô thu lại nụ cười, sợ hãi tìm kiếm. “Cô ý tá, phiền giúp cô tìm giúp tôi sợi dây chuyền tôi đeo trên người với, không biết nó rơi đâu rồi, sợi dây đó rất quan trọng với tôi, tôi không thể mất nó.”

Anh ngoái đầu nhìn, ánh mắt tìm kiếm trên gối, đặt nó vào trong tay cô.

Cô vuốt nhẹ hình dáng món trang sức đó, nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó khẽ thở phào, nở nụ cười đầy mãn nguyện.

“Tôi còn nhớ cô từng hỏi vì sao lại quý sợi dây chuyền này đến vậy, vì xem ra giá trị của nó không cao. Thực ra, cô nhầm rồi, đối với tôi, nó giống như sinh mệnh vậy, vì đây là món quà của một người rất quan trọng tặng tôi, là bằng chứng anh ấy đã từng yêu tôi. Anh ấy rất đẹp trai, nếu cô gặp anh ấy, cô sẽ không hỏi tôi rằng, người như anh Tề tốt thế, sao tôi không chấp nhận? Trong cuộc đời có anh ấy rồi, tôi không thể rung động với bất kỳ người đàn ông nào khác.

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

Nhưng tôi đã đuổi anh ấy đi. Tôi nói, tôi không cần anh ấy nữa; tôi nói, tôi muốn bắt đầu lại từ đầu; tôi nói, sự tồn tại của anh ấy cản trở tôi tìm thấy hạnh phúc... Thực ra, những lời nói đó đều chỉ để gạt anh ấy, tôi chỉ muốn để anh ấy tự do, sau khi mất anh ấy, cuộc đời tôi đã không còn hạnh phúc nữa...”

Cô sụt sịt, cố nén dòng lệ, nụ cười đau khổ vô cùng: “Xem ra tôi cũng giỏi nhỉ? Anh ấy không nghi ngờ chút nào, uổng công anh ấy đã hiểu tôi đến thế, có lúc tôi còn thấy khâm phục bản thân khi có thể giấu anh ấy một cách thành công, hơn nữa còn được ba năm rồi, nếu anh ấy biết, nhất định sẽ tức chết mất, ha ha! Dù sao tôi cũng không đợi được tới ngày đó, cho dù anh ấy không tha thứ cho tôi cũng chẳng sao, nhưng...nhưng... tôi rất nhớ anh ấy... rất muốn, rất muốn gặp lại anh ấy một lần...” Không thể kìm được nụ cười run rẩy, cô ghen ngào bộc bạch.

“Vì vậy, mỗi lần nhớ anh ấy, nhớ đến mức không thể chịu được nữa, tôi liền nắm chặt sợi dây này, cảm giác anh ấy vẫn ở bên tôi, nó là nơi tôi gửi gắm tất cả nỗi nhớ nhung, như vậy, tôi mới có dũng cảm tiếp tục chống đỡ...”

Hai tay anh nắm chặt thành bàn, sợ bản thân không kiềm chế nổi mà chạy tới, nếu không phải hung dữ đánh cô một trận thật đau thì cũng là ôm chặt cô tới nỗi vỡ vụn.

Chớp đi giọt lệ lăn khỏi khóe mắt, cô giơ tay đeo sợi dây chuyền, cài mấy lần không được, cô lúng túng cười: “Có lẽ lại phiền cô nữa rồi, cô đeo giúp tôi sợi dây chuyền, được không? Tôi không nhìn thấy gì cả.”

Anh hít một hơi thật sâu, cổ nuốt sự chua xót, giúp cô đeo sợi dây đồng tâm.

“À, còn nữa, lâu rồi tôi chưa viết thư cho anh trai tôi, anh ấy sẽ lo lắng chết mất, có thể phiền cô viết theo nội dung tôi đọc không? Cô nên gõ bằng máy tính, nếu không anh ấy sẽ nhận ra nét chữ khác nhau. Tôi không muốn lại phiền Quang Ngạn nữa, lần nào tôi cũng làm điều khiến anh ấy khó xử, lần này bắt anh giúp tôi che giấu anh trai, sau khi anh trai tôi biết, nhất định sẽ đánh chết anh ấy mất, tiếc là lúc đó, tôi không thể nói giúp anh ấy, tôi thực sự cảm thấy rất có lỗi với anh ấy...”

Muốn nói giúp cũng không kịp nữa, sau khi hỏi được địa chỉ bệnh viện, anh đã đâm Tê Quang Ngạn tới mức phải đi cấp cứu rồi!

“Cô y tá, phiền cô nâng tôi dậy, tôi hơi khát, muốn uống nước.”

Anh rót nửa cốc nước, cầm ống hút, giơ tay đỡ cô. Đang định nhận cốc nước, cô đột nhiên buông tay, cốc nước rơi xuống đất, tạo ra tiếng thủy tinh vỡ lạnh lạnh.

“Anh..”

Anh mím chặt môi, không lên tiếng.

“Anh, là anh đúng không? Em cảm nhận được anh...” Hơi thở của anh, cả cảm giác được anh chạm vào, đến chết cô cũng không thể quên.

Cô cuống quýt lần theo lồng ngực áp ở phía sau, hướng lên bờ vai, tìm thấy khuôn mặt ngày nhớ đêm mong, cô tham lam, thèm khát vuốt ve, dùng ngón tay ghi lại diện mạo tuần tú mà cô yêu sâu sắc, sau đó ôm chặt cổ anh: “Anh, em rất nhớ anh!”

“Em còn mặt mũi nào mà nói thế nữa, Thẩm Thiên Tình, e là đồ đại lừa đảo!” Thẩm Hàn Vũ khàn giọng rít khẽ, ôm siết lấy cô.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...” Cô lặp đi lặp lại lời xin lỗi cùng với những giọt nước mắt, quán chặt lấy anh.

“Không kịp rồi! Anh đã nói, nếu em lừa anh, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho em, món nợ này chúng ta phải tính! Nếu em khỏe lên thì còn có chỗ thương lượng, bằng không, em hãy đợi đấy!”

Trong mắt anh cũng ánh lên giọt lệ, khi nói những lời tàn nhẫn vẫn không nỡ buông lỏng thân hình trong vòng tay.

Vừa xa nhau chưa lâu, cô đã để bản thân trở thành thế này, quả nhiên anh không nên rời xa cô! Xa nhau năm mươi tám tuổi, anh đã khiến cô chịu khổ sở, xa nhau năm hai bảy tuổi, cô lại phải nằm trên giường bệnh thế này, đến mạng cũng sắp mất, vậy mà cô còn ác độc tới nỗi đến lần gặp mặt cuối cùng cũng định không cho anh gặp!

Anh đã biết không nên tin lời hứa của cô. Cả đời chưa từng làm hướng đạo sinh sao có thể có tư cách hướng đạo sinh chứ? Anh thật ngu ngốc một cách đáng chết!

“Anh, đừng tức giận, chúng ta lâu lắm không gặp nhau rồi, em thực sự rất nhớ anh, anh đừng có vừa trở về đã nổi xung với em như thế chứ, em chẳng cảm nhận được tình cảm anh em của anh chút nào cả.” Giọng cô êm ái, nhỏ nhẹ, chớp mũi khê cọ vào cổ anh.

“Đừng nhiều lời! Nũng nịu cũng không có tác dụng đâu, ai thèm có tình cảm anh em với người mang anh ra để giỡn chứ!” Nói thì nói vậy nhưng hai tay anh vẫn bận rộn chuyển động trên người cô. Cô gầy đi rất nhiều, dường như chỉ còn da bọc xương, anh lấy hết sức ôm ghì cô, trái tim đau nhói.

Sau đó, anh buông tay, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới: “Lại đây, để anh trai xem em nào!”

“Em bây giờ...chắc xấu lắm nhỉ?” Không thể ngờ, xa nhau lâu như vậy, anh vừa về lại để anh nhìn thấy bộ dạng bệnh tật tới mức tiêu tụy nhất của cô, không biết anh có thất vọng lắm không?

Vốn từng nghĩ bao lần rằng khi gặp mặt, cô sẽ trang điểm thật xinh đẹp để đi đón anh, nhưng bây giờ kế hoạch đó hoàn toàn hỏng rồi!

“Không đâu.” Giọng anh khàn khàn, năm ngón tay nhẹ nhàng lướt trên mái tóc cô, anh từng quá quen thuộc với hình ảnh cô tóc tai rối bù, nước mũi lòng thòng, trong mắt anh, Tình là Tình, trước nay không có phân biệt đẹp hay xấu.

“Tiếc quá, bây giờ em không nhìn thấy gì nữa rồi...” Cô rất muốn, rất muốn nhìn thấy anh. Anh của tuổi ba mươi nhất định càng có sức hấp dẫn của một người đàn ông trưởng thành. Anh kéo tay cô, đặt lên người mình, nói nhỏ: “Em có thể cảm nhận anh.”

Ngón tay thon nhỏ bắt đầu trượt trên mặt anh, sau khi không nhìn thấy, xúc giác dường như nhảy bén hơn. “Giống như em nhớ, anh vẫn đẹp trai như thế, nhất định là có rất nhiều phụ nữ bị anh mê hoặc, đúng không?”

“Anh không biết.” Từ trước tới nay, đó không phải là điều mà anh quan tâm. “Nếu em muốn biết thì hãy cố gắng mau khỏe lại để có thể tận mắt nhìn thấy anh.”

“Anh... sẽ luôn ở bên em ư?”

“Ừ, anh sẽ ở bên em, chờ em khỏe lên.”

Có thể không? Anh cũng là bác sĩ, chắc rõ hơn ai hết, loại bệnh này không thể khỏe lên được...

“Anh, anh biết không? Sau khi biết bệnh của mình, em không buồn, chỉ lo lắng thôi, em lo anh sẽ không chịu đựng được. Quang Ngạn, chị Tâm Bình, mỗi một người em quen, họ đều sẽ đau lòng, có điều nỗi đau ấy có thể qua đi, nhưng anh thì khác, em không muốn anh ở bên cạnh em, nhìn em bị đau đớn, giày vò vì bệnh tật, sau đó tàn nhẫn bắt anh tận mắt nhìn em chết, em biết điều này sẽ khiến anh sụp đổ, vì vậy mới không để bất kỳ ai nói cho anh biết. Em dặn dò họ, những bức tranh này giữ lại cho anh, sau này nếu anh nhìn thấy sẽ hiểu, em đã lấy hết ánh sáng và hơi ấm cuối cùng trong cuộc sống, lưu lại tình cảm cả đời cho anh, những thứ này đủ để giúp anh chống đỡ sự bị thương anh phải chịu đựng...”

Em không màng tính mệnh mà vẽ, không màng tính mệnh mà nhớ anh, không ngừng chạy đua với thời gian, giành từng phút, từng giây cho tới khi không nhìn thấy được nữa, trước khi thân dưới hoàn toàn mất đi cảm giác, trong tay em luôn cầm bút vẽ. Thấy bức tranh góc kia không? Đó là bức tranh cuối cùng em vẽ, cũng là bức em không nỡ chia sẻ cùng người khác.”

“Thấy rồi!” Dưới bóng cây, người con trai và người con gái đang hôn nhau, đắm chìm trong ánh trăng, sợi dây chuyền có hai trái tim nằm lặng lẽ trước ngực người con gái, nụ hôn hòa trộn nước mắt, thê lương nhưng cũng rất đổi ngọt ngào.

Đây là ký ức tình yêu cuối cùng giữa họ, vào đêm tân hôn của anh.

“Đáng tiếc là... em thường cảm thấy thiếu chút gì đó, nhưng hiện giờ đến cầm bút em cũng không làm được...”

“Ví dụ như... ánh sáng và dáng hình, ngày và đêm, sự luân phiên của năm tháng chậm chạp?”

“Anh thấy rồi à?”

“Ừ.” Anh khẽ đáp “Anh bổ sung giúp em nhé?”

“Vâng”

Được sự cho phép của cô, anh cầm bút, suy nghĩ một lúc, khẽ viết bên cạnh:

“Trộm một buổi tham vui

Đổi một đời nhung nhớ

Từ đó phương Nam Bắc

Hai đoạn của địa cầu

Gặp nhau cũng tương tư

Xa nhau càng nhung nhớ.”

“Thiên đường và địa ngục, hai đầu của cán cân tình yêu, anh và em mãi mãi không thể gặp nhau ở cùng một điểm.” Kết cục của họ không nên như thế – đó mới chính là điều anh mong muốn.

“Anh viết gì vậy?”

“Không nói cho em biết đâu, đây là sự trùng phạp.”

“Anh...” Cô phản đối.

“Tình, giữa chúng ta không cần nhiều lời, đúng không?”

Cô im lặng một lúc, anh tiếp tục nói: “Chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều, quá nhiều rồi, là anh em hay không thì đã sao? Có chung huyết thống hay không thì đã sao? Sự thân thiết giữa chúng ta trước nay đâu phải về thể xác, chẳng phải những bức tranh của em muốn nói với anh điều này ư? Vậy thì, quy tắc thế tục có quan trọng gì? Sau khi xem tranh của em, anh luôn nhớ lại ngày em mười lăm tuổi, anh vẫn là anh, em vẫn là em, vì sao phải có sự khác biệt? Cuộc đời con người rất mong manh, lần này, anh muốn buông thả bản thân, chỉ cần trái tim anh không thay đổi, trái tim em cũng không thay đổi, vậy là được rồi.”

“Anh...” Có thể không? Thật sự có thể như vậy ư?

Khi một người sắp đi đến tận con đường đời, rất nhiều việc trở nên không đáng kể, cô muốn nắm giữ cuộc sống còn lại, đốt cháy anh bằng quang nhiệt cuối cùng.

Cô khẽ mỉm cười, cô nghĩ, đây chắc là nụ cười đẹp nhất đời này. Dựa vào khuỷu tay anh, cô nhỏ nhẹ hỏi: “Anh...anh nhớ hôm nay là ngày gì không?”

©STENT

“Có bị đánh chết anh cũng không dám quên.”

“Ngoài kia...lại đang mưa phải không?” Cô nghe thấy tiếng mưa, cũng ngửi thấy mùi đất nồng.

“Không sao, sẽ tạnh sớm thôi!”

“Vây, đợi mưa tạnh, anh không thể nuốt lời rồi!”

“Yên tâm, lần này chẳng phải anh về rồi ư? Giờ thì em có thể bắt đầu nghĩ xem, sau khi tạnh mưa muốn đi đâu.”

“Em muốn đi ngắm tuyết, cảm nhận những bông hoa tuyết lạnh lạnh rơi xuống lòng bàn tay. Em chưa bao giờ được nhìn thấy tuyết, tiếc là lúc này, Đài Loan không có tuyết...”

“Không sao, anh có thể đưa em đi Nhật Bản, Thụy Sĩ, đi tất cả các nước có thể nhìn thấy tuyết, đảm bảo em sẽ nhìn thấy một vùng tuyết trắng xóa.”

“Nhưng bây giờ em không nhìn được gì nữa rồi...”

“Em có thể cảm nhận.”

“Chân của em không có cảm giác, không thể đi...”

“Anh có thể ôm em, công em, đẩy xe lăn cho em, có rất nhiều cách mà.”

“Thể lực của em không tốt như trước, rất dễ bị mệt, không đi xa được.”

“Vây thì không cần đi xa, khi em mệt, bất cứ lúc nào cũng có thể tựa vào anh nghỉ ngơi, thể lực anh tốt hơn em mà.”

“Em có thể bị co cơ, đau đốn, khó chịu như bị kim châm.”

“Anh sẽ xoa bóp cho em, làm vật lý trị liệu, đừng quên anh là bác sĩ, biết phải chăm sóc em thế nào.”

“Em sẽ liên lụy tới anh...”

“Nói lung tung, em chỉ có thể mang lại niềm vui cho anh thôi.”

Cô nói một câu, anh đáp lại một câu, cuối cùng cô mỉm cười.

“Thật không? Vậy thì, anh à, anh mau cầu nguyện để mưa tạnh sớm đi!” Cô đã đợi bao năm rồi, đây có lẽ là sinh nhật cuối cùng trong cuộc đời cô, không thể đợi hơn được nữa, cô sợ... sau này không còn sức tiếp tục chờ đợi.

“Được.” Anh nói khẽ, sự chua xót dâng lên tận cổ họng, anh gắng nuốt xuống.

“Anh, anh chưa đóng kín cửa sổ à? Nước mưa hắt vào tận đây rồi.” Cô sờ sờ giọt nước trên mặt, một giọt, hai giọt chảy xuống mặt cô. Nước mưa sao lại ấm như vậy?

“Xin lỗi, anh đóng ngay đây.” Anh cố nén sự ghen ngào, lau qua nước mắt trên mặt.

“Không cần đâu, anh đừng đi! Em mệt quá! Anh ôm em để em ngủ một lát, được không?” Cô mệt mỏi nhắm mắt.

“Được, em ngủ đi, anh sẽ không rời một bước.” Anh cẩn thận ôm cô, nhẹ nhàng vỗ về.

“Ừm, anh nói rồi đấy nhé! Không thể không gặp, không được để em không tìm thấy anh một lần nữa đâu đấy!”

“Ai búng như em! Từ nhỏ đến lớn, lúc nào cũng chạy lung tung khiến anh tìm khắp các cây để lôi em về nhà.” Cho dù trước đây hay bây giờ, anh luôn đứng nguyên chỗ cũ chờ đợi, chưa từng rời một bước.

“Hi...” Cô tin, cho dù cô trốn ở nơi nào, anh nhất định sẽ tìm thấy cô. Cô an tâm nhắm mắt, giọng nói dần trở nên mờ hồ: “Anh, hình như em quên không nói với anh một câu rồi...”

“Câu gì?”

“Đợi em tỉnh dậy...nhất định sẽ nói với anh...”

“Được, anh đợi em.” Anh nhẹ nhàng hứa.

Cơn gió nhẹ thổi tung bản phác họa chưa hoàn thành, từng trang, từng trang bay theo gió, trên đó có những hàng chữ lộn xộn.

“Nếu như em còn có thể sống thêm một ngày, em muốn dừng cảm nói cho anh biết: Em yêu anh!”

Dâng tặng anh sự đẹp đẽ của vèn vện hai mươi tư tiếng đồng hồ cuối cùng của em có.

Chờ đợi kiếp sau, hóa thành con ve sầu mùa thu, hát cho anh nghe khúc ca du dương mùa hạ.”

Gió đột nhiên ngừng thổi, ngoài cửa sổ, mưa phùn cũng ngừng rơi.

Mùng Bảy tháng Bảy năm 2003, trời trong, nắng ấm.

Sau hôm đó, không ai biết hành tung của họ, Thẩm Thiên Tình còn sống hay không trở thành dấu hỏi lớn không thể giải đáp trong lòng mọi người.

Tròn nửa năm, Lưu Tâm Bình đi tìm dấu chân và tin tức của chồng, từ đầu tới cuối đều không thấy.

Cho tới đầu xuân năm nay, cô mới nhận được một phong thư từ nơi xa, trong thư chỉ viết rất ngắn gọn vài dòng chữ:

“Đời này, anh nợ em.

Anh và cô ấy, sống chết không rời.”

Không xưng danh, không ký tên, giống như bức tranh và bản phác thảo họ giữ lại. Tình yêu của họ đến nay, có rất nhiều việc không cần nói rõ ràng.

Cô theo dấu bưu điện, tìm đến một nơi giản dị, mộc mạc ở Bình Đông, chỉ thấy một ngôi mộ mới, trên đó có tên anh và người con gái anh yêu thương cả đời.

Có không hiểu, trong ngôi mộ đó là cơ thể anh hay trái tim tuyệt vọng, tình yêu đã chết của anh?

Những thứ đó đều không quan trọng nữa vì cô biết, đây không chỉ ngôi mộ mà còn là biểu tượng cho sự tái sinh của anh, đời này, họ đã yêu khổ sở, mệt mỏi, giày vò quá rồi, chí ít, họ không cần lo lắng về sự lên án của đạo đức và thế tục, anh và cô ấy sẽ mãi mãi không rời xa nhau nữa.

Cuối cùng, cô cũng nhìn rõ, tình yêu vượt qua cả sinh mệnh, khi tham gia vào một đoạn tình yêu như thế, cô còn có chấp gì chứ? Cô đã bỏ qua rất nhiều việc, tình yêu này trước nay chưa hề thuộc về cô, cả con đường đi, cô nơm nớp lo sợ, nắm chặt sợ vỡ, nói lỏng sợ mất. Cô mệt mỏi rồi, không thuộc về cô thì đành buông tay, giải thoát bọn họ đồng thời cũng là giải thoát cho chính cô.

Cô thấp cho họ ba nén hương, đốt từng bản phác thảo, chăm chú nhìn ngọn lửa mang đi tình cảm sâu đậm của họ.

“Nếu như em còn có thể sống thêm một ngày, em muốn dũng cảm nói cho anh biết: Em yêu anh!

Dâng tặng anh sự đẹp đẽ của vên vện hai mươi tư tiếng đồng hồ cuối cùng em có.

Chờ đợi kiếp sau, hóa thành con ve sầu mùa thu, hát cho anh nghe khúc ca du dương mùa hạ.”

Thuộc về họ, trả lại hết cho họ đi! Cô trả lại cho họ tình yêu tự do.

Cô tin, tình yêu thực sự không biến mất khi sinh mệnh kết thúc, nó sẽ ở một góc vô danh nào đó, lại đâm chồi, khỏe mạnh.

Trước khi rời đi, bên tai cô vọng lại tiếng ve, giống như một giai điệu hài hòa, réo rắt, dịu dàng, đẹp đẽ, hát về tình yêu bí mật, vĩnh hằng.

Ve sầu mùa thu, khúc ca triền miên mùa thu.

Chương 15: NgóNg Tuyệt

Ánh lửa lò sưởi bùng cháy, cô nghiêng đầu, nghiêng tai lắng nghe tiếng lách tách khe khẽ, thấy thích thú, nụ cười thư thái, bờ môi cong cong.

Ở một góc khác trong căn phòng, người đó ngồi cạnh cô, anh lặng lẽ đọc sách, còn cô tìm kiếm niềm vui nhỏ bé trong cuộc sống, không cần nói chuyện, cũng không cần sự tiếp xúc thân thể nào, chỉ cần anh biết anh và cô cùng ở trong một không gian là trái tim đã có thể cảm nhận được sự chân thực.

Đây chính là thứ hạnh phúc cô kiếm tìm, rất bình thường, đơn giản

“Cười gì?” Giọng nói dịu dàng, trầm lắng vang lên bên tai cô, Thẩm Hàn Vũ đổ cốc trà lạnh đi, rót thêm nước ấm, đặt vào lòng bàn tay để cô sưởi ấm, không quên dịu dàng nhắc: “Cẩn thận kéo nóng đấy!”

“Có giai điệu.” Cô nhẹ nhàng trả lời anh.

“Cái gì?”

“Lách ta lách tách, có giống con yêu tinh nghịch ngợm nhảy múa trong ánh lửa không? Anh, anh nghe đi, nó còn có tiết tấu theo quy luật nữa đấy! Non xanh nước biếc tĩnh mịch, một cơn gió bay đến từ giữa hồ, đi nào, đi nào... có giống bài hát ngày xưa anh thường hát cho em nghe không?”

Thẩm Hàn Vũ ngừng lại vài giây mới hiểu cô đang nói tới âm thanh của lò sưởi.

Giống không?

Anh lắng tai nghe, không xâu chuỗi nổi giai điệu gì nhưng không nỡ phá hỏng trí tưởng tượng của cô.

Hai mắt nhắm đi ánh sáng lại thêm cử động khó khăn, những việc cô có thể làm là rất hạn chế song cô dường như không quấy rầy anh, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng tự mình tìm niềm vui, hoặc cô không muốn trở thành gánh nặng cho anh, cũng có lẽ cô thực sự thích nghi một cách vui vẻ, hưởng thụ trọn vẹn sự ấm áp trong những điều bình thường.

“Có gì vui đáng để em cười ngọt ngào thế?” Anh chiếm luôn chỗ trống bên cạnh cô trên sofa, ôm cô vào lòng.

Chỉ là một chuyện vặt vãnh trong cuộc sống vậy mà cô như phát hiện bí mật gì to lớn, nở nụ cười vui vẻ đến thế!

“Đó là một phần đáng quý nhất trong ký ức của em và anh! Em nhớ khi em còn rất nhỏ, anh thường ôm em, khẽ hát bài Thuyền Thái Hồ, đặc biệt là trước khi ngủ và cả khi tâm trạng em không tốt. Cho tới bây giờ, em vẫn không tìm được giai điệu nào đẹp hơn.” Cũng có thể cô nhớ mãi không quên không phải vì bản thân ca khúc mà là cảm giác được người khác dỗ dành, yêu thương, khiến cô trước sau không thể quên được âm thanh làm rung động lòng người ấy, từ đó dùng cả cuộc đời để nhớ, để yêu chủ nhân của giọng hát đó.

Đây chính là nguyên nhân khiến khóe miệng cô nở nụ cười dịu dàng, ngọt ngào.

Mắt Thẩm Hàn Vũ sáng rực. Vì mất đi thị lực nên cô không thể nhìn thấy tình yêu say đắm tới mức nhói tim trong mắt anh.

Thẩm Thiên Tình đặt cốc trà xuống, hai tay ôm chặt anh, tìm kiếm nơi ấm áp, yên tâm nương náu: “Lâu lắm rồi chưa nghe anh hát bài này, anh còn nhớ bài hát thế nào không?”

“Lâu như vậy, cũng đã quên gần hết rồi.” Chỗ khuyết trong tim đến nay đã được lấp đầy, anh siết chặt hai tay, sự đủ đầy trong vòng tay khiến anh hạnh phúc tới nỗi muốn thở dài.

Đoạn quá khứ thuộc về anh và cô đã từng bị anh cố kìm nén, quên lãng, lâu rồi, gần như cho rằng bản thân thực sự đã quên.

“Cứ thử xem thế nào, được không? Em muốn nghe.”

Anh mở miệng định nói gì đó thì chuông cửa reo.

“Để anh ra xem là ai.” Thẩm Hàn Vũ buông cô ra, đứng lên, đi về phía cửa.

Tiếng nói chuyện vọng đến tai cô, thái độ của anh trai vẫn luôn dịu dàng, lịch sự, cô lơ mờ nhận ra người hàng xóm bên cạnh.

Hồi đầu tới Thụy Sĩ, anh không chút do dự bỏ qua chốn thị thành mà dừng chân ở thị trấn không tên tuổi này, tuy hơi xa nhưng môi trường yên tĩnh, thích hợp cho cô dưỡng bệnh.

Ở đây, không ai biết họ, cũng không ai có thể tới quấy rầy cuộc sống bình yên của họ, anh nói như vậy.

Anh quyết định đưa cô rời xa nơi huyên náo, ồn ào.

Hàng xóm của họ là một đôi vợ chồng già về hưu và một cô gái vừa tròn hai mươi tuổi, may mắn, họ cũng là người Đài Loan.

Họ có thể biết những điều này vì khi vừa tới, anh sợ có lúc phải ra ngoài, không yên tâm để cô ở nhà một mình nên tất nhiên phải làm quen với hàng xóm, gần gũi, hòa thuận với họ để có thể trông nom lẫn nhau.

Một lát sau, Thẩm Hàn Vũ trở về bên cô.

“Có chuyện gì thế?”

“Vợ chồng ông bà Phương bên cạnh làm thêm vài cái bánh, kêu con gái mang một ít sang cho chúng ta.”

“VẬY BÁNH Đâu?” Cô giơ tay đòi, Thẩm Hàn Vũ nhón miếng bánh cô thích ăn, đặt vào tay cô.

Cô nếm thử, là bánh bích quy mùi oải hương.

Cô cười khẽ: “Từ ba bữa tới điểm tâm đều được quan tâm chu đáo. Chắc là họ nghĩ một người đàn ông như anh phải chăm sóc em thì rất vất vả!”

“Ừ, ừm.” Anh ho khẽ.

“Sao vậy anh? Anh không vui à?” Tuy anh không nói gì nhưng cô vẫn tinh ý cảm nhận được.

“Em nói với họ chúng ta là anh em à?” Giọng anh có chút không vui.

Cô chột hiệu, nhướn môi cười: “Anh, cô Phương có xinh không?”

“Rất xinh, em có ý kiến gì à?” Anh lạnh nhạt nói.

©.STENT

“Vậy thì chúc mừng anh nhé! Anh Tề nói không sai, anh rất có duyên với phụ nữ, đi tới đâu cũng đều như vậy.”

“Thẩm Thiên Tình, em ngứa da à?” Đã biết ý đồ của vợ chồng nhà họ Phương, sao cô còn nói thế?

Ban đầu, nhà họ Phương tưởng họ là vợ chồng, cũng không suy nghĩ nhiều. Cô có biết khi cô nói thế, anh sẽ phiền phức biết bao không?

Trước đây không biết thì thôi, bây giờ biết rồi, còn có thể coi như không biết gì không?

Nợ ân huệ dễ trả nhưng nợ tình cảm khó trả, điểm này không ai rõ hơn anh.

“Chúng ta vốn dĩ là anh em, nói như vậy có gì không đúng?”

“...” Anh mở miệng nhưng không thể đáp lời, cảm giác nặng nề khó nói đè nặng trong lồng ngực.

“Anh...” Cô nũng nịu giơ tay, tìm vị trí anh ngồi để dựa vào, anh không tự nguyện chút nào nhưng hai tay vẫn tự động ôm chặt lấy cô.

Cô đưa miếng bánh bị cắn dở ra, anh há miệng, ăn nốt nửa còn lại giúp cô.

“Em muốn ngủ, anh chưa hát cho em nghe!”

“Em mấy tuổi rồi? Còn muốn nghe hát ru!” Tâm trạng anh vẫn có chút không vui.

“Là vì anh hát mà, anh là người độc nhất vô nhị.”

Chỉ vài ba câu nói đã xóa tan những tích tụ trong nội tâm anh.

Anh hiểu rồi!

Trong mắt cô, anh chính là anh, Thẩm Hàn Vũ độc nhất vô nhị, cho dù người khác có thêm các thân phận cho họ như tình nhân, vợ chồng hay anh em đều không thay đổi được gì, điều đó đã không còn khiến cô bận tâm.

Xem ra cô thích ứng nhanh hơn cả anh.

Anh khẽ thở dài, dịu dàng nhìn cô: “Lâu lắm không hát rồi, có hát sai cũng đừng trách anh đây!”

“Không đâu!”

Anh vỗ nhẹ cô, khe khẽ hát, đó là giai điệu dịu dàng, yêu thương nhất.

Cô tựa vào anh nghỉ ngơi, lắng nghe thật kỹ, trái tim dâng lên cảm xúc mềm mại nhất.

“Non xanh nước biếc tỉnh mịch, một cơn gió bay đến từ giữa hồ ...”

Một bài hát dân ca, giai điệu đơn giản song lại thể hiện được tình cảm thuần khiết mãi không phai màu giữa anh và cô.

“Anh, anh bảo ngày mai tuyết có rơi không?”

“Chắc sẽ có!” Anh nắm bàn tay lạnh giá của cô, má của anh chạm vào tóc cô.

“Vậy nếu sáng mai tuyết rơi, anh nhớ gọi em dậy nhé!”

“Ừ, em yên tâm ngủ đi!”

“Vâng.” Cô nhắm mắt.

Không biết đã bao lâu qua, trong vòng tay không còn phát ra chút âm thanh nào, vẻ mặt cô quá bình thản, yên lặng tựa như...đã chết.

Anh nín lặng, đặt tay lên ngực cô, cảm giác được nhịp đập nhẹ nhẹ, mới thở phào một hơi.

Dường như đêm nào anh cũng lặp lại động tác này mới có thể chắc chắn cô thực sự ngủ ngon, không rời xa anh.

Mấy đêm đầu, anh toàn tỉnh giấc giữa đêm, sau đó chỉ có thể ngắm gương mặt ngủ say của cô, không tài nào ngủ tiếp được. Khi cô phát hiện ra, liền kéo tay anh đặt lên ngực cô, để anh cảm nhận được nhịp đập của nó, yên tâm ngủ lại.

Còn cô sẽ gói đầu lên ngực anh, kê sát vào vị trí của trái tim.

“Chỉ cần nghe tiếng tim anh đập, em sẽ không rời đi.” Cô nói như vậy.

Anh tin cô, thật sự tin cô, anh tin chỉ cần trái tim anh cố gắng đập, cô sẽ không rời đi.

Tuyết rơi.

Sáng vừa tỉnh dậy, chân trời lả tả những bông hoa tuyết, cô nghịch tuyết ngoài cửa sổ, hưng phấn như một đứa trẻ.

“Đóng cửa sổ vào đi, cẩn thận kéo bị cảm lạnh!” Thảm Hàn Vũ sắc thuốc trong bếp, quay đầu nhìn cô, nhíu mày nói.

“Một chút nữa thôi.” Cô giơ tay hứng những bông tuyết mịn, cảm giác lạnh lạnh trong lòng bàn tay, quả nhiên giống như cô tưởng tượng.

Câu này cô đã nói năm lần rồi.

Thảm Hàn Vũ tắt lò sưởi, dứt khoát ra đóng cửa sổ, đẩy xe lăn vào trong phòng, không cho cô nghịch tuyết đọng lại thành một lớp dày trên cửa sổ nữa.

Giơ tay nhặt bông tuyết trên tóc cô, chạm vào vùng da thịt lạnh ngắt, anh dùng đôi tay mình xoa tay cô cho ấm rồi vào bếp đun bát thuốc nóng ra.

“Anh, lát nữa chúng ta ra ngoài, được không? Cô ngẩng mặt, tràn đầy hy vọng.

“Uống hết bát thuốc này rồi hãy nói!” Anh múc một thìa, thổi qua cho đỡ nóng rồi đưa lên miệng cô.

“Để em tự uống!”

“Được, vậy em cẩn thận, nóng đấy!” Đặt bát thuốc vào tay cô, anh về phòng xem xét tài liệu và giấy tờ xem đã đầy đủ chưa, hôm nay cô phải đến viện kiểm tra lại.

Lúc anh ra ngoài, cô đã uống hết bát thuốc, ngoan ngoãn chờ.

“Có được không?” Cô nghiêng tai, nghe tiếng bước chân anh rời khỏi phòng.

Ai chẳng biết cô muốn đi nghịch tuyết.

“Đợi chút nữa.” Anh thuận tay lấy chiếc khăn len trong phòng quàng lên cổ cô, giúp cô đi găng tay, đội mũ lông, mặc áo khoác, sau đó nhìn cô một lượt từ đầu đến chân để chắc chắn rằng cô không bị lạnh.

“Em sắp bị anh quán thành con chim cánh cụt rồi.” Cô lầm bầm.

“Đừng nhiều lời!”

Làm xong kiểm tra và trị liệu định kỳ, Thẩm Hàn Vũ thảo luận tình hình bệnh tật của cô với bác sĩ ở bên ngoài, trở về phòng bệnh, trong đầu anh luôn lặp lại câu nói của bác sĩ...

“Tình hình không lạc quan hơn trước, gần đây số lần cô ấy co cơ, đau đớn chắc nhiều hơn chứ?”

“...Không có.” Anh không nhìn thấy lần nào cả.

Cô uống thuốc đúng giờ, ngoan ngoãn chấp nhận trị liệu, anh luôn cho rằng, bệnh tình cô đã ổn định hơn rất nhiều rồi...

Bác sĩ cười, hiểu rõ: “Có lẽ cô ấy không muốn anh lo lắng!”

Tâm khảm anh như bị giáng một đòn mạnh. Đúng vậy, đây đích thị là việc cô có thể làm.

Vì cô biết, khi cô bị bệnh tật giày vò đau đớn, anh còn đau hơn cả cô, cho nên cô sẽ giấu giếm,

không cho anh nhìn thấy, chỉ giữ lại nụ cười đẹp nhất cho anh.

“Em gái anh rất kiên cường, tôi chưa thấy bệnh nhân nào mắc đa xơ cứng mà vẫn có thể cười một cách vui vẻ, mãn nguyện đến vậy.”

“Cô ấy là đồ lừa đảo.” Anh ngốc tới nỗi bị cô ấy qua mặt.

“Được rồi, vậy chúng tôi đề nghị tốt nhất nên đưa tên lừa đảo này vào viện tiếp nhận trị liệu đầy đủ, không thể kéo dài nữa.”

Đã... tề đến thế ư? Nhưng anh lại không hiểu rõ tình hình...

Ngẩn ngơ suy nghĩ cho tới khi trở về phòng bệnh, không nhìn thấy cô, anh quay sang hỏi cô y tá đang thu dọn bình rỗng: “Cô ấy đâu?”

Cô y tá chỉ về phía cuối hàng lang: “Cô ấy nói muốn đi ngắm tuyết, nếu anh về thì ra ngoài tìm cô ấy.”

Thẩm Hàn Vũ không nói lời nào, bước nhanh ra ngoài.

Phía cuối, bóng dáng trầm tĩnh của cô đang lặng lẽ chờ đợi, trái tim anh mềm nhũn, bước chân bắt đầu chậm hơn, lặng lẽ đến gần cô.

Hai tay cô giơ ra ngoài hiên hững hờ, hình như đang ngâm nga giai điệu nào đó anh không thuộc.

“Em đang niệm kinh gì đây?”

Anh trở lại rồi! Thẩm Thiên Tình cười vui sướng giơ tay về phía phát ra tiếng nói. “Em đợi anh lâu quá! Anh và “đồ cổ” kia nói gì thế? Sao lảm nhảm để nói vậy?”

Cái gì mà đồ cổ? Bác sĩ chỉ không để ý lời phản đối của cô, chăm chú cho cô mà thôi, vậy mà cô hận tới bây giờ.

Ánh mắt anh dừng lại nơi nụ cười hoàn mỹ, không tìm vết của cô, quyết định không phá vỡ nó: “Cũng chẳng có gì, chỉ nói chuyện chút thôi, ông ấy nói em là bệnh nhân chịu khó hợp tác nhất mà ông ấy từng gặp, nếu em đừng gọi ông ấy là “đồ cổ” thì còn tốt hơn nữa.”

Cô khẽ cất tiếng cười vui vẻ: “Em cũng thích ông ấy, nhưng nếu ông ấy đừng lần nào gặp cũng kêu em nằm viện, em sẽ càng thích ông ấy hơn.”

Anh trầm mặc một lúc: “Sao lại không nằm viện?”

Nụ cười cô hơi sững lại, rồi lập tức làm như không có chuyện gì, chỉ cảnh tuyết bên ngoài: “Anh, bây giờ cả thế giới đều bị tuyết phủ trắng xóa, rất đẹp phải không?”

“Ừ, rất đẹp, bây giờ trước mắt anh chỉ toàn là cây màu trắng, nhà màu trắng, thế giới màu trắng.”

“A, em biết mà.” Hai tay cô khoanh trước ngực, giống như tận mắt nhìn thấy: “Anh, anh biết vì sao em muốn anh đưa em đi ngắm tuyết không?”

Anh không nói, cô im lặng một lúc: “Anh, em hát cho anh nghe nhé!”

Cô nhẹ nhàng, khe khẽ hát, từng đoạn, từng đoạn giai điệu mềm mại, uyển chuyển thoát khỏi vành môi cô, bay vào trong trái tim đau khổ chưa kịp khép lại của anh.

“Nói tạm biệt phải chăng có thể sẽ không còn nhung nhớ.

Nói lời xin lỗi phải chăng có thể thấu hiểu tất cả.

Nước mắt thay anh hôn lên gương mặt em.

Thế giới của em đột nhiên tuyết trắng ngợp trời.

Giữa năm ngón tay còn vương lại ngày hôm qua có anh, từng mảnh, từng mảnh ghép sao cho trọn vẹn?

Mùng Bảy tháng Bảy trời trong, đột nhiên tuyết rơi, không dám mở mắt, cứ ngỡ đó là ảo giác của em.

Em đứng giữ đất trời, nhìn tuyết phủ kín con đường anh đến.

Mùng Bảy tháng Bảy trời trong, đêm đen đột nhiên hóa thành ban ngày, em mất đi cảm giác nhìn thấy, giới hạn của tình yêu.

Em nhìn về phía chân trời, bầu trời bao la vô tận, không nghe thấy anh nói lời tạm biệt...”

“... Giai điệu thể lương quá!” Năm đó, cô rời xa anh với tâm trạng ấy ư?

“Anh biết vì sao em muốn hát bài hát này cho anh nghe không?”

Anh thu lại ánh mắt, vén mái tóc dài đang bay trong gió của cô ra sau tai, ngón tay vuốt nhẹ hai gò má hơi lạnh của cô, đáp khẽ: “Ừ.”

“Mấy năm không có anh ở bên, mỗi lần nghe bài hát này, em đều nhớ tới anh. Em luôn nghĩ, nếu có

một ngày, Thất tịch không mưa, em sẽ muốn anh ngắm tuyết cùng em.”

Bởi vì bài hát này chính là cõi lòng cô, cô giấu tận sâu đáy tim, là tâm trạng đau xót không thể thoát thành lời...

Thẩm Hàn Vũ nhìn cô chăm chú. Cô nhìn thấy giới hạn của tình yêu rồi ư?

Anh và cô, giới hạn tình yêu dưới tuyết trắng đầy trời...

“Sao không nằm viện?” Anh hỏi lại lần nữa.

Lần này, cô không cố ý trở lại chủ đề này, trầm mặc hồi lâu...

“Anh, em muốn về nhà.”

Ánh mắt anh lay động, biết rõ ý cô, không đơn giản chỉ là ở câu chữ.

“Em mệt rồi, em rất nhớ nhà, nhớ cha mẹ. Anh, chúng ta về nhà, được không?”

Sống mũi Thẩm Hàn Vũ cay cay, nắm chặt tay cô, nói khẽ: “Được, về nhà, về nhà của chúng ta.”

Hôm nay là đêm cuối cùng họ ở Thụy Sĩ, trời vừa sáng là họ phải đáp máy bay sớm nhất về Đài Loan.

Nửa đêm tĩnh dầy, phát hiện vòng tay trống trơn, anh ngồi dậy, gió lạnh ngoài cửa thổi vào phòng, anh quay đầu nhìn, Thẩm Thiên Tình ngã ngồi dưới đất, ôm đầu gối ngồi thu lu một chỗ, cắn chặt môi dưới đến mức trắng bệch.

Nhiệt độ bên ngoài thấp tới mức đóng băng, toàn thân cô lại toát mồ hôi một cách bất thường.

Anh xuống giường, lấy thuốc chích cho cô, động tác vững vàng, bình tĩnh.

“...Anh?” Cô giật mình.

Anh chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ xoa bóp hai chân cho cô, xoa dịu cơn đau.

“...Anh biết từ lâu rồi à?” Cô cảm thấy khác thường. Anh phát hiện lúc nào? Làm sao phát hiện được? Cô luôn cho rằng mình đã che giấu rất tốt...

Anh vẫn không nói gì.

“Anh?” Thẩm Thiên Tình hoảng sợ tìm kiếm anh.

Anh đột nhiên dang tay ôm chặt cô, giọng buồn bã: “Em nên để anh biết mới đúng chứ!”

Cô mặc kệ anh ôm cô chặt tới mức nhói đau, không có ý vùng vẫy.

Rất lâu sau, cô mới thấp giọng hỏi: “Anh, thực ra anh biết vì sao em không nằm viện, đúng không?”

Toàn thân anh run rẩy, mím chặt môi không muốn trả lời, giả vờ như vậy cũng có thể không phải đối mặt.

Thẩm Thiên Tình thở dài không nói.

Thời gian của cô không còn nhiều nữa, những ngày tháng còn lại rất đáng quý, cô không muốn lãng phí thời giờ vào việc nằm viện và chữa trị vô ích, cô muốn tranh thủ từng phút, từng giây ở bên anh.

Cho nên cô muốn về nhà, nơi cô và anh cùng trưởng thành, những ngày tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô là ở đây, hồi ức đẹp đẽ ngọt ngào nhất của cô cũng là ở đây, trở về vùng đất cô quen thuộc nhất, bên cạnh có người cô lưu luyến nhất, cả đời này cô chẳng có gì tiếc nuối nữa...

Anh hiểu em, cho dù em không nói gì, anh chắc chắn vẫn hiểu đúng không? Anh trai?

Chương 16: Trở Về

Vào buổi chiều mưa phùn bay bay, họ trở về nhà.

Hàng xóm xung quanh thấy họ đã trưởng thành, Tiểu Tình bệnh tới mức tiêu tụy, gãy giò xương mà đau lòng, muốn giúp cô tắm rửa.

Mọi người rôm rả nói chuyện vui hời hởi của anh em họ suốt cả tối, tới khuya mới tha cho họ về nhà.

Thật là ấm áp, họ thật sự có cảm giác được trở về nhà.

Sau khi phiêu bạt chân trời góc bể, toàn thân mệt mỏi, mới phát hiện nhà vẫn là nơi ấm áp nhất.

Họ quyết định sẽ tới thắp hương cho cha mẹ, báo cho cha mẹ anh biết đưa con trai, con gái bất hiếu đã về, nhân tiện chỉnh trang lại ngôi mộ bao năm chưa được chăm sóc, cỏ hoang mọc đầy.

Tối đó, họ đều không ngủ, ngồi dưới cây khế đã theo họ suốt những năm tháng thơ ấu, nghe tiếng côn trùng kêu, nói chuyện phiếm, cứ tựa vào nhau như vậy tới tận khi trời sáng.

Cô không nhớ mình đã ngủ thế nào, sau khi bị bệnh, cơ thể rất dễ mệt mỏi, không thể chống đỡ lâu, thường nói chuyện rồi ngủ ngục trong vòng tay anh. Chỉ đến khi cơ thể đau nhói như bị kim châm, cô mới thức tỉnh.

Cô cắn chặt răng, không dám cử động, đầu tiên khẽ gọi Thẩm Hàn Vũ hai tiếng, khi chắc chắn mình không ở trong tầm mắt anh mới cuộn người, mặc sức biểu lộ sắc mặt đau đớn.

Đau, đau quá! Toàn thân như có hàng vạn mũi kim châm. Cứ hai, ba ngày cô lại phải chịu đựng sự đau đớn thế này, cô đã quen dần, không cho anh trai nhìn thấy, điều đó sẽ đau đớn hơn là giết anh ấy, cô biết, cô luôn biết.

Cô cố gắng nén chịu cơn đau, nhìn tới mức trán toát mồ hôi, đau tới mức cảm giác gần như tê liệt. Không biết đã qua bao lâu, ý thức dần trở về, cô đặt lòng bàn tay lên ngực, cảm nhận được nhịp đập yếu ớt, cô thở phào, lau mồ hôi trên trán, dựa vào cảm giác, đoán rằng mình đang ở trong phòng. Cô tìm tới giường, sờ thấy đối tượng Chồng – Vợ, đây là phòng anh trai.

Cô cười khẽ, ôm tượng sứ trong lòng, xoa nhẹ. Đây là quà sinh nhật cô tặng anh năm anh mười tám

tuổi, trước khi anh đi Đài Bắc học; sau đó, cô chưa từng vui vẻ. Sự ra đi của anh đã mang theo tiếng cười trong cuộc đời cô.

“Tỉnh rồi à?” Giọng Thẩm Hàn Vũ vọng vào từ ngoài cửa, cô đặt tượng sứ xuống, giơ tay để anh ôm lên xe lăn, anh thuận tay vuốt mái tóc dài của cô.

“Cắt đi có được không ạ?” Cô nghiêng đầu hỏi.

“Đang đẹp, cắt làm gì?” Mười ngón tay thon luôn qua mái tóc dài như con thoi. “Tết tóc hay buộc đuôi ngựa?”

“Buộc đuôi ngựa.” Cô trả lời, rồi tiếp tục: “Đỡ phiền anh.”

“Lại bắt đầu khách khí với anh rồi, Thẩm tiểu thư.” Chải đầu xong, anh đẩy cô vào phòng tắm, lấy khăn ướt lau mặt cho cô. “Không cho cắt, anh không thấy phiền chút nào.”

“Để em tự làm!”

Thẩm Hàn Vũ giúp cô túm tóc cao lên: “Có việc cứ gọi anh một tiếng.”

Anh tiện tay dọn dẹp lại căn phòng. Bao năm không về, bụi chất đầy như núi, rất nhiều chỗ cần quét dọn.

Thẩm Thiên Tình thở dài. Cô biết mình là gánh nặng. Một người đàn ông như anh mà phải làm những việc sinh hoạt thường ngày cho cô: giặt quần áo, nấu cơm, còn cô chẳng giúp được gì, vì anh nói cô là niềm vui duy nhất của anh...

©STENT

Nhưng thực sự có đáng không? Vì niềm vui ngắn ngủi này, anh đã trả một cái giá quá lớn...

“Ngờ ngẩn gì thế? Anh làm chút cơm, sau khi ăn xong, anh đưa em đi dạo xung quanh, lâu rồi không về, em muốn đi nơi nào trước?”

Nhét bát đĩa vào tay cô, Thẩm Hàn Vũ không ngừng gấp thức ăn cho cô.

“Em muốn đi ra con rạch mà hồi nhỏ anh thường bắt con cá bụng to cho em.”

“Được, có điều bây giờ chắc chẳng còn cá bụng to mà bắt nữa.” Thời đại tiến bộ, môi trường thiên nhiên bị phá hủy gần hết, đến nông thôn mộc mạc cũng không thoát.

“Đúng vậy...” Cô thất vọng lắm lắm. Những hồi ức quý báu như thế đều dần biến mất, không lưu giữ nổi.

Thẩm Hàn Vũ nhìn sự vắng lặng trong đáy mắt cô, không nén được liền lập tức đổi sang giọng điệu vui vẻ: “Đúng rồi, vừa nãy cô hàng xóm tới giúp anh quét dọn nhà cửa, còn cho anh biết, tuần sau là lễ đầy tháng con trai của cậu Đại Mao nhà cô ấy, muốn mời chúng ta sang uống rượu mừng. Em còn nhớ Đại Mao không? Cậu chàng hơn em hai tuổi, thường bắt nạt em tới mức khóc hu hu chạy về nhà mách anh đấy!”

“Em vẫn còn nhớ, anh ta rất lỗ mãng, lúc nào cũng trêu chọc em, em từng thề ít nhất một nghìn ba trăm năm mươi lần không thề để ý anh ta nữa. Không ngờ anh ta kết hôn rồi, không biết bây giờ anh ta còn kéo bím tóc của con gái, hắt nước vào người ta nữa không...”

Anh cười khê: “Nếu bây giờ còn tệ thế, có thể thấy anh ta chẳng tiến bộ tí nào.”

“Đúng rồi, em muốn trêu anh ta, kể cho vợ anh ta biết chuyện xấu trước kia.”

“Em đừng có thất đức thế, ai lại đi phá hoại nhân duyên của người ta, cẩn thận kéo bị báo ứng đấy!”

“Không sao, nếu có báo ứng cứ tới tìm anh.”

“Liên quan gì tới anh?”

“Em là em gái anh, anh không gánh vác cho em thì ai gánh vác?”

“Em giỏi lắm. Thẩm Thiên Tình! Bản thân làm điều thất đức, còn muốn kéo anh xuống nước.”

Cô lè lưỡi: “Đáng đời, ai bảo anh là anh trai em?”

Nói nói cười cười, họ ăn xong bữa sáng.

Anh đưa cô đi qua từng địa điểm tạo nên ký ức thời niên thiếu của họ, nhớ lại từng việc xảy ra ở từng nơi, rồi tựa vào nhau dưới cây khế trong đêm, ngắm sao qua đôi mắt anh, sáng biết bao, cho tới khi cô ngủ trong vòng tay anh.

Nếu anh rời khỏi nhà, cô sẽ đốt một ngọn nến, lặng lẽ chờ anh trong góc sân với ánh sao rực rỡ; lúc anh về luôn mang một bó hoa ngải tiên đại cho cô, để hương thơm đại diện cho sự hạnh phúc này bay vào giấc mơ của cô mỗi đêm.

Khi rảnh rỗi, anh sẽ gói đầu lên chân cô đọc sách, còn cô chăm chỉ đan chiếc khăn màu vàng nhạt với tốc độ như rùa bò.

Cô nói muốn đan khăn cho anh, còn nhờ cô hàng xóm dạy cách đan.

Anh nói, với tốc độ của cô, đợi cô đan xong thì đã mùa hè rồi!

Cô cười, đáp lại anh: “Không sao, em có thể giữ lại hơi ấm của em, sang năm anh không sợ lạnh nữa.”

Cô không nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào cảm giác, cách đan quá phức tạp, cô không làm được, ngày nào cô cũng đan tới khi mệt hay buồn ngủ thì thôi, anh nhẹ nhàng lấy thành phẩm còn dang dở đó ra khỏi tay cô, cười khẽ với cô đang say ngủ: “Ngốc ạ, anh không cần khăn len, chính em đã là sự ấm áp của anh rồi!”

Anh thực sự không nỡ nói cho cô hay, chiếc khăn len này đan buồn cười biết bao, thực sự nếu muốn quàng ra khỏi cửa thì cần phải dùng cảm vô cùng!

Nhưng anh thích cảm giác như vậy, thích cô làm mỗi việc vì anh, thích khi về nhà, từ xa đã nhìn thấy hình dáng yên lặng chờ đợi của cô, cuộc sống ở nhà rất giản dị, giống như bất cứ đôi vợ chồng trẻ bình thường nào trên thế giới, sống những ngày tháng bình thường nhưng vô cùng vui vẻ.

Họ rất giống vợ chồng, thực sự rất giống...

Ngày Đại Mao làm lễ đầy tháng cho con trai, họ cùng tới dự.

Thẩm Thiên Tình lặng lẽ hỏi nhỏ anh: “Vợ Đại Mao có xinh không?”

Anh cũng nói nhỏ bên tai cô: “Cũng được, có điều còn kém xa em.”

Cô cười, đập nhẹ anh một cái. Nếu anh bị đuổi ra ngoài, cô tuyệt đối không nói giúp anh đâu!

Cô và Đại Mao nói chuyện một lúc, khi không có ai, anh ta vô tình nói cho cô biết một bí mật có đánh chết cô cũng không ngờ đến...

“Em biết không? Thực ra anh từng thích em.”

“Hả?” Cô kinh ngạc há miệng, hoàn toàn không thể tin nổi. Anh ta đang đùa à? Cô chưa quên anh ta thích chọc cô biết bao, có thể nói từ nhỏ đến lớn toàn bị anh ta bắt nạt! Sau này, cô cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, bắt đầu học cách phản ứng lại, anh ta có thể thích một nữ sinh đánh đá suốt ngày đánh nhau với anh ta ư?

“Gì mà kinh ngạc tới mức ấy à? Hồi nhỏ ngốc nghếch mà, không biết biểu lộ tình cảm thế nào, đành dùng thủ đoạn trêu chọc để thu hút sự chú ý của em, nếu không sao anh có thể thua em được?”

Đúng vậy, anh thường bị cô đánh tới mức thâm nhưng không thực sự trả đũa để cô bị thương, ngẫm ra anh vẫn đầy uất ức.

“Đáng đời anh, cách anh theo đuổi con gái, có ai bị khuất phục mới lạ.”

“Anh cũng không muốn, ai bảo em suốt ngày mở miệng là lại anh trai, anh trai... Anh không chịu nổi, nếu không đối đầu với em thì cả người bứt rứt. Em còn nhớ không? Có một lần, cả ngày em kêu muốn được gả cho anh trai, anh không chịu thua em, nói với em: “Anh em không thể kết hôn, đừng mơ giữa ban ngày nữa!” Lúc đó, em khóc rất ghê! Mẹ anh tưởng anh lại ức hiếp em, bèn lôi anh về nhà đánh cho một trận.”

“Em nhớ.” Cô khẽ cười. Hình như năm cô ba, bốn tuổi thì phải!

“Bây giờ nhớ lại, Vũ vô cùng yêu mến, che chở cho em, anh lại toàn bắt nạt, chẳng trách trong tim em chỉ có anh ấy, chẳng thềm đoái hoài đến anh. Là anh ngốc, dùng cách ngốc nhất mới có thể yêu thâm bao năm nhưng chẳng có chút tác dụng. Năm mẹ em mất, Vũ về chịu tang, mẹ anh mắng anh ấy mấy câu, thực ra lúc đó bà đã đoán được trước anh ấy sẽ đưa em đi, hại anh đến biểu lộ tình cảm cũng không kịp, thổ huyết trọn ba ngày ba đêm, đâm tim gan hận tới mức muốn chết. Mẹ anh nhìn thấu tâm ý anh, bảo anh đừng mơ mộng hão huyền, vì bà tận mắt nhìn Vũ sinh ra, mẹ em chỉ mang thai có một lần, có thể do sợ Vũ cô đơn mới nhận nuôi em. Tình cảm của em với anh ấy tốt như vậy, ở bên nhau cũng là chuyện sớm muộn, vì vậy anh mới dần hết hy vọng, từ bỏ tình cảm đối với em, chúc phúc cho bọn em tự đáy lòng.”

“Thế à?” Mọi người đều nhìn nhận bọn họ như vậy ư?

“Đúng thế, bọn em rất xứng đôi, bao năm rồi, em và anh ấy cũng được ở bên nhau nhỉ?”

“Anh định nghĩa ở bên nhau là gì?”

“Đương nhiên là kết hôn, sinh con!”

“Em bây giờ thế này, có thể kết hôn, sinh con được không?”

Đại Mao không nói được lời nào.

“Thực ra, bọn em thế này cũng không có gì không tốt. Buổi sáng hằng ngày tỉnh giấc, biết anh ấy ở bên, có thể chạm vào anh ấy, nói chuyện với anh ấy, cảm nhận sự tồn tại của anh ấy, như vậy là đủ rồi, không ai quy định tình yêu phải trải qua kết hôn, sinh con, thậm chí là tình dục, em không nghĩ như vậy, anh trai cũng thế.”

“Anh không tin Vũ không muốn, nếu thực sự yêu một người, có ai không có ham muốn chứ? Trừ phi anh ta không có khả năng.” Giọng nói rất nhỏ cô vẫn nghe thấy.

“Đại Mao tiên sinh, anh thật vô lễ!”

Phía trước khẽ ho hai tiếng, Thẩm Hàn Vũ ôm nhân vật nhỏ quan trọng của ngày hôm nay, đứng cách đó ba mét. “Đại Mao, cô muốn cậu qua tiếp khách.”

“Em qua ngay. Tiểu Tình, chút nữa nói chuyện tiếp nhé!”

Cô xua xua tay: “Anh cứ đi đi!”

Sau khi anh ta đi, Thẩm Hàn Vũ bước tới: “Bọn em vừa nói chuyện gì thế? Không khí dường như khá tốt, cậu ta không giật tóc em chứ?”

“Anh ta dám ư! Nếu anh ta bắt nạt em, em sẽ bắt nạt con trai anh ta, nợ cha con trả.”

“Vây cơ hội của em đến rồi!” Thẩm Hàn Vũ đặt đứa trẻ anh đang ôm vào lòng cô.

“Oa, anh cuỗm con tin nhỏ này tới đây thật à?” Cô muốn sờ cái má phính phính của đứa bé, kết quả đụng vào một đồng nước miếng.

“Đúng vậy, em hạ thủ tàn độc một chút cũng không sao, anh canh chừng giúp em.”

“Ha ha!” Cô cười vui vẻ, xoa xoa mái tóc ngắn lơ thơ của đứa bé, vỗ vỗ cái mũi nhỏ, chỉ thấy một cái bím dày. Đứa trẻ không biết lòng người hiểm ác, chơi cùng cô, còn hào phóng tặng cô một nụ cười chưa có cái răng nào, cộng thêm một đồng nước miếng tiết ra như sông Hoàng Hà, mềm mại nhào vào cô, lại vô tư thơm cô một cái, một tuổi đã mất đi nụ hôn thuần khiết của trai tân rồi!

Thẩm Hàn Vũ tròn mắt nhìn. Tên tiểu quỷ háo sắc này quả thực... quả thực hạnh phúc, tới mức đáng hận!

Cô ngạc nhiên sững lại, không cười được nữa: “Nhỏ như vậy đã biết trộm sắc rồi, lớn lên nhất định tiền đồ thênh thang.”

“Đề anh, em đừng bế nữa!” Anh rất buồn bực.

Cô nghe ra sự khác thường, nghiêng đầu hỏi: “Anh, tâm trạng anh không tốt à?”

“Đâu có? Cực kỳ tốt ấy chứ!”

Rõ ràng anh đang rất giận dữ. Cô hiểu ý, cười, gọi khẽ: “Anh, anh quý xuống, em nói cho anh chuyện này...”

“Cái gì?”

Tìm được vị trí của anh, cô đưa hai tay sát bên má, nhẹ nhàng hôn anh.

Không có sự quần quýt mãnh liệt, nóng bỏng, cũng không có biểu hiện của dục vọng, chỉ là in dấu nhiệt độ của cô, sau đó lùi lại.

Thẩm Hàn Vũ ngạc nhiên, chưa kịp cảm nhận được gì, cảm giác ấm áp, mềm mại trên môi đã rời đi, nhưng chỉ như vậy đã đủ khiến linh hồn anh chấn động!

Dục vọng mãnh liệt, điên cuồng trên thế gian đều trở nên không còn ý nghĩa, không thể so sánh bằng sự đẹp đẽ trong phút chốc này...

Hôm đó, cô bị Đại Mao chuốc cho hai chén rượu, hơi say nên đi ngủ sớm.

Nằm bên cạnh cô hồi lâu, anh vẫn chưa thể chợp mắt.

Chống khuỷu tay, nghiêng người ngắm nhìn gương mặt say ngủ của cô một cách chăm chú, ngón tay anh lưu luyến xoa nhẹ lên mặt cô, trái tim hạnh phúc đến đau đớn, vì giây phút đẹp đẽ này, anh khẽ thở dài.

“Anh..”

Ngón tay anh dừng lại: “Làm em thức giấc à?”

Cô lắc đầu: “Anh, anh có muốn... chuyện đó không?”

Anh ngẩn người, mãi mới hiểu “chuyện đó” có nghĩa là gì.

“Sao đột nhiên em lại hỏi vậy?”

“Hôm nay Đại Mao tình cờ nhắc tới điều này, em nghĩ, có lẽ anh cũng cảm thấy hối hận...”

“Em để ý cậu ta nói linh tinh làm gì, chúng ta như thế này là rất tốt rồi!”

“Vậy ư?” Cô lẩm bẩm, mệt mỏi nhắm mắt.

Rất lâu, rất lâu sau, cô chìm vào giấc mộng, cảm giác ấm áp, mềm mại nơi bờ môi, giọng nói xa xôi không biết vọng từ nơi nào...

“Chỉ cần có thể ở cùng em, anh sẽ không hối hận, em hiểu không? Tình?”

Chương 17: VĩNh BiệtT

Sau khi mắc bệnh, thể lực Thẩm Thiên Tình ngày càng xuống dốc, thường bất giác ngủ mê man. Từng ngày trôi qua, tính mạng của cô cũng dần trôi đi, sức khỏe ngày càng kém, thời gian ngủ mê man cũng càng lúc càng lâu.

Không muốn cho anh trai lo lắng, cô thường cố chống đỡ, không để bản thân mất đi ý thức, cô biết mỗi lần mình mê man là một lần anh nơm nớp lo sợ, sợ cô lần này sẽ không tỉnh lại...

Số lần co cơ, đau đớn ngày càng nhiều, muốn cầm một vật gì đó, đầu ngón tay cũng khó động đậy, khi ăn cảm thấy khó nuốt, cuối cùng, ngay cả việc nói nhiều hơn vài câu cũng nhanh chóng khiến cô mất sức, trong lòng cô biết rõ, cô sắp đi tới giới hạn rồi.

Giả vờ trở thành một việc cực kỳ khó khăn, cô dần lực bất tòng tâm, quá nhiều sơ hở, có lẽ anh đã phát hiện từ lâu...

Đêm qua, không cẩn thận ngủ quên mất, sau khi tỉnh dậy, cô tìm kiếm con búp bê bằng tượng ở đầu giường, ngón tay dừng một lúc, lại di chuyển lên phía bên trái.

Cô cảm thấy cổ họng khô rát, nhớ cốc nước hình như ở chỗ này...

Cô chạm được vào cốc, nhưng ngón tay lại không theo sự điều khiển, do không nắm chặt, lòng bàn tay chỉ còn lại một khoảng trống, sau đó vang lên tiếng thủy tinh vỡ.

Anh – chắc không nghe thấy chứ?

Cô vội vàng dò dẫm dưới đất, cơ thể mất cân bằng, ngã xuống, cô chỉ lo thu dọn mảnh vỡ trước khi anh phát hiện.

Ngón tay đau nhói, có lẽ bị thương nhưng vết thương chắc không lớn, cô không cảm thấy đau, vết thương nhỏ này có lẽ không chảy quá nhiều máu...

Đột nhiên, cơ thể cô được nhắc bổng lên, một đôi tay mạnh mẽ đưa cô trở lại giường: “Anh?”

“Ừ.” Giọng anh không bộc lộ rõ tâm tư, cũng chẳng biết anh đã có mặt ở đây bao lâu rồi.

Một miếng giấy được ép lên đầu ngón tay bị thương của cô. “Sau này gọi anh một tiếng là được.”

“Bị anh phát hiện rồi nhỉ?” Cô lè lưỡi, cố nói nhẹ nhàng. “Hồi nhỏ, mỗi lần em làm vỡ bát đĩa đều bị mẹ mắng, đáng tiếc là anh còn nhanh trí hơn mẹ, muốn trốn tội cũng chẳng được. Được rồi, anh có thể đánh vào mông em, nhưng chỉ được đánh dưới ba cái thôi nhé, không được mặc cả!”

Anh không lên tiếng, trầm mặc giúp cô cầm máu, bôi thuốc, quấn vải, đổ cốc nước đặt vào tay cô, sau đó mới quay đầu thu dọn thủy tinh vỡ dưới đất.

Cả người cô hơi lắc lư, cô nặn ra nụ cười yếu ớt: “Anh, em đói.”

Gói mảnh vỡ thủy tinh vào trong giấy báo rồi vứt vào thùng rác, anh ngẩng đầu nhìn cô: “Em muốn ăn gì?”

“Ừm... bánh đậu đỏ bán trước miếu thổ địa.”

“Xa lắm!” Giọng anh không nghe ra tâm tư.

“Người ta muốn ăn mà!”

Ánh mắt sâu lắng của anh nhìn cô chăm chú trong vài giây. “Được, anh đi rồi về ngay.”

Nghe thấy tiếng đóng cửa, cô lấy hết sức lực, cả người đổ sụp xuống giường.

Đầu choáng váng, trời đất như quay cuồng, đau đớn vô cùng, người cô co giật, bàn tay run rẩy tìm đầu giường, lăn về phía thuốc giảm đau bên phải..

Thuốc giảm đau đã lấy đi trước một bước, được lấy ra đúng liều lượng kèm theo một cốc nước để cô uống.

Cô ngạc nhiên đến mức không thể động đậy: “Anh..”

Anh vẫn không lên tiếng, im lặng giúp cô xoa bóp đôi chân co giật.

Một giọt, hai giọt... từng giọt nước ấm nóng rớt xuống chân cô.

“Anh, anh đừng như vậy, đừng khóc...” Cô xót thương vỗ nhẹ hai gò má ươn ướt của anh, dường như anh gầy hơn rồi.

“Anh không sao.” Thẩm Hàn Vũ cứng rắn trả lời, giọt thứ ba, giọt thứ tư im lặng rơi xuống.

“Anh!” Trái tim đau đớn quá, đau hơn cả nỗi đau bệnh tật, người cô quan tâm nhất đang rơi nước mắt vì cô...

“Anh nói anh vẫn ổn mà! Em không sao rồi, chết tiệt, sao anh lại có chuyện được chứ?” Anh thất bại, gằm nhẹ, giọng nói nghẹn lại, không thể thốt nên lời.

Cô giơ tay ôm chặt anh, Thẩm Hàn Vũ vùi mặt vào vai cô, họ run rẩy ôm nhau.

Ngoài cửa sổ mưa phùn, không trộm được bao nhiêu tình si.

Vai trái, một khoảng ướt âm ẩm.

Thời gian tĩnh tảo ngày càng ít.

Tính mạng cô chắt trong đồng hồ cát còn lại bao nhiêu dường như có thể dự đoán được, nhưng cô vẫn rất bận lòng. Bộ dạng của anh khiến cô lo lắng, đã mấy đêm liền anh không ngủ, ngo ngắc nhìn cô tới khi trời sáng.

Anh cho rằng cô không biết, giống như cô cố tình che giấu cơn đau bệnh tật, thực ra cả hai đều rõ tất cả.

Cô sợ nhờ may cô đi rồi, anh sẽ không chịu được, anh nhất định sẽ phát điên.

Cô đến nhà Đại Mao một chuyến. Cô hy vọng khi mình không còn nữa, có người có thể giúp cô trông nom anh, giúp anh đi qua đoạn đường này.

Khi Đại Mao đưa cô về nhà, tới trước cửa, anh ta kinh ngạc nói: “Trời ạ! Anh trai em điên rồi ư?”

“Sao vậy?” Cô không hiểu.

“Chắc! Chắc!” Đại Mao lắc lắc đầu. “Nhà em như có trộm vậy, mỗi góc trong góc ngoài đều bị lật tung, trông thảm quá!”

Sao có thể như vậy? Cô đang định hỏi, Thẩm Hàn Vũ đã phát hiện cô ở cửa, giận dữ hét vang: “Em chạy đi đâu đấy?”

Anh chưa bao giờ có khẩu khí giận dữ như vậy với cô, cô sững lại giải thích: “Em đến nhà Đại Mao...”

“Đến nhà Đại Mao?! Bây giờ sức khỏe em thế nào, em không biết hả? Nếu muốn đi, sao không chờ anh về? Một mình chạy lung tung có phải muốn tự sát không?”

“Em, em gọi điện kêu Đại Mao tới đón em...”

“Đưa Tiểu Tình lại nhà rồi, em về đây!” Đại Mao lập tức đánh bài chuồn, tránh bị cuốn vào chiến trường.

Đừng trách anh không nghĩa khí, không ai có thể gior đầu ra cho gã đàn ông đang lên cơn điên này nữa.

“Anh, anh bình tĩnh nghe em nói...”

“Trước khi làm, sao em không nói với anh một tiếng? Em đi lại khó khăn, lại không nhìn thấy gì, lẽ nào không biết anh sẽ lo lắng ư? Em có biết trong lòng anh lo sợ biết bao khi về nhà mà chẳng thấy em đâu không? Hay là em đột nhiên phát bệnh, hay là em được đưa vào bệnh viện, hay là em bị lạc, không tìm thấy đường về nhà, hay là em lại trốn đi, chịu đau một mình không cho anh biết, hay là... hay là có rất nhiều khả năng có thể khiến anh mất em, chỉ cần nghĩ tới những điều này, anh còn bình tĩnh được không? Anh gần như đã lật tung từng góc ở cái nhà này để tìm em, tìm xem liệu em có để lại cho anh vài chữ...” Giọng anh đầy giận dữ, kìm nén cơn nóng nảy, nỗi lo sợ tột cùng.

Nói trắng ra, chỉ là anh sợ mất cô.

Cô đã hiểu, đáy mắt ngập nước, thử lại gần anh: “Anh, em không sao...”

“Em đi đi! Dù sao không có anh, em cũng không sao mà, chuyện gì cũng chẳng cần nói với anh, khi bị bệnh có thể tự mình kiên cường chịu đựng, anh chỉ là người thừa, không thể giúp gì cho em...” Anh xua tay, không cho cô lại gần.

Cô hiểu rất rõ, không phải anh đang giận cô mà giận bản thân không thể chia sẻ nỗi đau, giận bản thân bất lực, khiến cô phải cố cười vui vẻ, chống đỡ cơn đau đớn trước mặt anh...

“Không phải đâu, anh à, anh rất quan trọng...” Cô gior tay, lại bị anh đẩy ra, đột nhiên choáng váng, mất thăng bằng, ngã khỏi xe lăn, anh vội vàng ôm chặt cô, tim suýt nữa ngừng đập.

“Tình, em đừng dọa anh...”

Cô ngẩng đầu, hôn lên môi anh.

Anh nhắm mắt, trái tim đau đớn, ôm chặt cô, đôi môi họ giao nhau, nếm được vị mặn chát, không rõ là nước mắt của anh hay của cô.

“Như vậy sẽ không sợ nữa chứ?” Cô dụi vào lòng anh, dùng hơi ấm để trấn an trái tim hoảng sợ của anh, nói khẽ: “Lần sau đi đâu em nhất định sẽ nói với anh, để anh đi cùng, đừng giận nữa, có được không?”

“Lần nào em cũng lừa anh.” Đồ lừa đảo này!

“Lần sau sẽ không thế nữa, em thề!” Tâm trạng anh dần bình tĩnh lại, cô yên tâm hơn, cuộn tròn trong lòng anh, giọng nói yếu dần: “Có lẽ em lại phải ngủ một chút, hai tiếng sau gọi em dậy nhé! Buổi tối chúng ta còn phải cùng ngắm sao, đừng để em ngủ lâu quá!”

“Ừ.” Anh đáp khẽ, dịu dàng dìu cô về phòng, không nỡ rời xa, nằm bên cạnh cô, ngủ cùng cô một lúc.

“Tình, tỉnh dậy đi!”

Tiếng gọi dịu dàng, thúc giục cô thoát khỏi giấc mơ, khi mở mắt, trong phút chốc cô đột nhiên không biết mình đang ở đâu.

“Tỉnh chưa? Chẳng phải em nói muốn ngắm sao cùng anh à?”

“Sao á? Có chưa anh?” Cô quên rồi, gần đây trí nhớ ngày càng kém, có lúc lời vừa nói buổi sáng, buổi tối đã quên, nhưng lại thường nhớ việc hồi nhỏ, thật lạ! “Em vừa mơ thấy mẹ, mẹ hỏi em có muốn đi với mẹ không... Kỳ lạ quá, chẳng phải mẹ đang nấu cơm ư? Buổi sáng, mẹ đi mua thức ăn còn hỏi em muốn ăn gì...”

“Im ngay, đừng nói nữa!” Thảm Hàn Vũ kinh hãi, nghiêm khắc mắng.

Trong mơ gặp người thân đã mất, đây là điềm gì? Anh không mê tín, nhưng không nén nổi sợ hãi.

“Đã nói em là đồ ngốc mà, đến bữa tối cũng ngủ quên mất, bây giờ đương nhiên là nửa đêm, không tối om lẽ nào phải có mười ông mặt trời chiếu rọi? Ngoan, nhắm mắt ngủ một lúc nữa là trời sáng.”

“Vậy anh ở bên em chứ? Nửa đêm tỉnh dậy không thấy anh, em sẽ sợ...”

“Không đâu, anh sẽ không để em không tìm thấy anh.” Anh ôm chặt cô, không phân biệt rõ là muốn trấn an cô hay chính bản thân mình. “Không sao, không sao, anh sẽ luôn ở bên em, đừng sợ...”

Mạch suy nghĩ của Thảm Thiên Tình khi tỉnh táo khi rối loạn, lúc tỉnh táo sẽ thường cười cười nói nói với anh như xưa; lúc rối loạn thường không phân biệt rõ quá khứ hay hiện tại. Anh đau lòng tới nỗi không thể nói nên lời.

Anh muốn đưa cô đi bệnh viện, nhưng cô dứt khoát không chịu, cô muốn ở nơi mình quen thuộc nhất, nếu đưa cô tới nơi lạ lẫm, không tìm được đường về nhà, cô sẽ sợ hãi.

Hai ngày nay, cô thường nói gặp cha mẹ trong mơ, mỗi lần nghe thấy, anh đều vô cùng sợ hãi,

ngghiêm giọng trách cô không được nói hồ đồ.

Trong đêm, anh cũng không dám nhắm mắt, thật sự lo sợ chỉ cần không để ý cô sẽ quên thờ, anh lúc nào cũng nhắc nhở cô mở mắt...

Ngày hôm nay, cô tỉnh giấc lúc sáng sớm, vẻ mặt đờ đẫn.

“Anh, hôm qua em lại mơ thấy cha mẹ.”

Tim chùng xuống, anh quở trách cô: “Chẳng phải anh bảo em...”

Cô dường như không nghe thấy: “Họ ở bên nhau, sống những ngày tháng bình yên, hình dáng họ không thay đổi, chẳng già đi chút nào, em vừa nhìn đã nhận ra, mẹ vẫn hiền từ như xưa, mẹ nói mẹ sẽ không đánh mắng em, sau đó còn hỏi, có muốn qua với họ không... Anh, em rất nhớ cha mẹ, rất muốn đi cùng họ, nhưng, nhưng ở đó không có anh, em không nỡ rời xa anh, em sợ khi anh nhớ em sẽ không tìm thấy em, em không biết nên làm thế nào...”

“Vậy thì đừng đi, hãy ở lại bên anh!” Thẩm Hàn Vũ ôm chặt cô, không dám rời tay.

“Có thể không?” Vẻ mặt cô ngơ ngàng.

“Có thể! Chỉ cần em có lòng tin với bản thân!”

Cô chớp mắt: “Anh có biết đường dưới hoàng tuyền thế nào không? Có phải là tối lắm không? Có thể mang đèn pin theo không? Anh biết rồi đấy, em luôn sợ tối, sợ cô đơn, nếu không có ai đi cùng, em nhất định sẽ sợ phát khóc...” Từ lúc cha mẹ liên tiếp ra đi, còn lại một mình cô đơn trong căn nhà vắng vẻ, cô trở nên sợ bóng tối, sợ nỗi cô đơn bị vứt bỏ.

“Tình, em muốn anh ở bên em không? Anh từng nói, sẽ không để em không tìm thấy anh, chỉ cần một câu nói của em, nơi đâu anh cũng sẽ đi cùng em.”

Muốn không?

Cô nghiêng đầu suy nghĩ: “Em cũng đã hứa với anh, sau này đi đâu sẽ cho anh biết, bây giờ em nói cho anh, nhưng em không biết có muốn anh đi cùng không...”

“Không sao, em có thể từ từ suy nghĩ, nghĩ kỹ rồi nói với anh.” Anh hơi buông lỏng tay, dìu cô đứng lên, chải đầu cho cô. “Đến đây, chúng ta đi ăn sáng, ăn xong tới nhà Đại Mao chơi, mấy ngày rồi em không sang đó, con trai của Đại Mao nhớ em lắm đấy!”

“Vâng.” Cô cười ngọt ngào.

Tiểu Tiểu Mao bám dính lấy cô, thế là Đại Mao nói, bọn họ có duyên với con trai anh ta như vậy, dứt khoát phải nhận nó làm con nuôi, cho dù bọn họ không kết hôn, sau này vẫn có con trai hiếu thảo với họ.

Cô cười đồng ý, cùng anh trai đưa cho con trai nuôi một phong bao lì xì to.

Thực ra trong lòng họ đều rõ, Đại Mao sợ không có người đưa tiễn cô lúc cuối cùng nên muốn con trai để tang cô...

Cả ngày, tinh thần cô rất tốt, không trầm tư suy nghĩ chút nào, huyền thuyên với anh như đứa trẻ nhỏ phát hiện ra niềm vui của việc nói chuyện, ríu rít không thôi.

Cô ôm con trai nuôi, chơi cùng cậu bé một tiếng đồng hồ, rồi lại cùng anh ra khe suối, muốn anh ôm cô, lội nước. Đi qua con đường nhỏ ven cánh đồng, cô thèm ăn khế, anh liền trèo lên hái một quả.

Đã lâu rồi cô không cười vui vẻ như vậy, tinh thần phấn chấn quá mức, trong lòng anh có cảm giác bất an, nhưng cũng mong sẽ có kỳ tích xảy ra...

Khi về nhà, đã là chiều muộn, trên đường đi, cô vẫn kêu tối nay muốn ăn món mì hải sản anh nấu, ai dè vừa vào cửa, cô liền ngã xuống như quả bóng bị xì hơi.

“Tình!” Anh kinh hãi, lập tức bế cô vào phòng. “Em nghỉ ngơi chút đi, đừng nói gì cả!”

“Anh...Anh...Ngực em khó chịu quá, sắp không thở nổi rồi...” Cô níu vạt áo trước ngực anh, vội vàng đu lên.

“Đừng sợ, anh ở đây.” Anh áp môi lên môi cô, muốn truyền chút ôxy vào miệng, trao tặng sinh lực cho cô, nếu có thể, anh thực sự muốn trao cả mạng sống của mình cho cô, chỉ cần anh sống tới ngày cuối cùng của cuộc đời cô là được!

Anh nóng ruột lấy thuốc trên đầu giường, rót nước cho cô uống, nhưng cô không thể nuốt xuống, khó chịu nôn ra, cho dù anh thử bao nhiêu lần đều thế.

“Tình, ngoan nào, uống thuốc rồi sẽ đỡ hơn chút...” Anh không còn cách nào, cho viên thuốc vào miệng, nhai vỡ, ép đưa vào miệng cô, rồi đưa nước vào.

Cô vẫn nôn, đau tới mức rót nước mắt: “Anh, em khó chịu quá, em có thể không uống được không...”

Thấy cô như vậy, anh thực không nỡ để cô chịu giày vò hơn nữa.

“Được, Tình không muốn uống, vậy thì không cần uống nữa.”

Cô giơ tay bầu vú bả vai anh: “Anh, anh ôm em một chút...”

Anh khàn giọng nói: “Anh sẽ ép em đau mất.”

“Không sao...” Cô ôm chặt eo anh, cơ thể ép chặt vào, dù thế nào cũng không muốn buông ra.

“Anh, anh còn nhớ không? Hồi nhỏ, em thường trốn rồi muốn anh đi tìm, nhưng đều bị anh tìm thấy...”

“Em vốn bú rỗng bình mà!” Anh vùi đầu vào vai cô, buồn bã nói.

“Nhưng lần này, có thể em sẽ trốn rất lâu, rất lâu, đến mức anh không thể tìm thấy...” Cô thở hổn hển hai cái. “Anh, em nghĩ rồi, sau khi em chết, anh hãy trở về tìm chị dâu, đừng ở bên em!”

“Em...” Anh ngẩng đầu, trừng mắt nhìn cô.

Cô căn bản đã định liệu từ lâu, cố ý chọn thời điểm này để nói với anh.

“Em đã ích kỷ chiếm anh nửa năm rồi. Nửa năm nay... em rất vui vẻ, anh đã cho em hạnh phúc cả đời, đây là điều em... trước nay chưa bao giờ dám mơ tưởng... Đủ rồi, nên trả anh về cho chị Tâm Bình, chị ấy vẫn còn đợi anh... Chị ấy rất yêu anh, anh không thể quên...”

Tâm Bình yêu anh, còn cô? Vì sao cô không nói đến mình. “Em... không cần anh ư?”

Cô muốn, nhưng không được: “Xin lỗi anh, em rất nhớ cha mẹ, em đi trước với họ đây...”

“Không được!” Anh hét to. “Em đi với họ, vậy anh làm thế nào? Em muốn bỏ anh lại, mặc kệ anh ư?”

“Em, em...” Cô nghẹn ngào không thành tiếng, nước mắt tuôn rơi. “Anh còn có chị Tâm Bình.”

“Anh không cần, anh chỉ cần em, Tình, anh chỉ muốn em ở bên cạnh anh. Làm anh em cả đời thì sao chứ? Không thể thân thiết xác thịt thì sao chứ? Không thể kết hôn sinh con thì sao chứ? Anh vẫn chỉ muốn có em, em nghe thấy không...”

Anh hét rất to, hét tới mức màng nhĩ cô đau nhói.

Cô chớp chớp mắt, chầm ánh sáng mờ mờ xuyên qua giác mạc: “Kỳ lạ quá... Anh trai, hình như em nhìn thấy anh rồi...”

Anh hơi chấn động, rùng mình.

Cô giơ tay, vuốt ve gương mặt anh tuần, tiêu tụy, trái tim đau nhói, nước mắt anh từng giọt, từng giọt rớt xuống tay cô.

“Anh, anh đừng khóc, sau khi em chết, vẫn sẽ không quên anh đâu...” Cô xoa đi xoa lại gương mặt anh, dùng ngón tay để ghi nhớ. “Đã lâu lắm rồi em không nhìn thấy anh, anh đẹp trai quá, em rất sợ sẽ quên hình dáng anh...”

“Vậy thì nhân lúc này hãy nhìn anh đi, ghi nhớ thật kỹ hình dáng anh, chúng ta ai cũng không được quên ai!”

Anh nhìn sâu vào mắt cô để lưu lại nỗi nhớ sau này.

“Vâng.” Gương mặt này, cô phải nhớ kỹ, vĩnh viễn không quên. “Anh, anh có thể hôn em không? Một lần cuối cùng, một lần cuối cùng...”

Anh cúi người, trái tim tan vỡ, hôn lên môi cô, nụ hôn trần trụi biến thành tình yêu nồng nàn cả đời, chua xót cả đời, nhưng nhớ cả đời...

Cô đã mãn nguyện, vô cùng mãn nguyện, nụ hôn của anh cho cô biết, tình cảm của anh cũng như cô, cả đời cô đã yêu và được yêu, không nên luyến tiếc.

Tuy anh chưa bao giờ nói với cô rằng anh yêu cô.

“Anh, hứa với em, nhất định phải trở về tìm chị dâu, chỉ cần đặt em nơi trái tim, trộm nhớ là được rồi, đừng để người khác biết!”

Anh không nói, chỉ không ngừng hôn lên vệt nước mắt ở hai má, tai và cổ cô.

“Trời...hình như tối rồi, anh, em lại không nhìn thấy nữa...” Cô ra sức chớp mắt. “Anh bật đèn lên, em sợ tối...”

“Được, anh làm ngay đây, em đừng sợ!” Anh dùng tốc độ nhanh nhất bật tất cả đèn trong nhà, rồi trở lại bên cô, ôm cô thật chặt, run rẩy.

“Hình như...tối thật rồi!” Cô từ bỏ việc tìm kiếm ánh sáng, mệt mỏi nhắm mắt. “Anh, em muốn ngủ, anh hát cho em nghe đi...”

“Được...” Anh cố kìm nén sự ghen ngào, gắng sức phát ra âm thanh từ cổ họng cay cay, khẽ hát bài Thuyền Thái Hồ cô thích nhất.

“Non xanh nước biếc tỉnh mịch, một cơn gió bay đến từ giữa hồ...”

Lạc giọng rồi!

Cô đòi: “Anh, anh nghiêm túc hát chút đi, hát rồi rạc thế!”

“Xin lỗi, xin lỗi, để anh hát lại.”

“Non xanh nước biếc tỉnh mịch, một cơn gió bay đến từ giữa hồ...”

Câu sau là gì? Anh không nhớ được. Nước mắt nhấn chìm giọng ca của anh.

Giọng anh trở nên rất xa, xa tới nỗi khó nắm bắt, nhưng cô không quên dặn dò: “Tối bữa tối nhớ gọi em, đừng để em ngủ mê man nhé...”

Cô nhớ, cô nhớ cô vẫn muốn ăn mì hải sản anh nấu...

Tối đó, anh hát bài Thuyền Thái Hồ suốt đêm, hát tới mức mất giọng, nhưng cô không tỉnh lại, cũng không ăn mì hải sản anh nấu cho cô...

Sau khi Thảm Thiên Tình mất, Thảm Hàn Vũ trầm mặc lo liệu hậu sự, tất cả hàng xóm đều rõ tình cảm bọn họ sâu sắc thế nào, đều cảm thấy bất an, chính vì anh quá bình tĩnh, bình tĩnh tới mức bất thường, thậm chí trong lúc hành lễ cúng bái, từ ngày thứ bảy sau khi cô mất cho đến lúc hạ huyệt, một giọt nước mắt cũng không rơi.

Tiểu Tiểu Mao bị không khí trang nghiêm dọa cho khóc oa oa, anh giơ tay ôm, đứng trước linh đường nói khẽ: “Đừng khóc, nhìn mẹ nuôi kia, chúng ta đều không quên cô ấy.”

Khi làm mộ, anh dặn người thợ khắc bia khắc cả tên anh.

Người này... còn sống, không dung lại khắc tên lên bia mộ, chẳng lẽ anh ta... muốn làm việc gì ngốc nghếch ư?

“Vũ à, cậu phải nghĩ thông chút đi...” Tất cả mọi người đều không hện mà khuyên anh như vậy.

Anh chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

Sau khi cô chết, đèn nhà họ Thảm chưa bao giờ tắt, kể cả ban ngày lẫn ban đêm, mỗi góc đều sáng đèn.

“Tình sợ tối.” Anh thường không cho người ta tắt, chỉ nói câu này.

Mì hải sản nấu cho cô đã nguội lạnh, không ai động đến một miếng.

Sau khi lo liệu hậu sự xong, toàn bộ sức lực của anh đã bị rút cạn. Ngõ ngang nhìn căn phòng vắng vẻ, đi từng góc, không tìm thấy tiếng cười dịu dàng, anh cười đau khổ: “Lần này em trốn giỏi thật, làm khó anh rồi...”

Trở về phòng, anh chạm vào từng đồ vật cô từng dùng, chiếc khăn len màu vàng nhạt vẫn nằm lặng lẽ trên giường, mới đan được hai phần ba, không thể đợi nữ chủ nhân hoàn thành nó.

Không thể chịu nổi quá nhiều hồi ức, anh nhắm mắt, vội vàng quay người, vô ý đụng vào đầu giường nghe thấy tiếng sứ vỡ.

Anh quay đầu, gương mặt hoàn toàn thay đổi, là món quà sinh nhật Tình tặng anh năm anh mười tám tuổi, lại chỉ vỡ tượng Vợ, sự trùng hợp này khiến người ta nổi da gà.

Vỡ rồi ư?

Đúng vậy, tượng vỡ rồi, lời hứa vỡ rồi, tình yêu cố chấp cả đời cũng vỡ rồi...

Bức tượng vỡ, nhưng con hạc giấy đủ màu sắc trong đó liền rơi ra. Anh cúi người xuống, nhặt lên, không ngờ chỗ hỏng dưới đáy tượng lại là nơi chứa đồ, là Tình làm ư?

Trên mỗi con hạc đều có số thứ tự, được sắp xếp theo thời gian.

Anh mở con hạc số một ra đọc.

“Nghe nói, gấp một nghìn cho hạc thì có thể cầu nguyện, không biết là giả hay thật, tôi muốn thử xem.”

Chữ của Tình đập vào mắt, bút tích mờ nhạt, ước chừng khoảng năm mười lăm, mười sáu tuổi. Cô đem hết tâm tư của mình, từng câu, từng chữ giấu trong tượng Vợ.

“Anh, anh có biết em cầu nguyện gì không? Em hy vọng anh sớm trở về.”

“Anh, có phải ước vọng của em quá xa xỉ không? Nếu vậy, chỉ cần anh trở về nhìn em là được.”

“Anh, anh đi đâu rồi?”

“Anh, em không tìm thấy anh.”

“Anh, hôm nay mẹ lại nổi giận, em sợ lắm!”

“Anh, anh không cần em nữa ư?”

“Anh, em nằm mơ thấy ác mộng, không ngủ được, muốn nghe anh hát bài Thuyền Thái Hồ”

“Anh, em sợ tối, sợ cô đơn, anh đừng bỏ em!”

“Anh, em nhớ anh.”

“Anh, khi nào anh về?”

“Anh, có phải anh quên em rồi không?”

“Anh, hôm nay em mệt quá, em phải đến bệnh viện chăm sóc cha, nếu anh ở đây thì tốt quá, em nhớ anh lắm!”

“Anh, em rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ anh...”

...

Anh mở từng trang, từng trang, không thể dừng lại.

“Ngày thứ 385 sau khi anh đi... Cuối cùng em cũng hiểu, cảm giác nhớ nhưng, đau tới mức không thể thở nổi là gì...”

Anh hít một hơi, đôi tay run rẩy mở con hạc thứ 386, vừa hoảng, vừa vội...

“Hóa ra, chỉ vì một lý do không thể đơn giản hơn... Em yêu anh.”

Khi câu chữ trong con hạc hoàn toàn hiện lên trước mắt, nước mắt anh không nén được, tuôn trào điên cuồng như vỡ bờ...

“Hóa ra, chỉ là vì yêu anh... Em ngốc quá, đến bây giờ mới phát hiện ra.”

“Anh, em còn có cơ hội nói với anh câu này không?”

Anh vội vàng lau nước mắt, sợ bỏ qua từng câu, từng chữ của cô.

“Nếu em thực sự nói với anh như vậy, anh sẽ trả lời thế nào nhỉ?”

“Anh, em rất muốn biết.”

Anh sẽ trả lời thế nào?

“Anh sẽ nói... anh sẽ nói...” Nghẹn ngào không thành lời, anh xót xa ân hận, khàn giọng nói: “Anh cũng yêu em, rất yêu, rất yêu, rất yêu...” Nhưng Tình, em có nghe thấy không?

Cổ họng anh khản đặc, không còn phát ra âm thanh. Cô viết gì tiếp theo, anh không dám nhìn, chỉ bốc những con hạc dù đã bóc hay chưa bóc, điên cuồng khóc, mặc kệ tâm tư sụp đổ.

Cho tới khi ngón tay chạm vào con hạc màu sắc còn mới.

Đây là Tình đặc biệt để lại cho anh ư? Cô muốn nói gì với anh?!

Anh hốt hoảng mở ra...

“Nếu có một ngày, anh nhìn thấy dòng chữ trong con hạc này, xin anh nhớ trái tim em yêu anh, hãy bảo trọng vì em, mang theo tâm ý em yêu anh, sống thật tốt, chỉ cần thỉnh thoảng viếng mộ, nhớ mang cho em bó hoa ngải tiên đại, nói khẽ những nhớ nhung cất giấu sâu kín, như thế là được rồi.

Bảo trọng, anh trai, em yêu anh.”

Nét viết trùng lặp, những con chữ lộn xộn không theo hàng lối, anh có thể khẳng định, sau này cô mới thêm vào.

Cho tới trước khi chết, cô vẫn không yên tâm về anh...

Anh nhắm mắt, muốn ngăn lại dòng nước mắt không nghe lời, nhưng uổng công vô ích.

Ngẩng đầu nhìn sao sáng trên bầu trời, tưởng tượng ra đôi mắt biết cười, ánh mắt dịu dàng, nhớ lại thời gian cùng cô tựa vào nhau dưới bầu trời, anh có thể giả như cô chưa đi xa; anh có thể giả như vòng tay chưa từng trống rỗng; anh có thể giả như mỗi ánh sao là tiếng líu ríu, dịu dàng của cô; anh có thể giả như...

Trượt người xuống đất, anh đau khổ vùi đầu vào đầu gối.

Đêm nay không có ánh sao.

“Ồ, anh Vũ, đứng ngoài cửa làm gì?” Đang ôm con trai định ra ngoài đi dạo, Đại Mao thấy anh, vội vàng cất tiếng chào.

Anh lắc đầu: “Không! Nhà đang có tang, vào nhà người khác không tiện.”

“Tình cảm giữa chúng ta khăng khít như thế, anh lại là cha nuôi của con trai em, còn để ý mấy thứ đó làm gì? Nhanh vào đi!”

Anh vẫn lắc đầu: “Có việc phiền mọi người, tôi nói xong rồi đi.”

“Có việc gì anh cứ nói, đừng khách sáo với em!”

Anh ngừng lại một lát: “Nếu có một ngày tôi cũng rời xa nhân thế, xin hãy chôn tôi cùng Tình.”

“Hả?” Đại Mao ngăn người: “Anh Vũ, anh đừng nghĩ quẩn! Anh biết hôm đó Tiểu Tình đến tìm em làm gì không? Chính ngày anh nổi giận đó! Cô ấy nói với em, sau khi cô ấy chết, anh nhất định sẽ sụp đổ, cô ấy muốn bọn em giúp đỡ cô ấy chăm sóc anh, ở bên anh, còn muốn em khuyên anh hãy đi hết con đường nên đi. Cô ấy không yên tâm về anh như vậy, nếu anh làm việc ngốc nghếch, Tiểu Tình sẽ rất đau lòng...”

“Tôi sẽ không để cô ấy đau lòng.” Anh vẫn không giải thích thêm. “Nói chung, phiền mọi người rồi.”

Không đợi Đại Mao khuyên gì, anh quay người rời đi, một trận gió thổi đến trước mặt, mang theo hơi lạnh. Anh kéo áo khoác, gió mùa thu mà sao rét thấu xương.

Đi qua bưu điện, anh lấy lá thư đã viết trong túi, bỏ vào thùng thư.

“Đời này, anh nợ em.

Anh và cô ấy, sống chết không rời.”

Anh lẩm bẩm trong lòng, nhìn lá thư mang tên người nhận “Lâm Tâm Bình” trượt khỏi tay.

Khi quay người, thấy cửa hàng hoa đối diện, anh mua bó hoa ngải tiên đại, đi bộ đến ngôi mộ mới phủ.

Anh không nói gì, không làm gì, chỉ lặng lẽ bầu bạn với cô, mặc kệ thời gian trôi đi.

Trước khi ánh tà dương cuối cùng rớt xuống mặt đất, anh lấy ra bộ hồ sơ, đốt trước mộ cô. Bộ hồ sơ cháy rực trong ánh lửa, vẫn có thể thấp thoáng thấy chữ viết, trong đó có giấy chẩn đoán của bệnh viện: Multiple sclerosis, tên tiếng Trung: bệnh đa xơ cứng, cùng với cái tên Thẩm Hàn Vũ.

“Tình, đợi anh!”

Anh im lặng, thầm nói.

Hết